Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI SPIONII

EDITURA MEDICALĂ

Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu şi SPIONII

EDITURA MEDICALĂ BUCUREŞTI

NOTĂ:

Deşi subiectul acestui roman a fost inspirat dintr-un caz judiciar real, autorul – schimbând identitatea personajelor implicate – nu îşi poate lua răspunderea pentru eventuale asemănări de nume sau persoane care ar rezulta, acestea trebuind a fi considerate drept coincidenţe nedorite.

H. T.

Mulţumesc Direcţiei Poliţiei Municipiului Bucureşti – şi în mod deosebit domnilor CORNELIU DIAMANDESCU şi MANON FLORESCU – precum şi doamnei procuror EMILIA GHEORGHE pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărţi.

H. T.

APROPO! UNDE NAIBII OR FI SOŢUL ŞI FIUL VICTIMEI?

— Am nimerit la fix! m-a anunţat Dan, după ce a mai verificat încă o dată dacă adresa consemnată în notesul lui corespunde cu cea a imobilului în faţa căruia am ajuns.

Deşi ne aflam în mijlocul unei zile toride de vară, vegetaţia luxuriantă din faţa blocului şi liniştea ce domnea pe strada Covasna mi-au lăsat pentru o clipă senzaţia că, după ce am străbătut pustiul Saharei, am ajuns în sfârşit în oaza mult râvnita.

— Mergem? s-a interesat Dan, nerăbdător.

Trezit din scurta-mi reverie, am păşit pe sub bolta de trandafiri sălbatici şi m-am îndreptat spre treptele ce duceau în holul blocului.

— Ce etaj? am aruncat peste umăr, pe când începeam să urc scara din beton.

— Doi.

— Sunteţi de la poliţie? am fost întrebaţi de un bărbat cu aspect de pensionar, după ce ne-a deschis uşa apartamentului 43.

Eu am dat din cap a confirmare şi el ne-a invitat să intrăm.

Urmându-l printr-un vestibul, am păşit într-o cameră mobilată cu o vitrină şi o servantă încadrate cu bibelouri, o canapea, două fotolii şi un televizor. Lângă masa din mijlocul încăperii, stăteau pe scaune două persoane: o femeie între două vârste, încinsă cu un şorţ de bucătărie şi cu braţele mânjite cu făină şi un bărbat tânăr, îmbrăcat în uniforma Tarom-ului.

Auzindu-ne intrând, femeia şi-a întors capul şi ne-a privit întrebătoare, în timp ce aviatorul ţinându-şi tâmplele între palme a continuat să stea cu coatele pe masă, fixând cu apatie scrumiera din faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, remarcând dezordinea din încăpere.

— A fost omorâtă mama lui Titi – mi-a explicat femeia, arătând cu vârful bărbiei spre ofiţerul de aviaţie.

— Se află în dormitor…— a completat-o bărbatul cave ne invitase în casă.

— Conduceţi-ne, vă rog, la victimă – i-am cerut, în timp ce-mi aruncam ochii spre trofeele vânătoreşti care erau agăţate pe toţi pereţii camere.

Satisfăcut de rolul de ghid pe care i l-am atribuit mi-a făcut un semn de invitaţie. Urmându-l pe un culoar, am trecut pe lângă două uşi închise şi ne-am oprit în faţa alteia, dată de perete.

— Vă rog să rămâneţi pe loc! i-am cerut călăuzei noastre, trecând pragul camerei şi oprindu-mă pentru a-i examina interiorul. Lângă peretele din stângă se găsea un şifonier cu patru uşi, în faţă o fereastră, iar în dreapta – un scrin şi un studio. Ca şi în celelalte încăperi prin care trecusem, am remarcat urmele unei scotociri fără menajamente.

Atenţia mi-a fost atrasă din nou de studio, deoarece pe el se aflau, aruncate la întâmplare, un maldăr de perne, aşternuturi, o plapumă şi, pe deasupra, ca pentru a sublinia şi mai mult talmeş-balmeşul, o prepeliţă împăiată, trântită cu picioarele în sus.

Făcând câţiva paşi spre pat, am văzut pe mocheta portocalie aşternută pe duşumea o pată maronie, cu un diametru de vreo treizeci de centimetri. Aplecându-mă şi examinând-o, am priceput repede cam ce provenienţă ar putea avea. Ridicându-mi ochii spre studio, am zărit, sub boarfe, un picior încălţat cu o şosetă.

— Dumneavoastră aţi aşezat victima în pat? am întrebat făcându-i semn lui Dan să se apropie pentru a mă ajuta să înlătur lucrurile aruncate pe studio.

— Nu, domnule ofiţer. Aşa am găsit-o – a protestat de lângă uşă „ghidul” nostru.

Când ne-am terminat treaba, am privit victima. Avea în jur de cincizeci de ani, era îmbrăcată cu un capot şi zăcea cu faţa în sus. În creştetul capului avea o plagă de vreo zece centimetri.

— Cu ce-o fi lovit-o ? Cu toporul ? s-a întrebat Dan.

— Cum asta e treaba medicului legist, du-te şi cheamă-l ! De asemenea, anunţă procurorul şi criminalistica. Am văzut un telefon în sufragerie – i-am spus, când a dat să iasă din cameră.

— Ce nenorocire…— a spus cu amărăciune bărbatul care ne asistase.

— Cum se numeşte victima?

— Chiran Elena.

— Cine a descoperit-o?

— Titi… Şi, când a văzut-o, a alergat la noi să ne cheme. Ştiţi, noi locuim la 42, adică în apartamentul de alături. Mai întâi am crezut că e beat, dar când m-a adus aici, m-am grăbit să dau telefon la 055…

— La ce oră a venit fiul victimei să vă cheme?

— Cam la o jumătate de oră după ce-a sunat prima dată la noi. Şi atunci era unsprezece şi un sfert. Deci, pe la douăsprezece fără un sfert…

— Prima oară de ce v-a căutat?

— A venit să ne întrebe dacă ştim pe unde se află mama lui, pentru că el şi-a uitat cheile la serviciu şi n-are cum să între în casă.

— Şi până la urmă, cum a descuiat?

Mi-a răspuns printr-o ridicare din umeri.

— Cu cine mai locuia aici? am întrebat, arătând spre patul pe care zăcea victima.

— Cu soţul ei şi cu încă un fecior.

— Şi ei unde sunt?

— La serviciu.

— Nu i-aţi anunţat?

— Nu, pentru că n-am ştiut ce numere de telefon au, iar Titi a fost atât de tulburat de nenorocirea care l-a lovit, încât n-a fost în stare să-mi spună cum pot să-i găsesc.

— Doamna din sufragerie este soţia dumneavoastră?

După ce a confirmat, i-am rugat să se înapoieze amândoi în apartamentul lor, unde îi voi căuta după ce vom termina cercetările în locuinţa victimei.

Când am intrat în sufragerie, Dan, încheind transmiterea dispoziţiilor pe care i le dădusem, tocmai lăsa receptorul în furcă, iar aviatorul lua din mâna femeii un pahar cu apă. Am aşteptat până ce vecinul de apartament şi-a luat nevasta şi apoi m-am adresat ofiţerului:

— Regret profund nenorocirea care v-a lovit.

Mai întâi şi-a ridicat ochii spre mine şi a dat din cap a resemnare, apoi, părând că abia atunci remarca prezenţa noastră, a început să ne privească intrigat, când pe mine, când pe Dan.

— Suntem căpitanul Apostolescu şi locotenentul Simionescu – l-am anunţat.

— Constantin Chiran – s-a dezmeticit el de-a binelea, ridicându-se de pe scaun şi prezentându-se. Vă rog să luaţi loc!

— Deşi nu este un moment potrivit, sunt nevoit să vă pun câteva întrebări – l-am anunţat pe un ton de scuză.

— Înţeleg. Vă ascult… a spus, oftând şi alunecând din nou pe scaunul de pe care se sculase.

— Pentru început, aş vrea să cunosc împrejurările în care aţi descoperit drama din locuinţa dumneavoastră.

— Abia astăzi m-am întors în Bucureşti, deoarece am fost de serviciu pe aeroportul Kogălniceanu. După ce am intrat în casă…

— De când lipsiţi de acasă? l-a întrerupt Dan, care începuse să ia notiţe.

— De lunea trecută. Adică exact de o săptămână.

— La ce oră aţi ajuns aici?

— Ştiu că la zece şi jumătate am aterizat la Băneasa… a cugetat el. Cred că în jurul orei unsprezece şi un sfert mă aflam în faţa uşii apartamentului nostru.

— Perfect. Ce aţi făcut din momentul în care aţi ajuns acasă?

— Când am vrut să descui uşa, am constatat că mi-am uitat cheile în dulapul pe care îl am la Kogălniceanu şi am început să sun. Am insistat mult, ştiind că mama ar fi trebuit să fie acasă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Atunci m-am dus la familia Vioreanu, care locuieşte uşă în uşă cu noi, pentru a mă

interesa pe unde ar putea să fie mama. Nereuşind însă să aflu nimic de la vecini, m-am înapoiat la uşa noastră şi am reînceput să sun… Dar, aşa cum am putut constata puţin mai târziu, n-avea cine să-mi răspundă…a şoptit vlăguit, în timp ce-şi îngropa faţa în palme. Tocmai mă decisesem s-o caut la complexul alimentar sau prin piaţă…a reluat după câteva clipe, descoperindu-şi faţa – când, urmare a unui gest reflex, am pus mâna pe clanţă şi am văzut că uşa nu era încuiată…— a spus, întrerupându-şi relatarea printr-un suspin şi întinzând mâna după paharul în care mai rămăsese un deget de apă.

Am fost însă mai iute decât el şi, luându-l de pe masă, m-am dus să-l umplu la bucătărie.

Am aşteptat până ce a băut apa ce i-am adus-o şi, văzând că privirea i-a devenit nesigură, m-am grăbit să intervin mai înainte de a-l cuprinde iar deprimarea.

— Când aţi intrat, n-aţi remarcat dezordinea din casă?

— Bineînţeles că am văzut-o, dar mi-am spus că mama s-o fi apucat să facă curăţenie generală – mi-a răspuns el, după ce, pentru o clipă, am avut senzaţia că nu mă auzise.

— Dacă am înţeles bine, aţi cerut sprijinul vecinilor dumneavoastră cam la o jumătate de oră după ce aţi intrat în casă. De ce aţi întârziat atât de mult? l-am întrebat pentru a elucida un aspect care mă intrigase în timpul discuţiei avute cu soţul gospodinei.

— Pentru că abia atunci am văzut ce i se întâmplase mamei…— a zis, ştergându-şi cu pumnii lacrimile ce îi invadaseră ochii.

Tocmai voiam să fac o pauză pentru a-l lăsa să se liniştească, când s-a auzit zbârnâitul imperios al soneriei.

A fost rândul lui Dan să-şi abandoneze scaunul, iar când s-a înapoiat era însoţit de procurorul Marian Gabrielescu.

După ce am făcut prezentările, l-am rugat pe noul venit să mă însoţească în camera unde fusese găsită victima. Apoi, în timp ce el s-a apucat să examineze cadavrul şi dezordinea din încăpere; l-am pus la curent cu cete aflate.

— S-ar părea că sunt întrunite toate elementele constitutive ale unei tâlhării - a conchis el cuprinzând printr-o mişcare

circulară a degetului arătător patul şi răvăşeala din încăpere.

— La o astfel de ipoteză m-am gândit şi eu – am admis. Să sperăm că fiul victimei ne va ajuta să stabilim şi mobilul.

Procurorul m-a aprobat şi eu i-am poftit în sufragerie pentru a continua chestionarea ofiţerului de aviaţie.

— Cum se explică faptul că aţi descoperit-o pe mama dumneavoastră abia la o jumătate de oră după ce aţi intrat în casă? am revenit la întrebarea pe care i-o pusesem fiului victimei în momentul când îşi făcuse apariţia procurorul.

— Aşa cum v-am spus, văzând dezordinea din apartament şi închipuindu-mi că mama s-a apucat să facă curăţenie, m-am dus să fac un duş şi să mă bărbieresc… După aceea am intrat în dormitorul meu pentru a-mi schimba uniforma. Ulterior, mai precis chiar în momentul în care terminasem cu îmbrăcatul, am auzit trântindu-se fereastra de la dormitorul părinţilor mei şi mi-am spus că, în timp ce mă aflam în baie, s-a întors mama. Aşa că m-am dus s-o întreb dacă mă căutase cineva cât lipsisem. Mai întâi m-a contrariat faptul că pe pat se afla aruncată o pasăre împăiată, apoi, apropiindu-mă, am văzut-o şi pe mama…— a zis, ascunzându-şi îngrozit ochii.

— Pe fratele şi pe tatăl dumneavoastră i-aţi anumit despre cele petrecute aici?

— Nu, am şi uitat de ei! a zis, lovindu-şi fruntea cu palma.

— O să ne ocupăm noi de asta. Vă rog să ne spuneţi prenumele lor şi locul de muncă unde pot fi găsiţi.

— Pe fratele meu, îl cheamă Valy, adică Valentin şi este fotoreporter la Centrul 5 al Cooperativei „Fotografia” iar pe tata, Anton şi lucrează la unitatea militară 31.215.

M-am uitat spre Dan şi a priceput ce are de făcut, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre ieşire. Cum aproape imediat şi-au făcut apariţia în cameră medicul legist Olimp Dobrescu şi căpitanul Eugen Maier de la criminalistică, am presupus că asistentul meu, întâlnindu-i în faţa uşii, i-a îndemnat să între fără să mai sune.

Procurorul, văzând că vreau să mă ridic, mi-a făcut semn să-mi văd de treabă şi i-a poftit pe experţi să-l urmeze în dormitorul unde se afla victima.

Mama dumneavoastră se afla în conflict cu cineva? m-am interesat, întorcând capul spre aviator.

— Nu…— s-a mirat el. Era un om paşnic… Probabil că trebuie să fie isprava unor hoţi…

— Obişnuia să primească în casă persoane străine ?

— Nu ! Cum să primească necunoscuţi în casă ?

— Întrucât broasca de la uşa apartamentului nu prezintă urme de violenţă, este de presupus că autorul sau autorii omorului n-au pătruns în casă cu forţa, ci cu asentimentul mamei dumneavoastră – i-am atras atenţia, în timp ce procurorul revenea în dormitor şi lua loc pe scaun.

— Mda…—a admis el, părând surprins de corectitudinea raţionamentului meu. Cred că aveţi dreptate, dar tot nu văd cine ar fi putut comite o astfel de faptă…

— Din câte ştiţi, ţinea în casă o sumă mai mare de bani?

— Mama avea nişte bani, dar nu prea mulţi, deoarece în urmă cu vreo lună de zile mi-a dat treizeci de mii de lei ca să plătesc avansul pentru o garsonieră construită pe credit. Şi nu cred să mai fi avut mulţi alţii...

— Dar, de exemplu, bijuterii sau alte obiecte de valoare? l-a întrebat procurorul.

— N-am cunoştinţă de aşa ceva – a răspuns cel chestionat, pe când sălta din umeri a scepticism.

— Lipseaţi mult de acasă? m-am interesat, pentru a afla de ce nivelul erudiţiei sate avea o cotă atât de scăzută.

— Fiind toată vara detaşat la aeroportul Kogălniceanu, nu puteam veni pe aici mai des de o dată pe săptămână.

— Totuşi, v-aş ruga să vă aruncaţi o privire prin locuinţă şi să ne spuneţi dacă remarcaţi lipsa vreunui obiect – i-am cerut, abordând un aspect mai practic pentru anchetă.

O jumătate de oră mai târziu, când martorul a terminat de făcut trecerea în revistă a locuinţei, am afla că dispăruseră o haină din piele, două carpete de perete, pluşate, prima reprezentând o reproducere după „Cina cea de taină”, iar a doua după „Răpirea din Serai. De asemenea, din apartament mai lipseau o cucuvea împăiată, două radiocasetofoanc şi o puşcă de vânătoare.

Când fiul victimei a isprăvit cu descrierea obiectelor sustrase, l-am rugat să-mi vorbească despre prietenii şi rudele familiei. Apoi, după ce mi-am notat informaţiile pe care mi le-a furnizat, i-am adus la cunoştinţă că, în interesul cercetărilor, ar fi bine dacă şi-ar lua cu el hainele şi obiectele de care ar putea să aibă nevoie în următoarele două-trei zile.

Cum el m-a asigurat că a înţeles motivele cererii mele, l-am condus în dormitorul lui. Aşteptând câteva minute şi văzând că nu e prea decis asupra lucrurilor pe care intenţiona să le bage într-o valijoară, mi-am vârât capul în camera unde zăcea victima.

— Apare ceva? l-am întrebat pe căpitanul Maier, care, dezlipind o bandă adezivă de pe uşa garderobului, se dusese cu ea spre fereastră şi o ridicase pentru a o examina la lumina zilei, cu interesul unui fotograf amator debutant.

— Da! m-a asigurat el cu satisfacţie. Amprentele sunt de-o claritate, aş zice, perfectă.

— Şi credeţi că aparţin autorilor? l-a întrebat procurorul cu interes.

— La o astfel de întrebare se poate răspunde numai după ce vom exclude impresiunile digitale ale persoanelor care, în mod legitim, puteau lăsa urme în această locuinţă – i-a replicat imperturbabil criminalistul.

— Întrucât fiul victimei va lipsi câteva zile de acasă, înainte să plece, te rog să-l amprentezi – i-am cerut, făcându-i semn cu degetul către celălalt dormitor.

Câteva minute mai târziu, în timp ce-l conduceam spre ieşire, aviatorul s-a interesat cum îşi va putea contacta fratele şi tatăl, din moment ce el va fi plecat când aceştia vor fi anunţaţi de cele petrecute la ei acasă.

— Chiar voiam să vă rog să-mi spuneţi unde veţi locui. Atât pentru a vă anunţa familia, cât şi pentru a discuta cu dumneavoastră, dacă va mai fi necesar.

— Deşi garsoniera pe care mi-am făcut-o nu este complet mobilată, voi sta acolo – mi-a răspuns, dându-mi adresa.

Revenind în dormitorul în care se afla victima, l-am văzut pe doctorul Dobrescu strângându-şi trusa.

— Ce ne spui, Olimp? l-am întrebat.

— Cauza decesului este evidentă. Multiple fracturi craniene, produse cu un corp dur şi greu, parcă cu muchii…

— Topor? s-a interesat procurorul.

— Aşa cred. Însă un răspuns mai sigur, după necropsie.

— Când s-a produs decesul?

— Cu aproximativ douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Atât de mult ! m-am mirat, deoarece eu îmi închipuisem că drama se consumase în cursul dimineţii, după plecarea de acasă a soţului şi a celuilalt fiu.

— Poate mai puţin, dar, după starea cadaverică, în nici un caz într-un interval mai mic de douăsprezece ore.

— Sigur, Olimp? am insistat, neîncrezător.

— Ce vrei să spui? s-a interesat el, devenind dintr-o dată rigid ca o coajă de pâine uscată.

— Eşti convins că omorul nu s-a comis mai curând? Să zicem cu cel mult şase ore în urmă – am zis eu, rămânând la ideea că drama a avut loc în cursul dimineţii.

— Dacă crezi că te pricepi mai bine la medicina legală, poftim ! mi-a replicat, dintr-o dată iritat, întinzându-mi trusa lui de serviciu cu un gest care nu mai avea nevoie de alte explicaţii.

— Te înfurii degeaba, Olimp. Nu e vorba despre competenţa ta, ci de faptul că victima, în mod logic, nu putea fi răpusă decât după ce a rămas singură în casă. Situaţie în care se putea afla numai după ora şase sau şapte dimineaţa, când au plecat la serviciu ceilalţi membri ai familiei. Altfel, luând drept bun momentul pe care mi l-ai indicat, ar trebui să admit că omorul a fost comis înainte de miezul nopţii, ceea ce m-ar obliga în mod implicit să cred că la uciderea victimei au asistat fiul sau soţul acesteia. Ce părere ai, ţi se pare veridică această ipoteză?

A rămas cu ochii pironiţi către mine. Apoi, muşcându-şi gânditor buza superioară, a ridicat din umeri a indiferenţa şi m-a repezit:

— Dom'le, ştii ceva? Fiecare cu meseria lui. Eu ţi-am spus că omorul s-a produs cu cel puţin douăsprezece ore în urmă. În

rest, te priveşte! Descurcă-te !

— Ţinând seama de divergenţa de păreri dintre dumneavoastră şi domnul căpitan, nu credeţi că ar fi mai bine să aşteptăm până efectuaţi necropsia? l-a întrebat procurorul, cu vădită intenţie de a pune punct discuţiei.

Dobrescu a dat din cap a conformare şi, strâmbând plictisit din nas, ne-a avertizat:

— În orice caz, este exclus ca omorul să fi fost comis într-un interval mai mic de douăsprezece ore!

Conciliant, procurorul l-a aprobat şi s-a declarat de acord cu ridicarea victimei.

— Ar mai exista o ipoteză…— a spus procurorul, după ce i-am condus până la uşă pe Dobrescu şi brancardierii săi. Poate că cel de-al doilea fiu şi soţul victimei n-au dormit azi-noapte acasă. Situaţie care ar putea să explice faptul că victima, aşa cum susţinea medicul legist, a fost ucisă în timpul nopţii.

— M-am gândit şi eu la o astfel de eventualitate. Iar confirmarea o vom avea curând, deoarece l-am şi trimis pe locotenentul Simionescu după ei. În caz pozitiv, înseamnă că agresorul sau agresorii fac parte din anturajul victimei, fie şi numai pentru faptul că li s-a permis accesul în locuinţă la o oră atât de nepotrivită pentru vizite – am conchis.

— Mda… aşa s-ar părea – m-a aprobat aruncându-şi ochii pe ceas şi anunţându-mă: Fiind de serviciu pe Capitală, trebuie să mă întorc la post, aşa că vă rog să continuaţi cercetările şi să mă ţineţi la curent cu mersul lor.

După plecarea procurorului, m-am întors la căpitanul Maier, care lipea de zor benzi adezive pe mobila din sufragerie.

— Cum merge. Eugen? l-am întrebat

— Am ridicat atât de multe impresiuni, încât nu mai am mult şi-mi epuizez rezerva de bandă revelatoare. Barem de n-aş munci degeaba…— a replicat a lehamite, pe când îşi ştergea transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei.

— Cum infractorii, în ciuda faptului că nu sunt străini de metoda identificării prin amprente, continuă să-şi semneze trecerea pe la locul faptei cu urme digitale, să sperăm c-au făcut-o şi de data asta – l-am încurajat, în timp ce mă duceam

spre măsuţa pe care era aşezat telefonul

După ce am vorbit cu comandantul secţiei de poliţie a arondismentului şi i-am cerut să-mi trimită câţiva oameni, care să se ocupe cu depistarea unor eventuali martori prin vecinătate, i-am spus lui Maier că am plecat să cer relaţii de la locatarii blocului.

*

— V-aş ruga să-mi spuneţi când aţi văzut-o ultima oară pe Elena Chiran?— i-am întrebat pe cei doi vecini găsiţi în compania fiului victimei, de îndată ce m-au poftit să intru în apartamentul lor.

— Eu am văzut-o alaltăieri dimineaţă, cumpărând lapte. De atunci n-am mai zărit-o – a răspuns bărbatul, ridicând din umeri.

— Ba eu am văzut-o chiar ieri! s-a grăbit femeia să intervină, mândră că este mai bine informată ca soţul et

— La ce oră şi în ce împrejurare?

— În jurul orei două după-amiaza. Eu urcam scările, iar ea ducea gunoiul la tobogan.

— Aţi discutat ceva?

— Da, eu am întrebat-o ce mai face şi ea mi-a răspuns că e supărată, pentru că se pregătise să-şi petreacă duminica la ştrand cu familia şi nişte fini, iar ploaia le-a stricat toate socotelile.

— În noaptea care a trecut sau în cursul acestei dimineţi aţi auzit zgomote care ar putea fi puse în legătură cu fapta petrecută în apartamentul alăturat?

Ambii mi-au răspuns cu gesturi de infirmare.

— Dar persoane străine, care să fi intrat în locuinţa familiei Chiran, aţi remarcat?

Cum răspunsul lor a fost din nou negativ, am vrut să mai ştiu dacă au zărit necunoscuţi prin imobil, dar, văzându-i că ridică iar din umeri, am abandonat fără prea mult regret scaunul pe care mă invitaseră să iau loc.

*

În apartamentul care se afla deasupra celui în care fusese ucisă victima, locatarii erau plecaţi în concediu de mai multe

zile şi n-am avut cui să cer relaţii. Iar în cel situat dedesubt am găsit o pereche de bătrâni care nu-şi mai văzuseră vecina de o săptămână, deoarece, fiind bolnavi de gripă, nu mai ieşiseră din casă. Tot ce ştiau s-a rezumat la faptul că, în ziua precedentă, unul din ei, ar fi auzit radioul cântând în apartamentul victimei.

— Cam cât putea fi ora? am întrebat-o într-o doară.

— În jurul orei două după-amiaza.

— Altceva aţi mai auzit?

Ambii au clătinat din cap, apoi femeia a zis ezitând:

— Parcă am auzit totuşi ceva…

— Vă rog – am încurajat-o.

— Ieri, pe la cinci după-amiaza, când am închis televizorul, am avut impresia că bocăne cineva în apartamentul familiei Chiran…

— Adică un zgomot asemănător celui produs prin baterea unui cui? am încercat eu să stabilesc ce însemna bocăneala la care s-a referit.

— Ah, nu! Mai degrabă aş spune că s-a auzit o ţopăială ca la dansurile tineretului din ziua de astăzi – a răspuns ea, strâmbând din nas cu dispreţ.

— S-a dansat mult? am vrut să ştiu, spunându-mi că, întrucât petrecerea a avut loc înainte de comiterea omorului, va trebui să-i identific pe toţi participanţii la ea, deoarece nu era exclus ca autorul sau autorii crimei să fi făcut parte din cercul acestora.

— Nu ştiu… În orice caz, cât timp a funcţionat televizorul, n-am auzit nimic, pentru că soţul meu n-aude prea bine şi-l punem să meargă la maximum. Dar, după ce l-am închis, ţopăiala de care v-am spus a mai durat câteva clipe şi s-a făcut linişte.

Una peste alta, din ultima afirmaţie a martorei, reieşea că posibilitatea ca în locuinţa victimei să se fi dansat cu câteva ore înainte de comiterea omorului se dovedea a fi fără temei. Pentru că, în definitiv, tot ce auzise ea se limitase la un zgomot care durase prea puţin pentru a putea trage concluzia că în apartamentul de deasupra se dăduse o petrecere.

Întrucât n-am reuşit să mai aflu nimic de la interlocutorii mei, m-am retras spunându-mi că, dacă mi s-ar întâmpla să uit relatarea făcută de femeie, n-ar fi nici o pagubă.

*

Mai înainte de a-mi relua peregrinarea, am urcat din nou în apartamentul familiei Chiran, pentru a vedea dacă emisarul meu îi adusese între timp pe soţul şi pe cel de-al doilea fiu al victimei. Am constatat însă că Dan nu se înapoiase încă din misiune. În schimb, secţia de arondisment îmi trimisese patru oameni pentru a mă ajuta la cercetări.

— Dumneata vei sta la uşă şi vei asigura paza câmpului infracţional – i-am spus unuia dintre ei, care era în uniformă de subofiţer şi am continuat către ceilalţi: în ceea ce vă priveşte, vă rog să vă împărţiţi astfel munca, încât să discutaţi cu toţi locatarii din imobilele de pe această stradă. Mă interesează acei martori care ar putea furniza informaţii despre uciderea victimei Elena Chiran. Întrucât nu am primit încă raportul medicului legist, suntem nevoiţi să situăm momentul probabil al crimei într-un interval foarte larg, undeva între seara zilei de duminică şi această dimineaţă. În primul rând va trebui să aflaţi când a fost văzută victima pentru ultima oară şi dacă a fost remarcată prezenţa unor persoane suspecte prin împrejurimi Până vom ştii mai bine ce trebuie să căutăm, ne limităm la aceste tatonări de rutină.

— Eu am terminat – m-a anunţat Maier, după plecarea celor trei colaboratori.

— Cum până apar şi ceilalţi doi membri ai familiei lot nu poţi face o selecţie a urmelor pe care le-ai ridicat, te-aş ruga să mă ajuţi la cercetarea locuinţei.

— După răvăşeala din casă, chiar îţi imaginezi că răufăcătorii n-au găsit ce căutau? s-a interesat el, cu ironie.

— Cum nu se ştie niciodată, să ne facem meseria! l-am îndemnat, scoţându-mi în mod demonstrativ haina şi suflecându-mi mânecile cămăşii.

O oră mai târziu, am făcut bilanţul cercetării noastre, într-o poşetă veche, ascunsă în lada studioului pe care zăcuse victima, se aflau: o broşă şi patru verighete dă aur, precum şi

douăzeci şi una de mii de lei în obligaţiuni C. E. C.

— Acesta să fi fost mobilul, ori numai nişte valori neglijabile, funcţie de miza căutată şi subtilizată deja de infractori? a întrebat Maier, privind conţinutul poşetei.

Tocmai când mă pregăteam să-i povestesc că nu sunt Mafalda pentru a-i putea da un răspuns, am auzit telefonul sunând în sufragerie

— Bună ziua. Aş putea vorbi cu Valy? s-a interesat un tip, după ce am dus receptorul la ureche.

— Nu este acasă. Cine-l caută?

— Aurel. Titi, tu eşti? mi-a întors el întrebarea.

— Cine sunteţi dumneavoastră? l-am contrat, pe când îmi spuneam că, după toate probabilităţile, mă confundă cu aviatorul.

— Aurel Clucescu, un coleg de-al lui Valy.

— Dacă sunteţi colegi, de ce-l căutaţi acasă şi nu la serviciu?

— Pentru că n-a venit! Şi doar am stabilit clar cu el că-i împrumut maşina numai cu condiţia să mi-o aducă înapoi, acasă ! a explicat interlocutorul meu cu un ton de enervare crescendo.

— Domnule Clucescu, sunt căpitanul de poliţie Apostolescu şi vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră – l-am anunţat, cu interesul deodată stârnit de afirmaţia lui.

— Da' ce s-a întâmplat? Mi-a accidentat maşina? a întrebat el cu o voce secătuită de spaimă.

— Ştiţi unde locuieşte Valentin Chiran? l-am consultat, omiţând să-i dau vreun răspuns.

— Cum să nu ştiu?

— Perfect. Vă rog să veniţi cât mai repede posibil la el acasă, unde veţi primi toate explicaţiile pe care mi le-aţi cerut.

El m-a asigurat că pleacă imediat spre mine, iar eu am închis aparatul şi, intrigat, i-am relatat lui Maier discuţia avută.

— Ei, mai sunt salariaţi care trag chiulul de la serviciu – mi-a explicat el, făcând un gest de nerăbdare, chiar în momentul în care am auzit pe cineva intrând în casă.

Era locotenentul Simionescu.

— I-ai adus? l-am întrebat.

— Regret, dar n-am reuşit să-i găsesc – m-a anunţat, subliniindu-şi spusele printr-o elocventă ridicare din umeri. Tatăl nu s-a prezentat astăzi la serviciu, iar fiul, aşijderea. Cu menţiunea că ultimul a lipsit şi ieri.

— Ieri a fost duminică – l-am avertizat

— Sunt oameni care lucrează şi duminica. De exemplu fotoreporterii care fac poze la nunţi, botezuri şi aşa mai departe…— mi-a replicat el, impasibil.

— Ei fir-ar să fie! O femeie este ucisă în propria ei casă, iar familia ei, cucu! Ia-o de unde nu-i! Cam al naibii de curioasă această coincidenţă… Şi eu cum fac o selecţionarea impresiunilor colecţionate? a zis Maier, reamintindu-şi de aspectul practic al muncii lui.

— Deocamdată, exclude ce se poate… Adică pe ale victimei şi ale fiului pe care l-ai amprentat deja. În rest, vom vedea. Când pleci la sediu, te rog să duci şi asta – i-am recomandat, arătându-i conţinutul poşetei găsită în lada studioului.

— S-a mai întâmplat ca persoanele pe care le-ai căutat să absenteze nemotivat de la serviciu? l-am întrebat pe Dan, încercând să pricep cam de ce soi ar putea să fie ştirea pe care mi-o adusese.

— În ceea ce-l priveşte pe băiat da. Şi, ţinând seama de faptul că, în fond este un fel de liber profesionist, s-ar putea spune că dispariţia lui nu este în mod obligatoriu semnificativă. În schimb, cu tatăl, situaţia se prezintă diferit, deoarece este cunoscut a fi un salariat foarte serios. Dacă mai adăugăm şi faptul că nu demult mai era încă militar activ, nu-i tocmai uşor de admis că, aşa dintr-o dată, s-a apucat să tragă chiulul…

— Cu ce se ocupă în unitatea militară în care lucrează?

— Este şeful popotei. Şi, întrucât masa ostaşilor trebuia demult servită – a zis, bătând în mod semnificativ în ceasul de la mână – este greu de găsit o explicaţie pentru modul în care şi-a neglijat îndatorirea.

— Şi totuşi s-ar putea să existe… Cum cel de-al doilea fiu a împrumutat o maşină, pe care încă nu a restituit-o, am putea admite că a plecat cu vreo femeie, într-o escapadă de câteva

zile. Deci, în mod firesc, n-avea cum să fie acasă când s-a consumat drama…

— Iar tatăl lui şi totodată soţul victimei, din diverse motive, într-o criză etilică sau de gelozie, şi-a ucis consoarta – mi-a preluat Dan ideea. Şi cum în crizele pasionale autorii lor obişnuiesc să se predea din proprie iniţiativă când li se mai răcoreşte mintea înfierbântată de alcool, nu vom mai avea mult de aşteptat până se va înapoia acasă şi ne va povesti de-a fir a păr cum şi-a omorât nevasta. Ce părere ai, ţine o astfel de versiune?

Apreciind că modul în care îşi expusese punctul de vedere părea destul de logic, am început prin a-mi înclina capul a confirmare, dar m-am răzgândit:

— Varianta pe care ai fabricat-o are un cusur. Unul singur, dar esenţial…!

— Şi, mă rog, care ar fi acesta? m-a zorit el. Văzând că m-am oprit pentru a privi spre uşă, de unde se auzeau apropiindu-se nişte paşi.

Când am văzut că era unul din ofiţerii pe care-i trimisesem să facă investigaţii prin vecinătate, i-am făcut semn să aştepte şi am întors capul spre Dan:

— Ai omis talmeș-balmeșul pe care l-am găsit în casă şi care, după părerea mea, exclude posibilitatea ca omorul să fi fost comis de soţ. Deoarece acesta, prin poziţia lui, ar fi trebuit să ştie cu precizie ce şi unde are de căutat. Şi, cum dezordinea din locuinţă demonstrează că persoana sau persoanele care au „operat” aici erau străine de obiceiurile casei, trebuie să excludem o posibilă implicare a celorlalţi membri ai familiei în fărădelegea pe care o anchetăm.

— Bine, admiţând că ai dreptate, te rog să-mi spui unde sunt soţul şi fiul victimei?

— La această întrebare ar fi trebuit să răspunzi tu ! Că doar de aceea te-am trimis să-i cauţi ! i-am replicai iritat, constatând că se uită la mine zeflemitor. În orice caz, numai continuându-ne investigaţiile vom putea afla ceea ce ne interesează – am adăugat, văzând că s-a bosumflat şi m-am adresat ofiţerului care-şi făcuse apariţia la uşă. Ai prins vreun

fir?

— Da, domnule căpitan. Am găsit o martoră care a văzut-o ieri după-amiază pe victimă. Aceea este…! — a raportat el, apropiindu-se de fereastră pentru a-mi arăta într-un balcon al imobilului de peste drum, la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri, o femeie care privea spre noi, cu coatele pe balustradă, ca dintr-o lojă de teatru.

— Bine. Să mergem la ea – am spus, pornind spre ieşire.

Când am ajuns pe palier şi am vrut să închid uşa, am zărit un tip care urca năvalnic scara, câte două trepte o dată şi, gâfâind, şi-a curmat elanul la o palmă de pieptul meu. Avea până în patruzeci de ani, trăsături regulate şi era blond spre şaten, suplu şi de statură potrivită.

— Unde mergeţi? l-am întrebat.

— Aici! A scâncit el, speriat ca un căţeluş care tocmai a scăpat de lanţul unui hingher.

— Pe cine căutaţi?

— M-a invitat un dom' căpitan…— a răspuns, continuând să respire cu dificultate.

— Sunteţi domnul Clucescu? Mi-am dat eu cu presupusul, amintindu-mi de tipul cu care vorbisem la telefon. Cu mine aţi discutat. Sunt căpitanul Apostolescu — i-am reamintit, după ce el a confirmat că era chiar persoana la care mă gândisem.

— Ce facem cu martora, domnule căpitan? s-a interesat ofiţerul care mă însoţea, văzând că mă întorc şi-l poftesc pe noul venit în casă.

— Am să mă ocup de ea mai târziu. Până atunci continuă cercetările pe aceeaşi direcţie – i-am cerut, mai înainte de a reintra în casă.

— Ce s-a întâmplat cu maşina mea? m-a luat repede invitatul meu, când am ajuns în sufragerie. Mi-a distrus-o, nu? a adăugat, arborând un aer mai nefericit decât cel pe care poate să şi-l fabrice un cerşetor de profesie, când întinde mâna pentru a-şi umple buzunarele cu banii credulilor.

— Vă rog să luaţi loc – am zis, indicându-i un scaun lângă masa din mijlocul camerei, pe când îmi spuneam că, din câte

îmi aminteam, îl chemasem ca să-i pun eu întrebări, nu el mie.

A clătinat din cap a refuz şi m-a avertizat cu toată convingerea:

— Fără menajamente ! Vă rog să-mi spuneţi bărbăteşte ce s-a întâmplat cu maşina mea !

Deşi am fast tentat să-l informez că puţin îmi pasă de maşina lui, m-am stăpânit şi i-am propus:

— V-aş ruga să-mi povestiţi ce este cu maşina da care vă interesaţi.

— Nu m-aţi chemat pentru a-mi spune că mi-a accidentat-o Valy ? a vrut să ştie, teribil de neîncrezător.

L-am liniştit printr-un gest de negaţie şi i-am spus cu ce ocazie mă aflam în faţa lui.

— Nu se poate ! a exclamat, ducându-şi stupefiat mâna la gură.

Am ridicat din umeri a fatalitate şi am conchis:

— Prin urmare, pe doamna Chiran am descoperit-o ucisă, iar soţul ei şi Valentin, colegul dumneavoastră, nu sunt de găsit. Aveţi cumva idee pe unde ar putea fi?

— Credeţi că dacă aş fi ştiut, mi-aş mai fi pierdut toată dimineaţa sunând aici? m-a consultat, arătând spre telefon.

I-am făcut semn lui Dan să-şi pregătească notesul şi am început să-l chestionez metodic:

— Când v-aţi văzut ultima oară cu Valentin?

— În urmă cu două zile, mai precis sâmbătă, pe la douăsprezece noaptea.

— Aşa târziu? m-am mirat.

— Ba era chiar devreme ! Pentru că de cele mai multe ori ne terminăm serviciul spre patru dimineaţa.

— În ce constă munca dumneavoastră?

— Sunt fotoreporter la Cooperativa „Fotografia” şi sunt plătit în funcţie de comenzile pe care le primesc. Şi, pentru a primi aceste comenzi, trebuie să umblu după clienţi! În consecinţă eu şi Valy formăm o echipă şi după zece dimineaţa începem să batem drumurile spre primăriile de sector pentru a-i fotografia pe cei care se căsătoresc. Spre ora patru, când se termină această activitate, ne despărţim, pentru a ne revedea după

opt, când începem să colindăm restaurantele în căutarea banchetelor, nunţilor, botezurilor şi bineînţeles a chefliilor care vor să-şi imortalizeze starea euforică – a zâmbit el cu amărăciune, încheind: iar această colindare a oraşului, aşa cum v-am spus, se termină mai întotdeauna spre dimineaţă.

Am dat din cap a compasiune pentru avatarurile profesiei lui şi am abordat subiectul discuţiei noastre telefonice:

— Vă rog să-mi relataţi ce este cu maşina pe care i-aţi împrumutat-o.

— Păi, ce să fie? Sâmbătă noapte, când ne-am despărţit, Valy mi-a cerut să i-o las lui, urmând ca a doua zi să vină să mă ia de acasă la unsprezece dimineaţa… Şi, cum l-aţi văzut dumneavoastră, aşa l-am văzut şi eu! A urmat el înciudat. Pe la ora douăsprezece, am sunat la el acasă şi am vorbit cu mama lui, care mi-a spus că Valy a avut o pană de motor la maşina lui taică-su şi că a dus-o la reparat la „Ciclop". În final, mi-a promis că, de îndată ce va veni acasă, îi va spune să-mi telefoneze. Dar, cum el n-a sunat până la trei după-amiază, am plecat singur la treabă. Iar azi-dimineaţă, văzând că tot nu a apărut, am sunat acasă la el şi mi-aţi răspuns dumneavoastră…— a zis pe un ton de resemnare.

— Ce autoturism aveţi? l-a întrebat Dan.

— O Skodă 1000 MB, roşie.

— Cu ce număr este înmatriculată?

— Veneaţi des pe aici? m-am interesat, după ce i-a spus lui Dan numărul maşinii lui.

A ridicat o mână şi a rotit-o ca pe un pui aşezat la fript în proţap şi apoi a glăsuit:

— Aşa şi aşa.

— Când aţi fost ultima oară aici?

— Sâmbăta, după ce am terminat cu fotografierea mirilor…

— Cât era ora când aţi ajuns aici? s-a interesat Dan, cu intenţia de a consemna o depoziţie ca la carte.

— În jur de patru. Iar la opt, aşa cum convenisem Valy a venit la mine şi apoi am plecat să vizităm restaurantele pentru a afla dacă au angajate banchete sau nunţi în noaptea respectivă.

— Vă referiţi la noaptea în care i-aţi împrumutat maşina? l-am întrerupt, pentru a mă convinge că nu face vreo confuzie care să deruteze investigaţiile.

— Exact ! Şi din acel moment eu nu mai ştiu nimic despre soarta maşinii mele… — şi-a reamintit el să ofteze a descurajare.

— Nu cred că este cazul să vă faceţi griji, pentru că, daca ar fi fost accidentată, am fi aflat până acum. În orice caz, noi o vom pune sub urmărire – l-am liniştit. Acum vă rog să-mi spuneţi până la ce oră aţi stat acasă la Valentin?

— L-am însoţit pentru că-mi trebuia unul din aparatele de fotografiat cu care lucrăm şi pe care-l luase la el cu o seară înainte, dar mama şi tatăl lui au insistat să rămân cu ei la masă. Aşa că… Eu zic că am plecat pe la cinci.

— Din discuţiile care s-au purtat între colegul dumneavoastră şi părinţii lui, aţi avut impresia că între ei exista o stare de animozitate, de încordare?

— Nu. Nici gând! Taică-su a fost, ca de obicei, haios, iar maică-sa i-a ţinut isonul…

— În afară de faptul că atmosfera a fost amuzantă, aţi reţinut ceva din ceea ce s-a vorbit? am insistat, deoarece, până în prezent, interlocutorul meu era ultima persoană care discutase cu victima.

Pentru a chibzui mai bine, martorul şi-a ridicat privirea spre tavan şi a început să-l examineze de parcă ar fi descoperit acolo o pictură de-a lui Grigorescu necatalogată.

— A, da! Îmi amintesc! A exclamat cu satisfacţie, tocmai când, plictisindu-mă să-l tot privesc cum se zgâieşte la plafon, voiam să-i pun o altă întrebare. Domnul Chiran l-a întrebat pe Valy ce face a doua zi, deoarece ar vrea să se repeadă până la Roşiori ca să ia câteva damigene cu vin de la o rudă. Iar când Valy i-a spus că maşina lor are o defecţiune la carburator, m-am oferit să i-o împrumut pe a mea, dar cu condiţia să pornească spre Roşiori dis-de-dimineaţă, astfel încât la unsprezece să vină să mă ia…

— Ştiţi ce rude au în Roşiori?

Cum el a ridicat din umeri, mi-am plasat o altă întrebare:

— Din ceea ce s-a discutat la masă, a reieşit că ar aştepta vreo vizită din partea cuiva?

— Nu, nu s-a vorbit nimic despre aşa ceva… Mai degrabă aş spune că nepotul lui nea Anton părea să aştepte pe cineva, fiindcă l-am tot văzut privind spre fereastră…

— În afară de părinţii şi colegul dumneavoastră, s-a mai aflat cineva în casă? l-am întrerupt, fără nici o jenă, deoarece până atunci nu pomenise nimic despre o astfel de prezenţă.

— Da, un nepot de-al lui nea Anton.

— A venit în timp ce vă aflaţi acolo?

— Nu. Când am intrat cu Valy, l-am găsit împreună cu părinţii lui.

— Îl cunoşteaţi?

— Nu. Atunci l-am văzut pentru prima oară…

— Cum se numeşte?

— Ionel. Mai mult nu ştiu. În orice caz, nea Anton mi-a spus că este nepotul lui.

— A mâncat şi el cu dumneavoastră?

— Nu. Mama lui Valy l-a invitat de câteva ori, dar el a refuzat-o, spunând că a mâncat în altă parte, puţin înainte de a veni…

— Aţi discutat ceva cu el?

Mai întâi mi-a răspuns printr-un gest de negaţie, apei iar a făcut cu mâna „aşa şi aşa”.

— Până s-a aşezat masa, văzând că este foarte retras, l-am întrebat dacă e bucureştean, iar el mi-a răspuns că este moldovean, din Bacău. Asta a fost totul, deoarece, văzând că n-avea chef de vorbă şi se tot uita pe fereastră, nu i-am mai adresat nici un cuvânt.

— El a rămas în casă şi după plecarea dumneavoastră ?

— Da.

— Vă rog să ni-l descrieţi – i-am cerut, constatând că nu interlocutorul meu era ultimul martor care a văzut victima în viaţă, ci nepotul de care ne vorbise.

— Era de statură potrivită şi slab… Părul lung şi şaten… — a început să cugete el, ridicându-şi din nou privirea spre tavan. Avea figura lunguiaţă… Ochii căprui şi retraşi în orbite…

Altfel aş spune că era un tip drăguţ.

— Cum era îmbrăcat? L-a luat Dan în primire, când martorul, terminându-şi portretul-vorbit, şi-a readus privirea spre mine.

— Într-o pereche de blugi româneşti, uzaţi şi o cămaşă în carouri, cu mâneci scurte…

— Ce fel de autoturism avea colegul dumneavoastră ? am vrut să mai ştiu.

— O Dacie albastră, dar era a lui nea Anton. El numai o conducea, fiindcă tatăl lui n-avea permis şi se temea să conducă…

— Ştiţi cumva ce număr de înmatriculare avea ?

El a ridicat din umeri şi eu, cerându-i adresa unde-l puteam găsi, l-am asigurat că îl vom anunţa de îndată ce vom da de Skoda lui.

*

Uşa s-a deschis atât de repede, încât am fost convins că doamna din balconul de peste drum nu ne slăbise din priviri nici măcar atunci când am traversat strada pentru a ne îndrepta spre blocul ei.

Era scundă şi planturoasă, cu tenul galben, ca suferinzii de afecţiuni hepatice. Nici n-a aşteptat să facem bine cunoştinţă şi să-mi spună că se numeşte „doamna Anghel", că ne-a şi invitat să intrăm în casă, în mod evident fericită că are cu cine să converseze.

— Probabil că aţi aflat ce i s-a întâmplat vecinei dumneavoastră, doamna Chiran – am zis, în chip de introducere.

— Sigur! Tot cartierul vorbeşte de nenorocirea asta. Doamne fereşte! S-a închinat ea cu repetiţie. Cine s-ar fi aşteptat la o astfel de nenorocire…

— Întrucât vă aflaţi la acelaşi nivel cu apartamentul familiei Chiran, presupun că aţi văzut adesea ce se petrece în casa vecinilor dumneavoastră…

— Bineînţeles ! Bineînţeles că am văzut! s-a grăbit ea să confirme, nerăbdătoare să-şi demonstreze „erudiţia". În ultimii doi ani de când m-am mutat aici, am văzut tot ce s-a

petrecut la ei în casă…

Cum n-aveam de-a face pentru prima oară cu un martor exaltat, am ştiut că dacă n-o ghidonez cu pricepere am toate şansele să mă aleg cu câteva ore mâncate fără nici cel mai mic folos. Aşa că, arborând o mină plină de admiraţie pentru talentul ei de bună observatoare, a-m întrerupt-o:

— Deşi sunt convins că aţi putea să-mi spuneţi lucruri deosebit de interesante despre familia Chiran, sunt nevoit să mă limitez numai la informaţiile pe care mi le-aţi putea furniza în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în casa lor să zicem, în ultimele două zile. Pentru perioada anterioară urmând a mai discuta şi cu ocazia altei vizite – m-am simţit obligat să adaug, cu titlu de consolare, constatând că, deodată, i s-a deteriorat buna dispoziţie.

— Sigur Am să vă spun tot ce ştiu – s-a angajat ea reîncepând să zâmbească de îndată ce a auzit promisiunea ! Ce vreţi să vă spun?

— În primul rând, când aţi văzut-o pentru ultima oară pe doamna Chiran?

— Astăzi, pe la opt dimineaţa. Ne-am întâlnit la coadă la lapte… Ea fiind cu câteva persoane înaintea mea…

— Sunteţi convinsă că aţi văzut-o astăzi? mi-am exprimat eu neîncrederea, deoarece medicul legist fusese formal în afirmaţia lui că victima ar fi decedat cu cel puţin douăsprezece ore înainte de a o „consulta" el.

— Bineînţeles! Da' mai e vorbă?! m-a asigurat ea cu fermitate.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, dar, din constatările pe care le-am făcut, vecina dumneavoastră nu putea să mai fie în viaţă la ora opt dimineaţa – i-am replicat, fără menajamente, în timp ce-mi spuneam că ţinând cont de modul în care debutase „preţioasa" mea martoră, va trebui să fiu foarte circumspect cu datele ce vor rezulta din depoziţia ei.

— Nu, domnule! Am văzut-o azi dimineaţă! A protestat ofensată, pentru ca imediat să cadă pe gânduri şi, câteva clipe mai târziu, să continue cu jenă: De fapt, cred că aveţi dreptate… Pentru că acum mi-am amintit că azi nici n-am luat

lapte, fiindcă îmi mai rămăsese din cel cumpărat ieri…

— Deci ultima dată aţi văzut-o ieri dimineaţă, lapte – a conchis Dan, pentru a şti ce are de consemnat în notesul lui.

— Ah, nu! Am mai văzut-o şi ieri după-amiază.

— În ce împrejurare? am dirijat-o eu.

— Când a ieşit pe balcon…

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Cred că trebuie să fi fost în jurul orei cinci după amiaza.

— Sunteţi sigură? am vrut să ştiu.

— Cum să nu fiu, dacă am şi stat de vorbă cu ea.

— Şi ce aţi discutat?

— De fapt, n-am discutat, ci numai mi-a arătat prin semne că ploaia care cădea afară îi stricase ziua.

Cum în ultimele două săptămâni numai duminică plouase, i-am făcut semn lui Dan că poate lua de bună afirmaţia martorei.

— Ulterior aţi mai văzut-o?

— Nu.

— Aţi remarcat cine se afla atunci în casă? M-am interesat cu o legitimă curiozitate, deoarece ne apropiasem de momentul probabil al crimei.

— Nu, pentru că atunci când sunt lăsate perdelele nu se poate vedea nimic… — mi-a răspuns ea, cu regret

— În noaptea de duminică spre luni, aţi auzit ceva care să vă reţină atenţia? Să zicem, de exemplu, nişte strigăte – am întrebat-o cu speranţa că voi reuşi să localizez mai bine momentul declanşării agresiunii.

— Nu, de ce să vorbesc cu păcat ?

— Dar despre soţul sau fiul doamnei Chiran, ce-mi puteţi spune?

— Nu ştiu ce vă interesează.

— Când i-aţi văzut ultima oară?

— Staţi să mă gândesc.

— A zis, ridicându-şi o palmă la frunte pentru a medita mai bine. Mda… Acum îmi amintesc! Sâmbătă, puţin după ora cinci după-amiaza, l-am văzut pe domnul Anton ieşind din bloc şi pornind spre aleea din stânga, unde ştiu că-şi ţine

maşina…

— Ştiţi ce maşină are? a întrebat-o Dan.

— Sigur. O Dacie albastră.

— V-a atras ceva atenţia la domnul Anton, când l-aţi văzut ieşind din imobil? mi-am reluat chestionarea.

– Adică dacă era băut?

— Obişnuia să bea?

— Cam da.

— Şi era băut?

— Privind de sus, din balcon, nu mi-am putut da seama. Tot ce pot să vă spun, este că însoţitorul lui ţinea în mână o sacoşă.

— Ştiţi cine era persoana care era cu el? Am întrebat-o şi, după ce a făcut un gest de infirmare, i-am cerut să mi-l descrie pe necunoscut

— Era un tinerel, până în treizeci de ani, slab, înalt, brunet sau şaten şi cu părul lung.

— Cum era îmbrăcat?

— Cu un pantalon uzat, parcă bleumarin şi o cămaşă cadrilată, cu mâneci scurte.

— L-aţi mai văzut până atunci? Am întrebat, pe când îmi spuneam că necunoscutul seamănă cu Ion, nepotul lui Anton Chiran, despre care martorul Clucescu afirmase că l-a întâlnit în locuinţa prietenului său.

— Nu.

— Pe Valentin, fiul mai mic al doamnei Chiran, când l-aţi zărit ultima oară?

— Tot sâmbătă, dar mult mai târziu – m-a avertizat ea. Cred că era după miezul nopţii. A venit cu o maşină roşie şi a parcat-o pe aleea din dreapta blocului nostru. Apoi, imediat ce a traversat strada, am văzut cum aprins lumina la toate ferestrele apartamentului lor. Cam o oră mai târziu, în camere a început să se facă întuneric pe rând. Ce-a mai fost după aceea, nu mai ştiu, fiindcă am intrat în casă…

— Aţi mai remarcat şi altceva, doamnă Anghel ?

— Da. Aş putea să vă spun că, la puţin timp după ce a venit Valy acasă am auzit o discuţie aprinsă între el şi mama lui.

Cred că cearta lor a durat aproape o jumătate de oră.

— V-aţi putut de seama de cauza discuţiei lor?

Ea a ridicat din umeri, iar eu, din motive de precauţie profesională, am verificat-o:

— Cum se face că eraţi la o oră atât de târzie pe balcon?

— Vă mărturisesc că aş fi preferat să mă aflu în pat şi să dorm… Dar ce altceva aş fi putut să fac când am sufocări din cauza astmului? De aceea am şi fost pensionată medical cu aproape doi ani mai devreme… – a zis ea, în timp ce-şi lipea de piept o palmă cu degetele răsfirate, probabil cu scopul de a-mi face cunoscută zona în care o durea.

Cu intenţia de a-i mai alunga din tristeţea pe care i-am citit-o în ochi când ne-a văzut ridicându-ne de pe scaune, i-am promis din nou că, dacă timpul ne va permite, vom mai trece pe la ea.

*

Ieşind din imobilul martorei, ne-am orientat spre prima alee din dreapta. Printre cele şase maşini parcate, am zărit şi una a cărei caroserie era roşie ca o tomată tocmai bună de cooptat într-o salată de vară. Apropiindu-ne de ea, n-am avut nevoie de un binoclu pentru a vedea că era o Skodă.

— E a lui Clucescu? l-am întrebat pe Dan care, după ce şi-a consultat însemnările din notes s-a uitat la numărul de înmatriculare al autoturismului.

Văzându-l confirmând, am dat o tură în jurul ei şi am încercat toate portierele. Erau încuiate.

— În timpul cercetării am văzut un breloc al firmei Skoda, cu trei cheiţe. S-ar putea să fie ale acestei maşini… — i-am sugerat, întorcându-mă şi pornind spre capătul aleii.

*

Nici n-am intrat, bine în apartament că telefonul s-a pornit să zbârnâie.

După ce am ridicat receptorul, o voce feminină s-a declanşat pe nerăsuflate:

— Alo! Pe unde umbli, naşă? Nu mi-ai promis că stai şi mă aştepţi? Toată ziua te-am sunat, da ioc să fii p-acasă. Naşu' pe unde umblă…?

— Pe cine căutaţi? i-am întrerupt tirada, gândind că trebuie să fie vreo zurlie care a greşit numărul.

— Dumneata eşti, naşule? Sunt eu, Niculina…

— Pe cine căutaţi? Mi-am repetat întrebarea, pregătindu-mă să pun receptorul în furcă.

— Nu-i casa Chiran? S-a decis interlocutoarea mea să se intereseze.

— Ba da. Cine sunteţi dumneavoastră? Am vrut să ştiu, pe când îi arătam lui Dan brelocul cu cheile maşinii pe servanta din sufragerie.

— Da' dumneavoastră cine sunteţi? mi-a întors-o ea, intrigată.

Prezentându-mă, am aflat că se numeşte Niculina Zamfir şi că este fina lui Elena şi Anton Chiran.

— Da' ce s-a întâmplat? Unde-s naşii mei? a întrebat ea contrariată.

— Când aţi stabilit întâlnirea de astăzi? am chestionat-o, omiţând să dau vreun răspuns ta întrebarea ei.

— Ieri după-amiază, la telefon…

— De unde vorbiţi acum ?

— De acasă …

— Unde locuiţi? m-am interesat, apreciind că am dat peste un martor care ar putea să-mi furnizeze nişte relaţii interesante.

În timp ce-mi notam adresa, l-am văzut pe Dan intrând şi scuturând brelocul pentru a-mi atrage atenţia cu cele trei chei de maşină, apoi dând din cap a confirmare. Rugându-mi interlocutoarea să rămână acasă până ajung la ea am închis şi m-am adresat lui Dan:

— Plec să audiez o martoră. Între timp, te rog să ceri de la Circulaţie numărul maşinii familiei Chiran şi s-o dai în urmărire. De asemenea, cheamă-l pe Maier şi spune-i să ridice urmele din Skodă deoarece există prezumţia că amprentele ce le va găsi ar putea să-i aparţină lui Valentin, cel de-al doilea fiu al victimei.

— Pentru a se putea pune în evidenţă nişte eventuale amprente străine de cele lăsate de cei patru membri ai familiei

victimei, avem nevoie şi de cele ale soţului acesteia – a ţinut el să-mi amintească.

— Ştiu. Între timp, mai dă o tură prin casă. Poate reuşeşti să dibuieşti nişte obiecte personale de-ale lui Anton Chiran, capabile să ne furnizeze urmele digitale ale acestuia. Ar fi foarte bine…

— Lipseşti mult?

— Omul ştie numai când pleacă… — am filosofat, după ce i-am cerut să-mi dea notesul.

*

Niculina Zamfir, era scundă şi voinică, cu figura ovală şi părul şaten încărunţit, arătând cam de patruzeci de ani.

În chip de introducere, i-am povestit în câteva cuvine despre adevăratul motiv al vizitei mele.

— Naşa moartă?! Nu se poate!… A îngăimat ea pe când îşi acoperea cu palma gura şi bărbia.

Am ridicat din umeri şi, după ce am lăsat-o să-şi mai revină din surpriză, am început să-mi fac meseria.

— Doamnă Zamfir, când aţi văzut-o pe naşa dumneavoastră ultima oară?

— Săptămâna trecută, când am fost cu toţii la ştrandul de la Herăstrău…

— Ce înţelegeţi prin „toţi" ?

— Că în afară de noi au mai fost şi soţii noştri…

— Daca am înţeles bine, ieri după-amiază aţi vorbit la telefon cu naşa dumneavoastră. Aşa este? am întrebat-o, iar când ea m-a aprobat, am continuat: cine a sunat, ea sau dumneavoastră?

— Eu.

— Aţi putea preciza cât era ora?

— Sigur! Fiind duminică şi gândindu-mă că ar putea dormi, am dat telefon numai după ce am văzut că ceasul arată ora cinci…

— Despre ce aţi discutat?

— Am vorbit de ploaia care ne dăduse planul peste ap, căci plănuisem să mergem din nou la ştrand.

— Şi altceva?

— Altceva nimic – a dat ea din umeri.
— Soţul şi fiul ei se aflau acasă?
— Nu, nu erau.
— De unde ştiţi?
— De la naşa… Fiindcă mi-a povestit vă moare de plictiseală, pentru că-i singură acasă.
— Nu v-a spus unde sunt ceilalţi membri ai familiei?
— Ba da… Mi-a zis că naşu' tocmai plecase la nişte prieteni, unde se va încurca în mod sigur la băutură iar despre Valy spunea că o sunase puţin mai înainte şi o anunţase că mai întârzie vreo două ore la „Ciclop”, unde se afla cu maşina pentru nu ştiu ce defecţiune.
— V-a spus cine anume sunt prietenii la care se dusese soţul ei?
A scuturat din cap că nu.
— Îl cunoaşteţi pe Ion, nepotul doamnei Chiran? am întrebat-o şi, văzând că ridică din umeri, am precizat: locuiește în Bacău.
Cum ea m-a asigurat că habar n-are cine ar putea fi persoana despre care mă interesam, am rugat-o să-mi vorbească despre rudele şi prietenii mai apropiaţi ai familiei Chiran.
Mi-a furnizat câteva nume şi adrese.
— Aveţi cunoştinţă de faptul că între Valentin şi mama lui ar fi existat nişte neînţelegeri? M-am interesat făcând astfel o legătură cu declaraţia vecinei, care afirmase că în noaptea de sâmbăta spre duminică i-a auzit pe cei doi certându-se.
M-a privit mirată şi a clătinat din cap.
— Din câte ştiţi, familia Chiran avea în casă o sumă importantă de bani sau obiecte de valoare?
— Tot ce ştiu este că, în urmă cu vreo lună, i-au dat lui Titi, care-i aviator pe undeva, prin provincie, treizeci de mii de lei ca să-şi contracteze o locuinţă.
În final, am sondat marea cu degetul, întrebând-o dacă are vreo bănuială asupra autorului sau autorilor omorului.
După cum era şi firesc, habar n-avea !

*

Revenind în apartamentul victimei, Dan m-a informat că

pusese deja sub urmărire maşina familiei Chiran, iar căpitanul Maier, terminând cu ridicarea amprentelor, se înapoiase la sediu.

— Ai dat peste vreun obiect susceptibil să ne furnizeze amprentele lui Anton Chiran?

— Cum întreaga familie a trăit în devălmăşie, n-am putut să-i indic căpitanului Maier nici un element care să dea vreo garanţie că poartă impresiunile celui de-al patrulea locatar. APROPO! UNDE NAIBII OR FI SOŢUL ŞI FIUL VICTIMEI ? şi-a amintit el să mă consulte, ţuguindu-şi buzele a mirare. Uite. Este trecut de ora opt seara… — a mai adăugat arătându-mi ceasul.

— S-ar putea să fi rămas la rudele lor din Roşiori – am presupus.

— Atât de mult? Mai cu scamă că ambii trebuiau să se prezinte astăzi la locurile lor de muncă…

— Când te duci după vin, se cam întâmpla să deguşti un pic mai mult decât trebuie… Şi să te încurci – i-am răspuns cu subînțeles.

— Şi dacă chefuiala mai durează câteva zile, ce facem? Orbecăim fără să fi audiat tocmai persoanele din anturajul intim al victimei?

— Cum martora pe care am vizitat-o mi-a furnizat numele rudelor la care au plecat, vom cere poliţiei din Roşiori să afle adresa acestora şi să-i anunţe pe „dispăruţii” noştri că trebuie să se înapoieze de urgenţă acasă – am zis, ducându-mă spre telefon pentru a şi face demersul respectiv.

— Ţinând seama de faptul că este prea târziu pentru a ne continua investigaţiile în căutarea unor eventuali martori, i-am trimis acasă pe cei trei ofiţeri repartizaţi de secţia teritorială – m-a anunţat Dan, cu o dezinvoltură care indica fără nici cel mai mic echivoc că-mi bate şaua.

— După ce transmit comunicarea, plecam şi noi… — i-am aprobat eu iniţiativa.

DIN PĂCATE, NU PROBLEMA FLORILOR TREBUIA CLARIFICATA…

— A mai apărut vreun membru al familiei? l-am întrebat pe subofiţerul care străjuia în ziua următoare uşa apartamentului Elenei Chiran.

— Nu, domnule căpitan. Iar colegul care mi-a predat postul azi-noapte mi-a zis să vă raportez că nici în timpul serviciului său nu s-a prezentat nimeni.

Cât am mai zăbovit pe palier pentru a cere celor trei ajutoare repartizate de secţie să persevereze în activitatea de depistare a unor eventuali martori printre vecinii de imobil sau de stradă, şi-a făcut apariţia şi Dan.

— Avem noutăţi? L-am întrebat, după ce-am intrat împreună în apartament.

— Poliţia din Roşiori a luat legătura cu familia pe care le-ai indicat-o. Astfel, se confirmă că Anton Chiran urma să-i viziteze duminică pentru a lua două damigene cu vin… Dar n-a venit. Şi nici nu a comunicat că ar fi intervenit ceva. Oare dispăruţii noştri, în drum spre Roşiori, n-or fi fost implicaţi într-un accident rutier şi acum zac prin vreun spital?

— Parcă spuneai că le-ai pus autoturismul sub urmărire – i-am reamintit.

— Mda… Ai dreptate. Dacă ar fi apărut o astfel de situaţie, am fi fost anunţaţi de Circulaţie. Şi atunci, cu atât mai mult, unde au dispărut?

— Asta mă întreb şi eu… — i-am mărturisit, pe când îmi ridicam umerii spre urechi. Cum singurul mod în care am putea ajunge atât pe urmele lor, cât şi pe ale autorului omorului sunt investigaţiile… Să ne apucăm de ele! Tu, după ce în prealabil faci o vizită pe la toate service-urile Ciclopului, te vei ocupa de contactarea rudelor şi relaţiilor victimei, iar eu voi discuta încă o dată cu fiul mai marc al Elenei Chiran şi voi trece pe la locul de muncă al celor doi dispăruţi… — am decis.

*

Spre seară, când am revenit în locuinţa familiei Chiran, l-am găsit pe Dan stând de vorbă în faţa uşii cu subofiţerul de planton.

— Ceva nou? l-am întrebat pe ultimul.

— Nici o veste despre fiul şi soţul victimei – a răspuns Dan în locul lui.

— Aşa-i.— l-a aprobat subofiţerul. În schimb v-a căutat domnul locotenent Radu.

— Radu? am repetat, încercând să-mi amintesc cui ar putea aparţine acest nume.

— Este unul din oamenii pe care ni i-a repartizat secţia – m-a lămurit Dan. Am şi discutat cu el.

Cum între timp descuiasem uşa, i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

— La Ciclop, nimic. Acelaşi numitor şi în ceea ce priveşte discuţiile purtate cu rudele şi relaţiile victimei – mi-a raportat, de parcă ar fi vrut să reducă la minimum cuvintele unui anunţ dat la mica publicitate, ca să nu-şi golească prea mult buzunarele de parale.

— Şi totuşi doi martori afirmă, în mod independent, că Elena Chiran le-ar fi spus că fiul ei mai mic se afla cu maşina la Ciclop, pentru o reparaţie… Şi dacă victima a făcut o confuzie? Poate n-a fost vorba de Ciclop, ci de unul din atelierele de reparaţii auto din sistemul cooperaţiei – am zis, încercând să găsesc o cauză a inadvertenţei.

— Am luat în considerare şi o astfel de posibilitate. Aşa că, până la urmă, am colindat şi service-urile aparţinând de cooperativa „Automecanica”. Dar tot n-a ieşit nimic…

— O explicaţie ar putea exista…— am început eu să gândesc cu glas tare.

— Aşa mi-am spus şi eu. Dar ce folos? Dacă şi-a reparat maşina la "mica înţelegere", cu vreun mecanic ce nu e înregistrat în scripte, n-avem cum să-l depistăm – a reuşit el să ghicească raţionamentul pe care tocmai îl făceam. Iar ceea ce mă intrigă – a continuat Dan după ce s-a asigurat că nu-l contrazic – este faptul că nimeni din rudele familiei nu-l

cunoaşte pe Ion din Bacău.

— Într-adevăr, e bizar. Mai cu seamă că nici fiul mai mare al victimei n-are habar cine ar putea să fie persoana care i-a fost prezentată martorului Clucescu drept nepot al lui Anton Chiran.

— Poate că martorul nu i-o fi înţeles bine numele ?

— Chiar dacă ar fi existat o confuzie asupra numelui, Constantin Chiran a fost formal când m-a asigurat că tatăl lui nu are nici un nepot şi nici vreun alt soi de rude la Bacău.

— Atunci, cu atât mai mult, acest misterios personaj începe să devină teribil de interesant… Dar cum dăm de el?

— Deocamdată, nu văd cum… — am admis cu regret şi am continuat: Tot ce-am putut obţine din vizita făcută la locul de muncă al lui Anton Chiran, au fost amprentele acestuia. Se aflau pe o sticlă de whisky Veritas, încuiată într-un dulap la care avea acces numai şeful popotei. I-am şi plasat-o lui Maier, pentru a stabili dacă printre urmele ridicate de la locul faptei există şi impresiuni digitale străine de cele ale membrilor familiei.

— Una peste alta, după două zile de cercetare, ne aflăm exact ca la început… Ba mai mult ! Acum stăm şi mai prost! Deoarece în afara unei cercetări de omor, va trebui să ne ocupăm şi de dispariţia celor doi Chirani… Ce coincidenţă a dracului! A conchis Dan, strâmbându-se a nemulţumire.

— Pentru o singură familie, un omor şi două dispariţii, aparent simultane, exclud posibilitatea unei coincidenţe. Prin urmare, ori ne ocupăm de omor, ori de dispariţia celor doi, cam tot aia ar trebui să fie… — mi-am dat eu cu presupusul, pe când privirea îmi poposea pe o carte groasă, aşezată deasupra vitrinei din sufragerie.

Apropiindu-mă şi luând-o jos, am constatat mai întâi că era acoperită de un strat gros de praf, apoi că, ceea ce nu luasem drept carte, era de fapt un album cu fotografii.

După ce Dan a adus o cârpă şi am şters albumul, am început să-l răsfoim. Nu ne-a trebuit prea mult pentru a constata că era o colecţie de poze ce reprezenta o evoluţie cronologică a familiei Chiran. Cum pe victimă şi pe fiul cel mare al acesteia

îi văzusem deja, ne-am concentrat atenţia asupra ultimelor fotografii ale tatălui şi fiului, care se încăpăţânau să-şi păstreze anonimatul. Primul avea în jur de cincizeci de ani, înălţimea potrivita, foarte corpolent, capul aproape rotund, iar părul, de culoare închisă, era rărit până la chelie în zona frontală. Al doilea era înalt, bine legat şi părea să aibă până în douăzeci de ani. Părul, blond şi ondulat, încadra o figură cu trăsături regulate şi avea ochii de culoare deschisă.

— Dacă vom continua să batem pasul pe loc, probabil că va trebui să identificăm şi să discutăm cu toate persoanele care apar imortalizate alături de familia Chiran – a zis Dan, plimbându-şi un deget peste figurile ce-i anturau pe protagoniştii albumului, în diferite ipostaze.

Aprobându-l în tăcere, am extras ultimele două fotografii ale dispăruţilor şi i le-am înmânat.

— Pentru ca punerea sub urmărire să fie completă, le dai la multiplicat şi le transmiţi o dată cu semnalmentele lor – i-am recomandat, pe când puneam albumul la loc, deasupra servantei.

În timp ce-şi vâra fotografiile în portofel, Dan şi-a continuat ideea.

— Ar fi firesc ca printre mutrele care apar în album să figureze şi cea a lui „Ion de la Bacău”.

— Aşa-i. Dar cum să-l depistăm între sutele de bărbaţi care apar în fotografii? m-am consultat cu glas tare.

— Aplicând sfânta noastră rutină: pe măsură ce-i identificăm pe unii, le cerem relaţii despre ceilalţi, care se aflau în compania lor. Astfel, prin excluderi succesive, am putea ajunge la Ion, adică ultima persoană care, din câte ştim, ar fi văzut victima în viaţă – mi-a sugerat el.

— Ai dreptate! am zis, mai înainte de a mă răzgândi. Ba nu! Tactica pe care o propui presupune o mare risipă de timp şi aşa ceva nu prea avem de irosit. De aceea aplicăm metoda scurtcircuitării… — m-am decis, ducându-mă să iau albumul din locul în care abia îl pusesem.

*

Primul drum ne-a dus la noua locuinţă a fiului mai mare al

victimei, dar fără ca să obţinem ceea ce ne interesa. Albumul cu fotografii nu l-a putut ajuta să-şi reîmprospăteze memoria şi să ne indice chipul individului pe care-l căutam. Ba mai mult, a mai repetat o dată că, dacă tatăl lui ar fi avut vreun nepot, fie el chiar şi la Bacău, ar fi trebuit să ştie şi el. Prin urmare, el n-avea habar despre o astfel de rubedenie.

Întrucât acest eşec nu putea să afecteze un optimism care oricum nu mă încerca, am pornit în căutarea lui Aurel Clucescu. Şi nu mi-a fost uşor, deoarece, pentru a-i putea da de urmă, a trebuit să colind patru case de oficiere a căsătoriilor, împrăştiate prin tot atâtea sectoare ale Capitalei. Iar când, în sfârşit, i-am pus sub nas albumul cu fotografii, n-a avut nevoie de prea mult timp pentru a mă anunţa că n-a văzut nici o figură care să aducă cu cea a tipului pe care-l cunoscuse sâmbătă după-amiaza în casa familiei Chiran.

Cum orice comentariu era de prisos, de îndată ce ne-am urcat în maşina de serviciu şi Vartunian ne-a întrebat care este următoarea destinaţie, am întors capul spre Dan şi l-am consultat:

— Parcă spuneai că locotenentul Radu ţi-a raportat ceva, nu-i aşa?

— A, da! s-a decis el, după ce în prealabil s-a încruntat, ca urmare a efortului ce-l făcuse pentru a-şi aduna gândurile. Zicea că a depistat un prieten apropiat al fiului mai mic al victimei.

— Ai adresa acestui martor?

După ce a dat din cap a confirmare, i-am cerut să-i explice şoferului nostru unde intenţionam să ajungem.

*

— Vă numiţi Ilie Ganţu? l-a întrebat Dan pe tipul care ne-a deschis uşa, un tânăr lung şi deşirat, îmbrăcat cu un maieu bleumarin şi nişte blue-jeans peticiţi şi albiţi de uzură.

El a confirmat că este chiar persoana pe care o căutăm şi eu i-am spus cine suntem şi cu ce ocazie ne aflăm în faţa lui.

— Sigur că-l cunosc pe Valy. Vă rog să intraţi… — s-a grăbit el să ne invite, deschizând uşa până la perete.

— Pe Valentin î1 cunoaşteţi ca vecin sau sunteţi chiar

prieteni? am vrut să ştiu, după ce am fost conduşi într-o încăpere mobilată sărăcăcios şi ne-am aşezat pe scaune, lângă o masă albastră, de bucătărie.

— Suntem buni prieteni. De altfel, în afară de faptul că suntem vecini, am fost şi colegi de şcoală, din clasa a cincea până într-a opta, când eu m-am retras pentru a învăţa o meserie. Ştiţi, sunt şofer de autobuz, la ITB, pe linia… S-a declanşat el, mândru de parcă ne-ar fi informat că este comandantul vehiculului spaţial Columbia.

— Excelent! Asta înseamnă că ne puteţi ajuta – am apreciat, de fapt întrerupându-l pentru a-i stăvili de la început tendinţa de aluneca spre logoree. Când l-aţi văzut ultima oară pe Valentin?

— Sâmbătă seara, în faţa restaurantului Cina.

— La ce oră? l-a întrebat Dan.

— Cred că era în jur de nouă.

— V-a spus ce făcea acolo?

— Nu, pentru că nici n-am stat de vorbă. Ştiţi, eu eram cu o fată, iar el discuta cu un amic de-al lui. Ne-am salutat şi atât.

— Cunoaşteţi cumva persoana cu care l-aţi văzut ? l-am luat eu iar în primire.

— Sigur. De fapt lucrează împreună la aceeași cooperativă şi ştiu că se numeşte Ghiţescu Aurel…

— Ghiţescu sau Clucescu?

— Aveţi dreptate! s-a grăbit el să mă aprobe, pentru ca apoi să continue nesigur: Cred că-l cheamă aşa cum aţi spus dumneavoastră… În orice caz, prenumele lui este Aurel.

Cum discutasem deja cu Aurel Clucescu, n-am avut motive să mai insist asupra subiectului şi l-am luat altfel.

— După cum probabil aţi şi aflat mama lui Valentin a fost găsită omorâta, iar noi nu reuşim să-l găsim pentru a-i aduce la cunoştinţă această nenorocire. Aveţi cumva vreo idee despre locul unde ar putea să fie?

Mai întâi gânditor, a ridicat din umeri, apoi, luminându-se la faţă, a dat din cap şi a început să vestească:

— Noi nu ieşim prea des împreună, pentru că lucrez în ture, iar el este ocupat noaptea eu fotografiind prin restaurante. Tot

ce pot să vă spun este că, aseară, am fost cu el la o tipă pe care o cunoştea şi s-a lăsat cu cafteală.

— Când a avut loc acest incident?

— În urmă cu vreo săptămână…

— Vă rog să ne povestiţi ce s-a întâmplat în noaptea aceea – i-am cerut cu interesul sporit, deoarece trebuia să admit că întâmplarea la care se referea, fiind de dată recentă, ar fi putut să nu fie străină de dispariţia lui Valentin Chiran.

— Păi, ce să fie?… Întâlnindu-mă cu Valy pe stradă, ne-am dus să bem o bere. Apoi, din vorbă în vorbă, am început să discutăm despre femei şi el mi-a spus că are o tipă la care am putea să rămânem amândoi până dimineaţă. Cum el spunea că tipa e mişto, am cumpărat din restaurant trei sticle cu vin şi am plecat s-o facem lată…

— Ce oră era? a întrebat Dan.

— Când am ajuns la tipă, cred că era aproape de miezul nopţii. Stătea al dracului de departe… Tocmai spre capătul şoselei Colentina…

— Şi ce s-a întâmplat când aţi ajuns la destinaţie ? l-am întrebat pentru a-l menţine la subiect.

— Păi… După ce Valy a bătut într-un geam, în loc să ne deschidă uşa gagicuţa despre care-mi povestite, şi-a făcut apariţia o matahală care ne-a întrebat de ce-l sculăm din somn. Iar Valy, care era deja cu chef de la bere, în loc s-o cârmească şi să spună c-a greşit adresa, i-a zis în băşcălie că i s-a făcut dor de o femeie frumoasă. Tipul ne-a poftit în casă şi, de cum am intrat, i-a ars o directă atât de puternica, încât Valy s-a întins lat pe duşumea. Apoi tipul, văzând că Valy a leşinat, s-a speriat şi a început să strige: „Vasilico ! Vasilico ! Adu nişte apă că dă Valy în primire !". După ce a apărut tipesa cu o cană cu apă şi a aruncat-o peste Valy, am văzut că era într-adevăr foarte mişto… — a apreciat el, ducându-şi două degete împreunate spre gură şi pupându-le zgomotos pentru a-şi sublinia admiraţia.

— Ce s-a mai întâmplat, după ce amicul dumneavoastră şi-a revenit? l-am întrebat, pentru a-l trezi din reveria ce i-o provocase gândul la „tipesă”.

— Păi, matahala l-a ajutat pe Valy să se ridice de pe duşumea şi i-a propus să se împace. Valy a fost de acord şi cerându-mi să scot cele trei sticle cu vin din sacoşă, ne-am pus cu toţii pe tras la măsea.

— A băut şi femeia? s-a interesat Dan, teribil de amuzat.

— Oho! şi încă cum!… Ce mai, era femeie de comitet ! Şi sunt convins că, dacă n-am fi dat de bărba-su acasă, ne-am fi distrat de minune în trei…

— Deci – l-am întrerupt din nou din visare – până la urmă disputa s-a transformat într-o agapă plăcută şi aţi plecat în relaţii prieteneşti de acolo. Nu? mi-am dat cu presupusul pentru a pune punct unei discuţii care n-avea cum să ajute anchetei.

— Aşa ar fi trebuit să fie, da' n-a fost – m-a contrazis lunganul. Că Valy, începând să amestece vinul cu berea pe care o băusem la restaurant, s-a afumat atât de bine, încât s-a apucat s-o pipăie pe gagică pe sub masă. Până la urmă, matahala s-a prins şi, şucărindu-se, l-a azvârlit pe Valy afară din casă şi i-a spus că, dacă-i mai dă târcoale nevesti-si, îl face harcea-parcea… Şi nu vă mai spun cât a trebuit să mă lupt cu Valy, care voia să se întoarcă să-l ardă pe tip. Da' eu n-am vrut să-l las, pentru că eram sigur că ăla l-ar fi rupt dacă-i mai suna o dată Ia uşă…

— Deci aţi plecat şi conflictul s-a stins – am conchis eu.

— Exact. Numa' că Valy îmi zicea pe drum că nu lasă el bucăţica din mână şi că peste câteva zile va trece iar pe la tipesă pe acasă, pentru că i se fâlfâie de bărba-su. Iar acum, dacă dumneavoastră îmi spuneţi că nu reuşiţi să daţi de Valy, eu îmi zic că s-o fi dus din nou la gagicuţă şi huiduma l-o fi prins la înghesuială şi nu l-a mai iertat – a zis, apropiindu-şi pumnii şi răsucindu-i în sens invers, într-un gest care putea simboliza frângerea gâtului la un pui de găină.

— Valentin îl cunoştea pe soţul femeii?

— Nu. Atunci s-au văzut pentru prima dată.

— Şi totuşi, din relatarea pe care aţi făcut-o, a rezultat că, după ce amicul dumneavoastră a fost lovit şi a leşinat, adversarul lui i-ar fi strigat nevestii să aducă apă pentru că

„dă Valy în primire”. Deci ştia pe cine a făcut knock-out.

Ezitând, lunganul a ridicat din umeri pentru a ne asigura că nici el nu-şi poate explica inadvertenţa.

Cu toate că nu vedeam prea clar ce legătură ar fi putut exista între conflictul relatat şi uciderea mamei unuia dintre beligeranţi, mi-am spus că în meseria mea, mai mult ca în oricare alta, nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

— Cum se numeşte familia despre care mi-aţi vorbit? l-am întrebat, pe când îi făceam semn lui Dan să-şi noteze răspunsul, deoarece l-am văzut desenând din plictiseală nişte figuri cabalistice.

— Pe femeie o chema Vasilică şi pe bărba-su, Ali.

— Şi numele de familie? l-a întrebat Dan, disimulându-şi un căscat.

A răspuns printr-o clătinare din cap.

— La ce adresă locuiesc? m-am interesat eu.

— Îmi pare rău, însă nu cunosc adresa exactă… — a spus, privindu-mă cu regret. Da' tot ce pot să vă spun este că, dacă doriţi, eu pot să vă duc la fix până la casa lor – s-a angajat el cu solicitudine.

— Atunci vă rog să veniţi cu noi – l-am invitat, în pofida faptului că Dan, gândindu-se probabil la lipsa de perspectivă a pistei pe care mă hotărâsem s-o urmez, mă privea plin de dezaprobare.

*

După ce am străbătut aproape toată şoseaua Colentina, am virat la dreapta pe drumul care duce spre spitalul Fundeni şi, după câţiva zeci de metri, ghidul nostru i-a arătat lui Vartunian o gospodărie, pe partea stângă.

Lăsându-l pe însoţitorul nostru cu şoferul, am coborât din maşină.

În spatele unui gard din scânduri, am văzut doi pomi, un puţ american şi o femeie până în douăzeci de ani, care turna apă cu găleata într-o strachină, sub ochii apatici ai unor găini amorţite de căldura toridă a amiezii.

Sesizând prezenţa noastră în spatele porţii, a ridicat capul şi ne-a privit întrebător. Era arămie de la natură, figura ovală, cu

trăsături regulate şi părul, bogat şi negru, ii cădea ca o cascadă până dincolo de şolduri. Purta o rochie dintr-un material încărcat cu flori roşii şi galbene, ce nu-i acoperea nici jumătate din coapse şi era încălţata cu o pereche de sandale atât de înglodate, încât nu se mai putea stabili culoarea lor originară.

Văzând că-i fac semn cu degetul, a pus găleata pe marginea puţului şi s-a apropiat, ceea ce mi-a permis să constat că avea ochii mari, negri şi teribil de surâzători.

— Suntem de la poliţie şi am vrea să stăm de vorbă – am informat-o.

De îndată ce a aflat care ne este meseria, zâmbetul i s-a transformat într-un rictus şi s-a interesat:

— Da' despre ce?

— Discutăm peste gard? a consultat-o Dan, arătându-i legitimaţia pentru a fi mai convingător.

Fără nici o tragere de inimă, a meşterit la zăvorul din spatele porţii şi a deschis-o.

— Îl căutam pe Valy – am luat-o repede, de îndată ce am intrat în curte.

— Pă cineee?! s-a mirat ea.

— Pe Valentin Chiran.

— Asta cine-o mai fi? s-a arătat ea şi mai mirată.

— Ia uită-te bine aici! Poate că totuşi ştii cine este? a intervenit Dan, vârându-i sub nas fotografia fiului mai mic al Elenei Chiran.

Şi-a coborât ochii spre poză şi, în următoarea fracţiune de secundă, ne-a anunţat cu toată convingerea:

— Da' nu-l cunosc bre !

Eşti sigură ? am întrebat-o pe când îmi spuneam că urmare a unei confuzii, martorul nostru ne condusese la o altă adresă

— Da' cum să nu fiu, dacă acu' văz pentru prima oară chipu' lu' băiatu' ăsta frumos ?

Cum mutrişoara ei nu-mi inspira prea multă încredere, mi-am spus că n--ar strica dacă înainte de a dispune retragerea noastră aş apela la unicul mijloc de verificare pe care-l aveam.

În consecinţă, i-am făcut semn lui Dan să rămână pe loc, iar eu m-am întors şi am pornit spre maşina de serviciu.

— O cunoşti ? l-am întrebat pe Ilie Ganţu, când am ajuns cu el în faţa porţii.

— Săru'mâinile ! Sigur că ne cunoaştem! Dânsa e doamna Vasilica – a răspuns martorul, atât de extaziat, de parcă amfitrioana noastră ar fi fost cel puţin ultima câştigătoare a titlului de „Miss Univers”

— Dumneata îl cunoşti? Am întrebat-o şi pe bruneţică.

— Nu io nu-l ştiu… — a declarat ea fără nici o convingere după ce, în prealabil, s-a uitat înspăimântată către însoţitorul meu.

— Cum nu mă cunoaşteţi? a contrat-o Goanţă, în timp ce zâmbetul lui plin de admiraţie s-a transformat într-un aer de surprindere. Nu vă amintiţi c-am fost la dumneavoastră cu Valy şi am băut împreună trei kile de vin de Drăgăşani ?

— Fugi d-acilea dom'le că io nu te cunosc! i-a întors-o ea, privindu-l dispreţuitor. Cine ştie pe unde ai tras 'mneata la măsea şi acu-mi aduci poliţia pă cap c-ai fi băut la mine ? Ce, nu ţi-e ruşine?

Cum ambii erau foarte convingători în afirmaţiile lor. Total contradictorii, m-am decis să aflu care din ei

— Cum te numeşti? am întrebat-o pe femeie.

— Pomană.

— Pomană – l-am auzit pe Dan repetând amuzat

— Pomană şi mai cum? am insistat.

— Vasilica.

Apoi m-am interesat dacă era căsătorită şi, întrucât a confirmat, am rugat-o să-mi spună cum îl cheamă pe fericitul ei consort.

— Ca pă mine ! s-a arătat ea mirată de lipsa mea de perspicacitate. Tot Pomană.

— Şi numele lui mic, care este? a intervenit Dan, pricepând cam pe unde aş fi vrut să ajung.

— Alexandru.

Era în regulă. Cum diminutivul putea să fie Alec sau chiar Ali, rezulta că martorul care ne însoţea ştia ce vorbea când

susţinea că avusese de-a face cu familia Pomană. Având în vedere faptul că o verificare suplimentară nu putea face rău nimănui, m-am întors către Ilie Ganţu şi l-am consultat, arătând spre casa din spatele femeii:

— Crezi că ai putea să ne descrii încăperea în care s-au petrecut faptele pe care ni le-ai povestit?

Fără cea mai mică ezitare, a început să ne înfăţişeze felul în care era mobilată camera în care fuseseră primiţi. Când a ajuns şi la amănuntul că deasupra patului se afla un tablou, pe care era pictată o brunetă grasă şi deşuchiată, l-am oprit.

— Ai auzit ce spune domnul? am consultat-o pe Vasilica Pomană.

— Minte ! Ăsta n-a fost niciodată la mine în casă ! s-a grăbit ea să mă asigure.

— Fără baliverne! Răspunde la întrebarea domnului căpitan ! A repezit-o Dan. În casa ta există sau nu încăpere ca cea descrisă de martor?

— Nu esistă, dom' hofiţer! a jurat ea, punându-şi palmă pe piept şi continuând cu înfocare: Hăsta minte ca să-mi facă rău… Hardă-te-ar focu' dă bagabont !

— Ba pe tine, baragladina dracului! s-a enervat ghidul nostru, uitând că nu cu mult timp înainte o mânca din ochi de admiraţie.

Întrucât femeia, puternic afectată de afrontul ce i se făcuse, s-a repezit cu unghiile spre ochii indignatului nostru martor, m-am vârât între ei şi i-am îndepărtat cu ambele braţe.

— Aţi auzit?! Hăsta face ură de rasă! m-a avertizat ea.

— Gata cu prostiile! am zis foarte supărat, deşi, de fapt, scena mă amuzase. Pentru a putea şti care are dreptate, trebuie să vedem dacă în locuinţa dumitale există vreo cameră care seamănă cu cea descrisă de dânsul. Eşti de acord să ne conduci prin casă pentru a face această verificare?

— Da' chărtie de la procoror aveţi? m-a chestionat bătăioasa gazdă cu ochii îngustaţi ca tăişul unei lame de ras.

— Nu… Însă acesta este singurul mod prin care s-ar putea demonstra, aşa cum ai afirmat, că martorul nostru minte… — am luat-o eu cu uşurelul, ca la Ploieşti.

— Dacă n-aveţi chărtie, n-aveţi ce căta în casa mea! mi-a adus ea la cunoştinţă, în timp ce-mi arăta cu braţul drept poarta, într-un gest care putea fi înţeles chiar şi fără a fi însoţit de nişte instrucţiuni de folosire.

Cum tot ne aflam la capitolul gesturilor, am făcut şi eu unul care trebuia să pară a indiferenţă şi i-am explicat:

— Atunci iată ce vom face… În timp ce noi o să rămânem aici în curte şi vom mai discuta despre una-alta, colegul meu va pleca la Procuratură pentru a aduce o autorizaţie de percheziţie domiciliară. Aşa e bine?

— Da' dă ce v-aţi supărat, dom' hofiţer? m-a întrebat ea, zâmbindu-mi cu candoare, exact când Dan a deschis poarta pentru a ieşi în stradă. Că io-s femeie cistită şi n-am nimica dă hascuns… Şi, dacă vreţi matale, io vă dau voie în casa mea şi fără chărtie… Că păreţi om chumsăcade…

Având în vedere faptul că se dovedise o bună cunoscătoare a prevederilor codului penal, mai înainte de a o urma în casă, am pus-o să scrie o declaraţie prin care îşi dădea asentimentul la efectuarea verificării. Nu de alta, dar nu-mi doream să mă trezesc ulterior cu o reclamaţie pentru violare de domiciliu, cum au mai păţit alţi colegi de-ai mei care, din prea multă încredere în semenii lor, au uitat un proverb ce avertizează, fără echivoc, că verba adesea volant.

— Asta-i camera în care am băut! Mi-a comunicat Ilie Ganţu cu satisfacţie, de cum am păşit pragul casei.

Urmare a descrierii pe care deja ne-o făcuse, aş fi ştiut că am nimerit unde trebuia, chiar şi fără o confirmare suplimentară.

Am aruncat o scurtă privire spre tabloul care o reprezenta pe „fermecătoarea” femeie goală şi mi-am lăsat ochii pe patul de sub el. Astfel am putut să admir trei buchete de garoafe de nişte dimensiuni cum nu mai văzusem vreodată.

— Întrucât martorul a descris cu precizie această încăpere, este evident că el a mai fost în această casă. În consecinţă, te avertizez că inducerea în eroare a organelor de anchetă se pedepseşte cu închisoarea! De ce ai încercat să ascunzi adevărul?

— Pentru ce ne-ai minţit? a tunat Dan peste umărul meu,

pentru a mă susţine.

— Pentru că-s o păchătoasâ… Fiin-că io de mic-am fost o marc mhincinoasâ… Da' vă jur că acu' vă zic numa' hadevăru'… s-a angajat ea, începând să plângă cu nişte lacrimi pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar şi cel mai talentat actor dramatic din înzestrata tagmă a crocodililor.

Oarecum surprins de faptul că s-a decis atât de brusc să ne spună „hadevâru", l-am rugat pe martor să se înapoieze la maşină. După ce acesta a ieşit din casă, vădit lezat de faptul că-l lipseam de satisfacţia de a asista la întreaga discuţie, i-am cerut femeii să ne spună tot ce ştia despre Valentin Chiran.

— Pă Valy l-am chunoschut acu' vrun an sau doi, pă când Ali, bărbatu-miu, mai iera încă-n puşcărie…

— Pentru ce-a fost închis? a întrebat-o Dan.

— Pen-că a fost şofer şi-a şutit benzină… Dă fapt nu iel, ci hoţii. D-au dat vina pă iel şi aşa a stat patru ani şi vro jumate la pârnaie…

— Bine, bine. Acum povesteşte-ne în ce relaţii erai cu Valy? am readus-o la subiect, pentru că încă de pe vremea când eram copil nu mă mai dădeam în vânt după basme.

— Păi în ce relații să fim? Dă dragoste ! La început venea mai des, p-ormă mai rar, c-avea şi iel trebi… Da' iera foarte iubăreț şi-mi plăcea mult dă iel…

— Înainte de a veni însoţit de tânărul pe care l-am trimis la maşină, când a mai fost la dumneata?

— Cu v-o şase luni mai 'nainte. Pen-că i-am zis că nu mai ţine… Că peste două zile să liberează bărbatu-miu din puşcărie. Şi d-aia chiar m-am mirat că ce s-a-ntâmplat acu' câteva zile dă se făcu de apăru' iară…

Am întrerupt-o din nou şi am pus-o să-mi relateze ce s-a întâmplat în noaptea în care se consumase conflictul dintre Valentin şi bărbatul ei. Întrucât modul în care interpreta ea evenimentul nu era departe de cel descris de Ilie Ganţu, n-am avut motive să insist.

— Soţul dumitale îl cunoştea pe Valentin ? m-am interesat.

— Nuuu! Da' dă unde?

— Iar minte! s-a răstit Dan la ea.

— Să-mi shară ochii dacă mint! a protestat ea, închinându-se cu toată convingerea.

— Atunci cum se explică faptul că după ce l-a lovit pe Valy şi acesta a leşinat, soţul dumitale te-a strigat să aduci apă că "moare Valy" ? De unde ştia cum îl cheamă, dacă nu-l cunoştea?

— Păi nu-l cunoştea, da' i-am vorbit io dă iel când a eşit dă la pârnaie. Şi când l-a văzut pă Valy bătând noaptea-n uşă, nu i-a fost greu să-şi zică că-i chiar Valy…

— Nu înţeleg – am recunoscut cu sinceritate. Pentru ce te-ai apucat să-i spui soţului dumitale că în lipsa lui, ai avut alt bărbat şi cine anume era acesta?

— Pen-că Ali nu mă dusese încă la primărie când l-au băgat la puşcărie. Şi atunci, ca să-l chonving io i-am zis că mă ia Valy, dă nu mă ia iel. Abia după aia s-a grăbit să-mi pună pirostriile – mi-a zâmbit ea cu şiretenie.

De teamă că stratagema la care apelase m-ar putea face să izbucnesc în râs, mi-am lăsat ochii spre pachetele cu garoafe şi am întrebat-o fără s-o privesc:

— Acum vreau să ne spui ce s-a întâmplat după ce Valentin a revenit la dumneata, adică la ultima lui vizită!

— Păi nu v-am zis că…

— Lasă balivernele ! Ce s-a întâmplat când Valentin s-a întors singur, adică fără prietenul lui? i-a cerul Dan cu o asprime calculată.

— Da' v-am spus tot… iel a venit şi bărbatu-miu l-a văzut că mă pipăia pă sub masă şi s-a şucărit… Pă iel l-a dat afară cu pretenu' lui cu tot şi, după ce-a plecat iei, m-a luat pă mine la poceală. Că dă ce stăteam ca vaca când Valy-mi umbla pă sub fustă…

Întrucât urma lui Valentin Chiran se pierdea de luni dimineaţa, iar din câte stabilisem noi, prin martori, duminică după-amiaza s-ar fi aflat cu autoturismul într-un service, rezulta că dispariţia acestuia se petrecuse în acest interval de timp – am raţionat eu, mai înainte de a o întrerupe:

— Te rog să-mi spui ce ai făcut în după-amiaza zilei de duminică şi în noaptea care a urmat

— Păi ce să fac?… Am stat cu bărbatu-miu – mi-a replicat ea, arătându-se mirată.

— Adică vrei să spui că Valy n-a venit duminică la tine? i-a întors-o Dan, adoptând un ton din care trebuia să reiasă că în spatele întrebării lui se ascundea o cursă mare cât un munte.

— Să-mi shară ochii din cap, dacă l-am mai văzut pă Valy din noaptea în care s-a şucărit bărbatu-miu ! ne-a asigurat ea, reîncepând să se închine cu toată convingerea. Ce, dacă venea, nu vă spuneam?

— Dar cu fratele lui, aviatorul, ai făcut cunoştinţă? am întrebat-o, cu intenţia de a mă edifica asupra viabilităţii pistei pe care ne aflam.

— N-o, nu-l chunosc.

— Dar pe mama lui?

— Da' dă unde s-o chunosc? m-a consultat, ridicând din umeri a mirare.

— Cum de unde? a intrat şi Dan în joc. De la Valy, când te-ai dus la el acasă.

— Da' dă ce trebuia să merg la iel, când io aveam casa mea? Iel nu m-a chemat şi io n-am avut dă ce mă duce…

— Ce tupeu are?! m-a luat Dan drept martor. Acum o să susţină că nu ştie nici pe unde locuieşte Valy !

— Să-mi shară ochii dacă ştiu! s-a jurat ea. Ba nu, că mint! Parcă-mi zicea odată că stă prin chartieru' Berceni. Da' nu-s tocma' sigură.

— Noi avem treabă cu Valy şi nu putem să dăm de el. Ai cumva vreo idee pe unde l-am putea găsi? am consultat-o.

Mi-a răspuns printr-o clătinare din cap.

— Dar ce prieteni avea, ştii?

— Da de unde? Că atunci când venea pă la mine era tare secret. Numa' beam şi făceam dragoste…— m-a asigurat ea cu dezinvoltură.

— Atunci de ce ai încercat la început să ascunzi că-l cunoşti? am întrebat-o, cu toate că adulmecasem motivul tentativei ei de a ne induce în eroare, încă de când intrasem în casă.

— Pen-că am crezut că Valy a făcut reclamaţie la poliţie c-a fost caftit la mine… Şi n-am vrut ca bărbatu-miu să-nfunde iar

puşcăria.

— Şi cu florile astea ce-i? am zis, arătând spre buchetele de garoafe de pe pat.

— Păi ce să fie? a tresărit ea, neplăcut surprinsă, pentru a continua imediat cu o nepăsare neconvingătoare. Sunt pentru nunta lu' shor-mia mai mică.

— Atât de multe? m-am făcut eu că mă mir.

— Daaa… Că aşa-i la noi, la ţigani… Se aduce multe flori.

— Bravo! Asta-i un obicei foarte frumos. Şi cam câte garoafe sunt aici? Am arătat eu spre buchete.

— V-o sută şi ceva… — a răspuns, făcând un gest de bagatelizare.

— Eu cred că sunt mai multe. Ia să le numărăm…

— Dacă puneţi mâna pă iele să le număraţi, mi le stricaţi! a protestat ea, în timp ce Dan mă cerceta cu privirea, să vadă dacă nu cumva glumesc.

Pentru a-l convinge de contrariu, m-am apropiat de pat şi am început să număr florile dintr-unul din buchete. Un sfert de oră mai târziu, stabilind că într-o legătură se aflau o mie de garoafe, m-am declarat edificat

— Sunt trei mii – am zis, întorcându-mă spre ea şi întrebând-o cu nevinovăţie: oare nu sunt totuşi prea multe? Fie chiar şi pentru o nuntă cum spuneai că se obişnuieşte pe la voi.

— Nu, dom* hofiţer! Pentru o shoră frumoasă, cum îi a mea, e chiar prea puţine. Dacă vreţi, vă fac cunoştinţă cu ia, s-o vedeţi şi matale ce frumoasă-i – mi-a propus, zâmbindu-mi cu complicitate.

— Şi de unde le-ai luat?

— Le-am cumpărat

— De unde?

— Dă la o ţigancă.

— Numele şi adresa ei! i-a cerut Dan, pricepând despre ce era vorba în propoziţiune.

— Da' dă unde să ştiu?… Că n-o cunosc!… Am văzut-o pă stradă cu garoafe şi am întrebat-o dacă e de vânzare şi ia a zis că da. Apoi, după ce ne-am tocmit, i-am dat bişţarii şi gata I

Deşi la explicaţia ei a adăugat şi o pronunţată doză de

sinceritate, suficient de convingătoare pentru a-l determina chiar şi pe Toma necredinciosul să o lase baltă, la mine n-a avut succesul pe care şi l-ar fi dorit ea. În consecinţă, discuţia noastră s-a mai prelungit încă vreo oră, timp în care am stabilit modul în care funcţiona „afacerea". O afacere pe cât de simplă, pe atât de eficientă. La un capăt al acesteia, o întreprindere horticolă din Ploieşti, la celălalt, unităţile care vindeau flori în Bucureşti, iar la mijloc…, drăgălaşa noastră interlocutoare.

— Deci maşina cu flori, mai înainte de a intra în Bucureşti, se oprea în faţa casei tale şi îţi lăsa plusul de flori neînregistrat în actele maşinii. Aşa este? a întrebat-o Dan, care începuse să-i scrie declaraţia.

Teribil de indispusă, a confirmat prin înclinarea capului.

— La ce interval de timp venea această maşină să-ţi aducă flori? m-am interesat.

— La două zile…

— Şi câte flori îţi lăsau?

— Păi. După cum reuşea şi ei să şutească… Cam vreo două sau trei mii.

— Cât le plăteai pentru o garoafă?

— Un franc.

— Şi tu cu cât o revindeai ?

— Cu doi – mi-a spus ridicând din umeri într-un gest care trebuia să-i sublinieze modestia. Tot un franc câştigă şi ţiganu' care le lua de la mine şi le împărţea la florăresele dă pă stradă, care le vindea cu patru sau cinci lei, după client.

— Soţul tău cu ce se ocupă acum?

— E tot şofer, da' în provincie…

— La Ploieşti? am întrebat-o cu o vagă bănuială.

— Da, aşa-i ! a admis ea, mirată de perspicacitatea mea.

— Nu cumva lucrează chiar la întreprinderea horticolă?

Indispusă, a lăsat capul în jos şi a omis să-mi mai răspundă.

— Atunci nu înţeleg. Dacă era o afacere de familie cui mai plăteai un leu pe garoafă?

— Nu ieu plătiam banii, ci bărbatu-miu… La ăia care-i dădeau mai multe flori decât scria pă hârtie.

— E posibil? a zis Dan, privindu-mă aiurit. Păi daca furau la fiecare două zile câte trei mii de garoafe, înseamnă că lună de lună îşi băgau în pungă câte patruzeci şi cinci de mii de lei ! E posibil? a repetat Dan, uitându-se la mine cu speranţa că-i voi spune că a greşit la socoteală.

— Dane, du-te te rog, la maşină şi cere-i Economicului să-şi trimită oamenii aici? m-am decis, realizând că mi-am pierdut timpul cu o potlogărie care n-avea nici în clin nici în mânecă cu misiunea mea.

*

De îndată ce şi-au făcut apariţia colegii noştri, le-am povestit cum jocul hazardului ne-a făcut să alunecăm într-o afacere specifică activităţii lor şi, fără nici un regret, i-am lăsat să se întreţină cu madam Vasilica.

— Îl verificăm şi pe bărbatul ei? a vrut să ştie Dan, când ne îndreptam spre maşina de serviciu.

— Nu, nu cred că ar mai avea rost… Chiar dacă am admite că Valentin a revenit la dulcineea lui, iar soţul acesteia, din gelozie, l-a sechestrat sau chiar suprimat, n-am putea face nici o legătură cu dispariţia tatălui şi, cu atât mai puţin, cu uciderea mamei lui.

— Oare n-am putea admite că, în pofida declaraţiei pe care a făcut-o, Vasilica l-a însoţit totuşi pe Valentin în casa victimei? Situaţie care i-ar fi permis să pună la cale tâlhăria pe care o anchetăm?

— Se poate admite orice. Chiar şi o astfel de variantă… Dar numai dacă stabilim o legătură între omor şi dispariţia fiului şi soţului victimei. Şi nu văd cum am putea-o face! Ba mai mult, care ar fi mobilul? Pentru ce-ar fi putut comite Vasilica şi bărbatul ei omorul, când şi aşa câştigau bani cu carul din afacerea pe care au montat-o? Iar dacă Vasilică a recunoscut că la fiecare transport i se furnizau câte trei mii de flori, poţi să fii convins că în realitate numărul acestora era în mod sensibil mai mare.

— Da, ai dreptate. Chiar faptul că florăresele au întotdeauna coşurile pline iar magazinele horticole rafturile goale, dovedeşte faptei că furtul de flori este de mari proporţii ! m-a

aprobat Dan, pentru ca apoi să continue cu amărăciune: DIN PĂCATE, NU PROBLEMA FLORILOR TREBUIA CLARIFICATĂ…

Cum n-aveam de ce să-l contrazic, am deschis portiera maşinii şi, aruncându-mă pe banchetă, i-am spus lui Vartunian că mai întâi trebuie să-l lăsăm la el acasă pe martorul care ne condusese la „doamna Vasilică Pomană… de pomană !

…AR AVEA TOATE MOTIVELE SĂ SE IA LA PALME PENTRU AVANSAREA PE CARE A PIERDUT-O

În dimineaţa zilei următoare, când am ajuns cu Dan la locuinţa victimei, l-am găsit pe căpitanul Maier aşteptându-mă la uşă, lângă subofiţerul care stătea de pază în faţa apartamentului.

— 'Neaţa, Eugen! Ce-i cu tine? m-am mirat.

— Ştii povestea cu Mahomed şi cu muntele ? m-a consultat el bine dispus.

— Admiţând că aş cunoaşte-o, oare cine-o fi legendarul profet şi cine-i muntele? l-am luat eu la vale.

— Te las pe tine să apreciezi. În orice caz, tu n-ai mai dat de două zile pe la inspectorat…

— Şi să nu-mi spui că în acest interval de timp mi-a sosit, în sfârşit, avansarea în grad – l-am întrerupt glumind.

— Fii liniştit. În această direcţie, nici o mişcare! În schimb, am o veste în legătură cu… — mi-a răspuns, arătând cu capul spre uşa în faţa căreia discutam…

Pricepând aluzia, am descuiat repede şi l-am invitat să intre.

— Ei? L-am zorit, cu o justificată curiozitate. Despre ce e vorba?

— Despre amprentele pe care le-am ridicat de aici. În afara celor justificate, am selecţionat şi nişte urme digitale străine de cele ale victimei şi ale membrilor familiei ei.

— Aparţin mai multor persoane?

— Nu, uneia singure. Cu precizarea că individul respectiv mi se pare foarte interesant, deoarece impresiunile pe care le-a lăsat sunt suprapuse celorlalte.

— Deci, sub rezerva prezumţiei că n-au existat şi nişte complici, se poate admite că avem de-a face cu un singur autor – am conchis.

— Întocmai – m-a aprobat Maier.

— Le-ai dat la Identificarea judiciară?

A dat din cap şi a răspuns cu regret:

— Le aveau şi ei în evidenţă, dar, din păcate, fără ca purtătorul lor să fie cunoscut.

— Vrei să spui că fuseseră recoltate cu ocazia cercetării unui caz rămas cu autor necunoscut? am întrebat şi, văzând că aprobă, am continuat: Despre ce era vorba în cauza respectivă?

— O spargere.

— Când s-a produs?

— Cu aproape un an în urmă.

— Şi în ce stadiu sunt cercetările?

— În nici unul. Au fost sistate chiar de la bun început, pentru că partea civilă, constatând că nu s-a produs nici un prejudiciu, şi-a retras reclamaţia.

— Urmele efracţiei erau echivoce?

— Da' de unde? Erau cât se poate de evidente – a zis, arborând o schimă de dezgust.

— Şi anchetatorii au admis totuşi că au de-a face cu o spargere comisă de amorul artei?

— A, nu! Nici chiar aşa. S-a emis ipoteza că spărgătorul şi-a întrerupt activitatea, mai înainte de a-şi fi atins scopul, deoarece ar fi avut impresia că a fost descoperit.

— Nu înţeleg nimic! am recunoscut. Cu sau fără pagubă, dacă urmele infracţiunii erau fără ambiguitate, de ce s-au sistat cercetările? I

— Pentru că aşa a cerut partea civilă, care este o unitate militară. Pricepi?

În timp ce dădeam din cap a confirmare, un gând mi-a fulgerat mintea:

— Unde se află această unitate?

De îndată ce mi-a răspuns, i-am şi făcut semn lui Dan să mă urmeze. Deoarece aveam toate motivele să cred că nu putea fi o simplă coincidenţă faptul că în exact aceeaşi unitate militarii lucra şi soţul dispărut al victimei.

*

Ne aflam în biroul comandantului secţiei de poliţie care se ocupase de spargerea de la unitatea militară din Pipera.

— …Din păcate, partea reclamantă, constatând că n-a fost

păgubita, ne-a cerut să sistăm cercetările, deoarece, prin chestionarea militarilor în termen, perturbam programul lor de instruire – a conchis el, ridicând din umeri, după ce ne-a expus faptele

— Cât au durat cercetările?

— Aproape o lună de zile. Şi n-a fost mult, dacă ţineţi seama de faptul că doi anchetatori au avut de audiat efectivul unui regiment.

— Cercetările pe care le-aţi întreprins erau axate pe un direcţional sau se bazau pe investigaţii generale, de rutină?

— Încă de la primele cercetări s-a stabilit că autorul spargerii trebuia să cunoască la perfecţie topografia câmpului infracţional. Pentru că altfel n-ar fi reuşit să pătrundă în incinta unităţii. În consecinţă, am ştiut că spărgătorul face parte în mod obligatoriu din colectivul regimentului. Iar ulterior, când am terminat verificarea celor prezenţi, fără să-l fi putut descoperi pe infractor, ne-am decis să extindem aria cercetărilor. Adică să ne ocupăm şi de militarii care-şi făcuseră stagiul în unitate în urmă cu un an.

— De ce un an şi nu doi, trei sau chiar şapte? s-a mirat Dan.

— Pentru că posturile de pază au fost schimbate în ultimul an. Deci, dacă autorul şi-ar fi făcut stagiul mai înainte, încercând să evite amplasamentul posturilor pe care-l ştia, ar fi nimerit exact peste cel actual. Adică ar fi fost capturat chiar în timpul tentativei. Şi cum nu s-a întâmplat aşa… Concluzia se impune de la sine… — a explicat interlocutorul nostru.

— În ce stadiu vă aflaţi cu cercetările când vi s-a cerut clasarea afacerii? l-am întrebat eu.

— Tocmai întocmeam lista contingentului anterior, dar n-am mai apucat să ne punem planul în aplicare – a zis, ridicând cu regret din umeri.

— Aş putea obţine această listă?

— Bineînţeles.. — a răspuns, ridicând receptorul telefonului.

— Traiectoria urmată de infractor prin unitate a permis să se presupună locul spre care se îndrepta?

— Sigur. S-a dus glonţ spre spălătoria militarilor în termen. Credeţi că un astfel de obiectiv ar putea fi urmărit de un om

cu mintea întreagă? m-a consultat el, amuzat.

— Ce se afla în spatele acestui grup social? l-am întrebat convins că sunt teribil de isteţ.

— Lacul Tei – mi-a zâmbit comandantul secţiei.

— Unitatea are un caracter special? Am insistat, în dorinţa de a stabili un posibil mobil al acţiunii infractorului.

— Nici gând! E o simplă unitate pentru instruirea recruţilor – m-a asigurat el pe când secretara lui îşi făcea apariţia în birou şi-i înmână câteva file.

Când lista pe care o cerusem a ajuns în mâna mea, mi-am aruncat ochii pe ea. Conţinea numele şi adresele a optzeci de oameni. Şi ca bucuria să fie mai completă, toţi domiciliau în provincie…

*

— Domnule căpitan – m-a anunţat Vartunian, punând mâna pe radio-telefon, în momentul în care deschideam portiera maşinii – nu sunt nici două minute de când aţi fost căutat prin staţie. Domnul căpitan Maier vă roagă să veniţi urgent pe bulevardul Metalurgiei.

— Unde locuia victima de care ne ocupăm? s-a mirat Dan.

— Nu. Nu acolo, da' foarte aproape.

— Întâmplător, chiar şi ştii unde ne-a chemat? m-am interesat.

— Bineînţeles – m-a asigurat el, arătându-se surprins că mai pot pune o astfel de întrebare.

— Bine! Du-ne unde ţi-a spus – i-am cerut pe când mă întrebam ce s-o mai fi întâmplat de sunt chemat atât de imperios.

Un sfert de oră mai târziu, maşina a început să ruleze pe bulevardul Metalurgiei, apoi a virat la dreapta, pe o alee care şerpuia printre blocurile nou construite ale cartierului. Cvartalul în care intrasem îmi devenise familiar de când preluasem cercetarea cazului Elena Chiran. Cu circa treizeci de metri mai înainte de a ajunge la intersecţia cu strada Covasna, unde domiciliase victima, Vartunian a virat din nou la dreapta şi a oprit maşina la capătul primului bloc.

Coborând, am văzut că ne aflăm în dreptul intervalului

dintre două imobile, folosit ca loc de parcare pentru zece-cincisprezece autoturisme. Mai întâi am remarcat o maşină alb-albastră cu semnalizator rotativ, apoi câţiva subofiţeri foindu-se în jurul caroseriei unei Dacii albastre.

N-a trebuit să cuget prea adânc pentru a pricepe despre ce era vorba.

— În sfârşit! A fost găsită…— a confirmat şi Dan, arătându-mi numărul de înmatriculare al autoturismului, când am ajuns lângă poliţişti.

Am mai făcut câţiva paşi şi, înconjurând maşina, am ajuns în dreptul locurilor din faţă, ceea ce mi-a permis să-l zăresc pe Maier întins cu pieptul pe scaunul şoferului. Se îndeletnicea cu examinatul podelei, printr-o lupă.

L-am lăsat în pace, până s-a hotărât din proprie iniţiativă să se adune de pe banchetă.

— Ţi-am găsit maşina – m-a anunţat el, remarcându-mi prezenţa.

— Văd. Cum a apărut?

— Proprietarul ei… — mi-a răspuns, arătându-mi o Skodă care stătea cu botul lipit de zidul imobilului din stânga şi cu bara din spate la o distanţă de două palme de cea din faţa Daciei – a reclamat sectoristului că un deştept şi-a parcat maşina atât de bine, încât nu poate să şi-o mai scoată pe a lui. Iar subofiţerul, deplasându-se la faţa locului şi văzând că numărul de înmatriculare al autoturismului contravenient este dat în urmărire, a anunţat dispeceratul.

— S-a stabilit de când stă maşina aici?

— Reclamantul spune că i-a remarcat prezenţa duminică, în jurul orei şapte dimineaţa. Şi cum el şi-a parcat Skoda sâmbătă, spre miezul nopţii, înseamnă că Dacia noastră a fost abandonată în primele ore ale zilei de duminică.

Deşi afirmaţia lui mă contraria, l-am întrebat dacă a deschis maşina prin forţarea portierelor.

— N-a fost necesar. Era descuiată şi cheile erau în contact.

— Rezultă ceva interesant din examinarea autoturismului? l-am întrebat, în timp ce priveam prin geamul portierei.

Banchetele erau acoperite cu o husă din deşeuri de blană

maro. Pe bord se aflau prinse în ventuze o busolă şi un ceas care indica şase şi treizeci şi două, când probabil se oprise pentru că n-a mai fost întors. Pe parbriz, un mic ventilator, iar sub acesta, un dispozitiv pentru calcularea consumului de benzină.

— E o maşină nouă… Am remarcat, văzând că indicatorul de kilometri parcurşi indică cifrele 8236.

Maier mi-a răspuns printr-un gest de indiferenţă şl a continuat:

— Am ridicat urmele de pe volan şi le voi examina la inspectorat. Prin urmare, în ceea ce mă priveşte, eu sunt gata – m-a anunţat, scuturându-şi reverele hainei într-un gest care trebuia să-i întărească afirmaţia.

— Cum deocamdată nu ştiu pe ce melodie voi dansa, te rog să iei maşina şi s-o duci în curtea inspectoratului. Eventual, notează-ţi şi kilometrajul înregistrat… — i-am mai cerut, pe când mă întorceam cu spatele la maşină.

Ajungând cu Dan în stradă, i-am făcut semn lui Vartunian să ne urmeze, dar el, clătinând din cap, mi-a arătat microfonul pentru a mă anunţă că recepţionează o comunicate prin staţie.

— Ce este? l-am întrebat, ajungând lângă maşină tocmai când răsucea butonul radio-telefonului.

— Domnul doctor Dobrescu vă roagă să veniţi la morgă, pentru comunicări.

Am deschis portiera şi m-am aruncat pe bancheta din spate.

*

— Ce-ai păţit? m-a întrebat medicul Dobrescu, în timp ce ne invita să luăm loc pe cele două scaune din faţa biroului la care stătea.

— Trebuia să păţesc ceva? m-am mirat.

— Da. Pentru că ai o comportare cei puţin ciudată. Tu, care mă băteai întotdeauna la cap să-ţi prezint cât mai repede raportul necropsic al victimelor de care te ocupai, de data asta, nici pâs!

— Ca să fiu sincer, am şi uitat de chestia asta. Probabil pentru că nici nu speram să-mi poţi furniza nişte date relevante. Oare m-am înşelat? l-am întrebat cu un vag interes.

— Cum nu prea ştiu ce poţi tu să înţelegi prin date relevante, nu pot afirma că te-ai înşelat, ori ba. Dar, dacă te decizi să-ţi arunci ochii pe asta, s-ar putea să-ţi furnizezi chiar şi singur un răspuns… — a zis aruncând pe birou câteva file dactilografiate.

— Eşti convins de ora decesului? l-am consultat confuz, după ce am citit raportul.

— Bineînțeles! Doar ţi-am spus chiar din primul moment că decesul victimei s-a produs într-un interval cu mult mai larg de şase ore, cum ai tot susţinut tu.

— Funcţie de rezultatul necropsiei, care ar fi ora omorului, şefu'? m-a întrebat Dan.

— Cu aproximaţie, ora şase după-amiaza… Duminică !

— E oare posibil? s-a mirat şi el.

— Vă sfătuiesc să lăsaţi de-o parte rezervele – a intervenit Dobrescu. Femeia a fost ucisă în momentul pe care l-am consemnat în raport, cu o abatere de cel mult două ore, mai mult sau mai puţin.

— În această situaţie, n-avem ce să mai comentăm. Prin urmare, suntem obligaţi să admitem că victima a fost suprimată în după-amiaza zilei de duminică! L-am avertizat pe Dan, realizând că ar fi absurd să ignor avizul unui specialist, numai pentru că acesta răsturna nişte prezumţii în care crezusem. Olimp, în ceea ce priveşte modul de desfăşurare a agresiunii, ţi-ai format vreo părere? m-am adresat medicului legist.

— Având în vedere localizarea celor şase fracturi craniene, una de calotă şi cinci frontale, rezultă că victima a fost lovită atât din spate cât şi din faţă.

— Mai mulţi autori? s-a grăbit Dan să afle.

— E puţin probabil, fiindcă rănile au fost produse de aceeaşi armă. Iar într-o astfel de agresiune, arma crimei nu se predă din mână în mână ca bastonul Ia cursa cu ştafete ! Mai degrabă aş fi tentat să cred că victima a încasat prima lovitură prin surprindere, pe la spate. Apoi, cum fractura de calotă a avut un caracter vital, victima s-a prăbuşit mediat pe duşumea, cu faţa în sus, iar agresorul i-a aplicat în continuare

celelalte cinci lovituri

— E corect! l-am aprobat, după ce am reuşit să-mi imaginez scena ce a rezultat din descrierea făcută de medicul legist. Cu atât mai mult cu cât se explică şi provenienţa petei de sânge de pe covor. Dar, dacă o suprimase deja, de ce şi-a mai bătut agresorul capul s-o ridice şi s-o aşeze pe pat?

— Numai dacă aş fi fost de fată la comiterea omorului ţi-aş fi putut da explicaţia pe care mi-o ceri. În orice caz, s-a remarcat că, de multe ori, infractorii au nişte acţiuni consecutive comiterii faptei determinante atât de ilogice, încât adesea nici ei nu şi le mai pot lămuri, ulterior. Aşa de exemplu, m-am ocupat cândva de un criminal care, după ce ucidea, îşi aşeza victimele în pat, cu mâinile împreunate pe piept şi apoi dădea foc locuinţelor acestora. Focul s-ar fi putut explica prin intenţia autorului de a-şi şterge urmele în schimb, scopul pe care-l urmărea prin modul în care îşi „pregătea" victima a rămas un mister, până la capturarea criminalului…

— Şi pentru ce făcea tot acest ritual? l-a întrerupt Dan, sub imboldul curiozităţii stârnite de anecdotică.

— Ai spus bine ritual ! Pentru că exact despre aşa ceva ora şi vorba, deoarece criminalul era un psihopat pe fond mistic. În demenţa lui se credea emisar al puterii divine însărcinat cu misiunea de a purifica sufletele păcătoase… Iar modul în care-şi poziţiona victimele, cu fata în sus şi cu mâinile pe piept, constituia pentru alienaţia lui mijlocul cel mai eficient prin care putea asigura victimelor o moarte creştinească. Şi acum, revenind la întrebarea ta. Nicule, îţi închipui că în astfel de cazuri, când ai de-a face cu schizofrenici, se pot găsi explicaţii pentru toate acţiunile întreprinse de astfel de indivizi ?

— Nu rezultă de nicăieri că ucigaşul victimei pe care ai examinat-o e nebun – i-am amintit. Cel puţin până în momentul de faţă.

— Dacă şi-a suprimat victima cu şase lovituri vitale, adică a omorât-o, ca să zic aşa, de tot atâtea ori, poţi fi convins că foarte întreg nu prea este la minte!

Am făcut un gest do resemnare şi l-am întrebat dacă mai are ceva să-mi spună. Mi-a răspuns negativ.

*

Nici n-am intrat bine în birou şi Dan, foarte înciudat, s-a declanşat cu stridenta soneriei unui ceas deşteptător:

— Şefu' te informez că nu mai pricep absolut nimic din acest caz!

— Şi ai motive să crezi că eu sunt mai deştept?

A alunecat pe lângă întrebarea mea, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o, continuând:

— La început ne-am spus că victima a fost ucisă în dimineaţa zilei de luni, după plecarea soţului şi a fiului ei la servici. Acum, dacă ţinem seama de rezultatul necropsiei, care acreditează ideea că omorul s-a comis duminică după-amiaza, în jurul orei şase, era firesc ca fapta să fi fost descoperită chiar în aceeaşi zi, prin înapoierea acasă a lui Anton şi Valentin Chiran. De ce nu s-a întâmplat aşa? Ce motive au avut aceştia pentru a nu denunţa faptele petrecute în casa lor?

Am ridicat din umeri, apoi, realizând că am rămas înţepeniţi în picioare în mijlocul încăperii, am arătat spre scaunele dindărătul birourilor noastre.

— Nu ştiu de ce n-au făcut-o… — am mărturisit, în timp ce-mi agăţam sacoul în cuier şi-mi scoteam batista din buzunarul interior. Un caz de omor agrementat şi cu dispariţia membrilor familiei victimei, încă n-am întâlnit… Ce căldură! am zis dezgustat, dându-mi drumul pe scaun şi tamponându-mi cu batista broboanele de transpiraţie de pe frunte.

— Acum nu ne mai putem plânge că n-am fost potcoviţi şi cu un astfel de caz! a făcut el haz de necaz, luând de pe masă o copertă de dosar şi începând să-şi facă vânt cu ea.

— Cred că ar trebui să facem un bilanţ al datelor pe le deţinem – am cugetat eu cu glas tare.

— Utilizarea noţiunii de bilanţ pentru sintetizarea prea puţinelor date pe care le avem, mi se pare a fi cel puţin preţioasă…

— Ia uită-te la notiţele tale! l-am întrerupt, spunându-mi că a venit momentul să ieşim din starea de demoralizare care ne cuprinsese. Dacă nu mă înşel, ultimul martor care a văzut-o în viaţă pe victimă este vecina din blocul de peste drum.

— Mda… — a spus, răsfoindu-şi notesul. Doamna Anghel. Afirmă că a văzut victima duminică, în balconul apartamentului, în jurul orei cinci după-amiaza. Dar, cum tot ea a susţinut că ar fi văzut-o şi luni da dimineaţă, când Elena Chiran era deja moartă, mă întreb câtă bază se poate pune pe afirmaţia ei…

— Suficientă, pentru că depoziţia ei coincide cu cea a finei victimei, pe care am audiat-o singur. Vezi ce-am consemnat eu!

— Da, ai dreptate… — a admis, după ce a răsfoit notesul meu. Niculina Zamfir… Susţine că a vorbit cu victima în jurul aceleaşi ore, adică cinci după-amiaza.

— Prin urmare putem fi siguri că femeia mai era încă în viaţă la această oră. Ce mai ştim din declaraţia acestei martore?

— Că… era singură şi că soţul ei plecase la nişte prieteni, unde era convinsă că se va încurca la băutură… Că fiul ei o sunase puţin mai înainte pentru a-i spune că mai întârzie vreo două ore cu reparaţia maşinii la Ciclop… Cam atât ai consemnat.

— Deci, ţinând seama şi de raportul medicului legist, victima a fost ucisă la scurt interval după ce a fost văzută sau a discutat cu cele două martore.

— Practic, cu ce ne ajută această constatare?

— Dacă ai răbdare să mă asculţi şi, mai ales, să nu mă enervezi cu catastiful ăla pe care mi-l tot fâţâi pe sub nas, s-ar putea să reuşim să ne mai dezmeticim un pic.

— Da' e îngrozitor de cald… — a scâncit, punând totuşi coperta dosarului pe birou şi continuând: Din conversaţia purtată cu fina ei, a reieşit că era singură acasă… Iar cum omorul s-a descoperit abia a doua zi, n-ar trebui oare să admitem că fiul şi soţul Elenei Chiran au dispărut încă de duminică după-amiaza?

— Până Ia descoperirea maşinii familiei Chiran, aşa îmi spuneam şi eu… Acum însă am motive să cred că victima, în convorbirea avută cu fina ei, a ascuns adevărul…

— Ce vrei să spui ? s-a mirat Dan.

— Dacă Dacia se afla în parcaj încă din dimineaţa zilei de duminică, cum putea să fie în acelaşi timp şi în reparaţie la Ciclop?

— Ei fir-ar!… Asta mi-a scăpat… Atunci este clar că Valentin se afla acasă în momentul critic ! Iar dacă a minţit în legătură cu fiul, putea să mintă şi când a afirmat că soţul îi plecase la nişte prieteni. În consecinţă, este evident că ei nu sunt străini de omor ! s-a declanşat el cu toată convingerea. Şi astfel avem explicaţia dispariţiei celor doi…

În timp ce-mi tamponam fruntea cu batista, am ridicat din umeri a îndoială:

— Şi totuşi nu-mi vine să cred…

— De ce, când concluzia se impune de la sine? m-a întrebat, cu bunăvoinţa cu care se ajută un bătrân neputincios să treacă strada.

— Cunosc cazuri în care soţul îşi ucide nevasta, precum şi din acelea în care progenitura îşi omoară părintele. Cazuistica judiciară este suficient de bogată în astfel de răfuieli familiale. Dar despre situaţii în care tatăl se asociază cu fiul pentru a-şi suprima soţia şi respectiv mama, încă n-am auzit.

— Întotdeauna începutul începe cu un început ! mi-a replicat sarcastic.

— Dacă într-adevăr ei sunt autorii, înseamnă în mod obligatoriu că au acţionat după un plan, cu premeditare. Nu crezi? am zis fără să-i remarc ironia.

— Bineînţeles – m-a aprobat.

— Şi atunci, dacă tot şi-au premeditat fapta, de ce nu şi-au luat măsuri de ascundere a vinovăţiei? De ce n-au încercat să pună la cale o înscenare? De ce au ales calea dispariţiei care, firesc, coincide cu cea a autoacuzării ?

S-a încruntat şi ochii lui, de un albastru ca cerul, şi-au pierdut siguranţa cu care îşi susţinuse punctul de vedere.

— Nu-mi dau scama… O explicaţie ar trebui însă să existe…

— Când o găseşti, anunţă-mă ! Şi dacă tot ai s-o găseşti, mai fă un efort şi furnizează-mi o explicaţie şi pentru starea în care am găsit locuinţa familiei Chiran. O locuinţă care prezenta tot ce ar fi fost necesar pentru a indica o „lucrătură” tâlhărească!

— Parcă te întrebai de ce n-au încercat să pună la cale o înscenare? a spus el, agăţându-se repede de idee. Uite că au pus-o !

— Copilării! Dacă ei au înscenat tâlhăria, de ce n-au împins mascarada până la capăt, prezentându-se la poliţie pentru a arăta ce au descoperit la înapoierea lor acasă? În definitiv, cum se ştia că plecase la Roşiori după nişte vin, aveau chiar şi un alibi !

— Bine, dar atunci unde au dispărut? A revenit el la întrebarea care ne frământa încă de la deschiderea anchetei, cea ce demonstra că a renunţat la varianta pe care o susţinuse.

Exact în momentul în care voiam să-l asigur că nu mă simt capabil să fac nici cel mai mic pronostic, uşa s-a deschis, lovindu-se cu clanţa de zid.

Deoarece stilul de intrare era propriu căpitanului Maier, n-am mai avut de ce să întorc capul.

— Am o bombă! ne-a anunţat cu vocea lui puternică, de şef de echipaj pe o navă de piraţi.

Abia atunci am întors capul spre el şi i-am privit mâinile. Dar m-am liniştit. Ţinea în ele, la vedere, doar două cartoteci antropometrice.

— Iţi aminteşti de amprentele pe care le-am ridicat din locuinţa victimei Chiran? M-a Întrebat.

— Te referi la cele despre care spuneai că ar coincide cu impresiunile papilare lăsate de un autor necunoscut, cu ocazia spargerii comise la unitatea militară din Pipera 7

— Exact. Dar de faptul că am recoltat nişte urme şi de pe volanul maşinii familiei Chiran, iţi mai aminteşti ?

— Sunt identice? l-am întrebat uimit.

A încuviinţat cu capul, zâmbindu-mi înveselit.

— Din acest moment, pârtia care duce spre criminal e liberă – am spus, privindu-l pe Dan. Fiindcă de acum putem fi convinşi că a făcut parte din anturajul victimei. Iar cea mai bună dovadă că această variantă este corectă, rezultă din corelarea a trei elemente: primo, a pătruns în casă fără să forţeze uşa; secondo, a lucrat în acelaşi loc cu soţul victimei; terzo, acum putem adăuga şi faptul că a circulat cu maşina

familiei Chiran! Ce părere ai, mai există vreun dubiu?

— Nu, şefu'… Varianta e din beton armat!

— Eu am şi alte treburi… Succes! A spus Maier părăsind încăperea satisfăcut şi mândru ca un păun.

Începutul trebuie făcut cu Constantin Chiran, cel de-al doilea fiu al victimei. Pentru că nu este posibil ca o persoană atât de apropiată de familia lui să nu-i fie cunoscută – a propus Dan.

— Aşa vom face – l-am aprobat. Iar în paralel, îi luăm din nou la mână pe cei care vizitau victima. La nevoie, îi amprentăm pe toţi! m-am decis, ridicându-mă de pe scaun.

Ajungând lângă cuier şi întinzând mâna să-mi iau sacoul, am zărit coltul alb al unei hârtii ieşind din buzunarul interior. Brusc, mi-am amintit de lista pe care o primisem în cursul dimineţii de la comandantul secţiei de poliţie care anchetase spargerea de la Pipera. Am renunţat la haină şi am tras afară cele trei file.

— Mai avem şi această pistă – am zis, pe când întindeam pe birou cele trei tabele, unul lângă altul.

— Corect. Din aceşti optzeci de oameni, care şi-au făcut stagiul în unitate, unul ar putea să fie spărgătorul, recte criminalul căutat. Dar cum facem această anchetă, când toţi domiciliază în provincie? Dacă pornim pe urmele lor, nu ne ajung nici trei luni…— a obiectat el, strâmbând din nas.

— N-o vom face noi, ci organele de poliţie locală. Trimitem imediat o circulară prin care cerem verificarea modului în care numiţii şi-au petrecut timpul în ziua de duminică, 21 iunie anul curent. Astfel, nouă nu ne vor mai rămâne decât cei care nu dau răspunsuri satisfăcătoare. Şi este de presupus că în această categorie nu se vor afla prea mulţi…

Chiar în clipa în care mi-am terminat spusele, s-a auzit o ciocănitură sfioasă în uşă.

După ce Dan s-a dus să deschidă, în birou a păşit un subofiţer tinerel, blond, cu ochii albaştri şi cu uniforma bine călcată. A luat poziţie de drepţi, cu mâna la caschetă şi s-a pornit:

— Să trăiţi! Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint. Sunt plutonierul Ceplinschi Ion, de la pază şi am ceva de raportat

căpitanului Apostolescu.

— Te ascult – am zis, bătându-mă cu degetul arătător pe piept pentru a-l informa că eu sunt persoana căutată.

— Domnule căpitan, am aflat că aţi pus sub urmărire autoturismul Dacia cu numărul de înmatriculare 16 B 5860. E adevărat? M-a întrebat cu timiditate.

— Aşa este. Dar între timp maşina a fost găsită – m-am grăbit să-i aduc la cunoştinţă, de teamă că ar putea să mă anunţe că a găsit şi el un autoturism cu acelaşi număr.

— N-am ştiut… Eu însă voiam să vă raportez că am făcut un control al acestui autoturism…

— Când?

— În noaptea de sâmbătă spre duminică… — a zis, pe când s-a apucat să răsfoiască cu înfrigurare un carneţel. Mai precis, în ziua de 21 iunie, la ora trei şi douăzeci de minute…

— Ia loc şi spune tot ce ştii! l-am invitat, apreciind că subiectul se anunţă a fi teribil de interesant.

— În noaptea de sâmbătă spre duminică, în timp ce-mi făceam rondul în zona hotelului Athenee Palace, am ajuns pe strada Episcopiei, unde am văzut un necunoscut împingând un autoturism Dacia. Spunându-mi că ar putea să fie un hoţ, m-am dus la el…

— L-ai identificat? l-a întrerupt Dan, cu încordare.

— Sigur – a confirmat subofiţerul, urmărindu-şi însemnările cu vârful degetelor. Se numeşte Pîrvuleţ Ion, cu domiciliul în satul Pinoasa, comuna Câlnic, judeţul Gorj. În prezent este lăcătuş la termocentrala Rogojel, din Rovinari…

— Dă-mi te rog, semnalmentele lui – i-am cerut, de îndată ce, plin de satisfacţie, am constatat că numele respectivului figura în lista celor optzeci de foşti militari.

— Vârsta, până în douăzeci şi cinci de ani. De statură potrivită, slab, şaten şi cu figura prelungă.

— Cum era îmbrăcat?

— Avea pantaloni din doc, bleumarin şi o cămaşă cu mâneci scurte. Ambele vechi şi şifonate – mi-a spus, strâmbând din nas cu dispreţ.

— Seamănă cu individul întâlnit de martorul Clucescu în

locuinţa familiei Chiran şi care i-a fost recomandat cu numele de Ionel. Cu singura deosebire că… De fel, nu prea este din Bacău – a remarcat Dan.

— Mai mult, aduce şi cu persoana pe care ne-a descris-o vecina din blocul de peste drum. Adică cu necunoscutul care a ieşit din bloc sâmbătă seara în jurul orei cinci după-amiaza, împreună cu Anton Chiran – l-am completat, apoi i-am cerut subofiţerului să ne relateze discuţia avută cu Pîrvuleţ.

— După cum v-am raportat, spunându-mi că ar putea să fie un hoţ de maşini, l-am oprit şi l-am legitimat. Cum n-avea nici actele maşinii şi nici permis de conducere, l-am luat tare şl i-am cerut să-mi spună de unde a furat-o. El însă a început să ridă şi, asigurându-mă că nu este hoţ, mi-a explicat că autoturismul este al unui văr de-al lui şi că, rămânând în pană de combustibil, acesta ar fi plecat cu un bidon să caute puţină benzină pentru a putea ajunge acasă. Atunci l-am întrebat de unde vine la o oră atât de târzie şi el mi-a explicat că l-a însoţit pe vărul lui la o nuntă, undeva prin cartierul Herăstrău. „Cui îi spui că ai fost la o nuntă, îmbrăcat aşa de neglijent?” i-am zis, iar el mi-a spus că a fost la o nuntă ţigănească, unde nu se obişnuieşte altă ţinută.

Mie însă mi-a părut că toată povestea lui era trasă de păr şi intenţionam să chem prin staţie un echipaj care să vină şi să-l ridice. Numai că, mai înainte de a lua legătura cu dispeceratul, o persoană cunoscută, care între timp se apropiase şi ascultase discuţia noastră, a intervenit şi m-a asigurat că, mai înainte de a-l fi reţinut cu pe suspect, mai văzuse într-adevăr un bărbat care, după ce-a împins maşina, s-a îndepărtat, ţinând în mână ceva care aducea a bidon mic. Cum persoana care plecase ar fi putut să fie chiar vărul de care-mi vorbise, iar eu trebuia să-mi continui rondul, mi-am notat datele de identificare şi l-am lăsat să se descurce singur…

— Cine era martorul care ţi-a spus că a mai văzut pe cineva lângă maşină?

— Paznicul de la berăria care s-a deschis de curând pe strada Episcopiei.

— Şi de ce ai avut nevoie de trei zile pentru a prezenta acest raport? A vrut să ştie Dan.

— Pentru că, în acest interval de timp, am fost plecat în provincie, la tatăl meu care este bolnav şi abia astăzi, când mi-am reluat serviciul, am aflat că maşina cu care avusesem de-a face era pusă sub urmărire. Domnule căpitan — a întors subofiţerul capul spre mine – vă rog să-mi spuneţi, credeţi că ar fi trebuit să-l reţin în noaptea aceea?

Fapta fiind oricum consumată, nu mai avea nici un rost să-i fac inimă rea, explicându-i că AR AVEA TOATE MOTIVELE SĂ SE IA LA PALME PENTRU AVANSAREA PE CARE A PIERDUT-O.

— Deocamdată, aflându-ne abia la începutul anchetei, este greu de spus cum ar fi fost mai bine. În orice caz, îţi mulţumesc pentru sprijinul pe care ni l-ai dat – i-am spus, ridicându-mă de pe scaun şi strângându-i mâna în timp ce gândeam că intervenţia lui ne scutise de pierderea de timp pe care ar fi necesitat-o verificarea celor optzeci de persoane.

— Este trecut pe listă? s-a grăbit Dan să mă întrebe, după ce s-a închis uşa în spatele subofiţerului.

— Da. Fă-mi legătura cu poliţia din Gorj…

FIUL DUMNEAVOASTRĂ AVEA VREUN BAGAJ ?

Spre ora zece dimineaţa, când am revenit în birou, Dan m-a informat că în urmă cu câteva minute am fost căutaţi la telefon de poliţia judeţului Gorj.

— Şi? am fost eu curios.

— Pîrvuleţ a dispărut. Ieri seară nu s-a înapoiat acasă, iar astăzi nu s-a prezentat la serviciu. Din investigaţiile pe care le-au făcut, a reieşit că în perioada 20 – 22 iunie a lipsit din localitate. Cam asta ar fi tot ce mi-au comunicat în afară de faptul că vor continua să-l caute. Aşa că va trebui să-l aşteptăm – a conchis el cu nemulţumire.

— Dacă a dispărut, înseamnă că şi-a dat scama că i-am luat urma… am cugetat eu. Nu ştiu cum, dar a aflat. Şi nu-şi va scoate capul prea curând! Iar noi avem de rezolvat un caz, aşa că nu ne putem permite să aşteptăm sine die, până se va lăsa capturat printr-un joc al hazardului. Dane, pornim după el…! - am hotărât eu în final.

*

La ora trei după-amiaza am intrat în biroul maistrului principal Albiţă, care, aflând motivul deplasării noastre de la Bucureşti, s-a arătat intrigat:

— Să ştiţi că azi dimineaţă au mai venit să-l caute nişte poliţişti… Şi ce le-am spus lor, vă spun şi dumneavoastră: De ieri după-amiază, când a plecat acasă să mănânce, n-a mai dat pe la servici. Situaţie care ne-a produs multe probleme, deoarece ştia că avem de făcut o intervenţie la o avarie… De altfel, înainte de a se duce acasă, îşi pregătise sculele pe banc pentru a se apuca de lucru de îndată ce revenea.

— La ce oră a plecat?

— La trei. Iar cum drumul până acasă îl face cu bicicleta, la patru şi jumătate trebuia să revină la lucru… Însă n-a mai apărut.

— S-au mai petrecut astfel de situaţii?

— Nu, niciodată. Întotdeauna a fost considerat un lucrător

serios.

— Dar alaltăieri s-a prezentat la centrală? l-a testat Dan.

— Nu, a lipsit motivat două zile.

— Ce înseamnă „motivat”?

— Înseamnă că sâmbătă şi luni a fost învoit pentru a-şi recupera zilele lucrate peste program la începutul lunii.

— V-a spus cumva unde şi-a petrecut acest mic concediu?

— Da. Ieri, când s-a prezentat la lucru, a zis că a fost la Timişoara… A răspuns îngândurat, pentru ca imediat să ne întrebe pe un ton confidenţial: îl căutaţi pentru vreun furt?

— Ce vă face să credeţi asta? i-am întors-o eu.

— Pe de-o parte faptul că îl căutaţi, iar pe de altă parte vă mărturisesc că am rămas surprins văzând casetofonul cu care a venit la centrală… El ne-a povestit că l-a cumpărat din Timişoara cu două mii de lei, deşi era evident că valora uşor peste zece mii… Şi, cum nu prea văd de unde ar fi putut să aibă atâţia bani, îmi vine să cred că aţi venit pentru că l-o fi şterpelit de undeva.

— Da, cam aşa ceva – a răspuns Dan evaziv. Dar cum arăta casetofonul pe care-l avea Pîrvuleţ?

— Era cam aşa… — a zis, arătând între palme dimensiunile de circa treizeci cu cincizeci de centimetri. Avea carcasa neagră şi două difuzoare de culoare gri-metalizat. Cam atât îmi amintesc, pentru că aveam prea multă treabă ca să-mi pot permite să-l examinez mai îndeaproape.

Dan, care între timp îşi consultase notesul, mi-a făcut semn că descrierea martorului corespundea unuia dintre cele două casetofoane dispărute din locuinţa familiei Chiran.

— Despre comportarea lui Pîrvuleţ ce ne puteţi spune?

— E adevărat că este un om retras, însă, în ceea ce priveşte meseria, e foarte conştiincios. Când era de muncit, muncea. Chiar şi atunci când generatoarele de curent funcţionau bine, nu-i plăcea să stea degeaba. Când n-avea de lucru, se apuca de nimicurile pe care le făcea…— a zis maistrul, făcând un gest de bagatelizare.

— În ce constau aceste nimicuri? m-am interesat.

— Făcea brelocuri din deşeuri de plexiglas.

— Şi le vindea?

— Aş! Le oferea în dreapta şi-n stânga.

— Aveţi vreo idee de locul unde l-am putea totuşi găsi?

— Cred că cel mai bine ar fi dacă aţi încerca la el acasă – a spus, după ce în prealabil a ridicat din umeri.

În următoarea oră am mai audiat câţiva colegi de-ai suspectului, fără însă a obţine alte date interesante.

*

După ce-am ajuns la postul de poliţie din satul Pinoasa, şeful acestuia, un plutonier, ne-a informat că ieri seara, în jurul orei şapte, s-a deplasat împreună cu doi ofiţeri veniţi din Târgu-Jiu la domiciliul lui Pîrvuleţ. Dar suspectul nu era acasă.

— După ce ofiţerii s-au reîntors la judeţ, eu am mai trecut de două ori pe la el pe acasă, dar n-am reuşit să-l găsesc. Drept care i-am lăsat o citaţie… — a mai spus, cu regret pentru faptul că nu ne putea ajuta prea mult.

— Cu cine locuieşte?

— Cu părinţii lui, care lucrează la cooperativa agricolă, însă nu se au prea bine, pentru că tatăl dă pe băutură toţi banii pe care îi câştigă…

— În timp ce noi ne ducem să discutăm cu ei, te rog să afli de la săteni când l-au văzut pe Pîrvuleţ pentru ultima oară în sat – i-am cerut, ridicându-mă de pe scaun.

*

Casa urmăritului era din paiantă, scundă, sărăcăcioasă şi tot atât de părăginita ca şi ograda care o înconjura.

După ce am bătut într-o uşă ale cărei geamuri fuseseră înlocuite cu bucăţi de carton, şi-a făcut apariţia o femeie sfrijită şi ridată atât de mult, încât fata ei amintea de aspectul unui ziar boţit în pumn. Avea părul încărunţit şi purta o rochie cernită şi lălâie. I-am spus cine suntem şi că vrem să discutăm cu ea.

— Da' ce-a făcut Ion, de-l tot căutaţi? a întrebat îngrijorată, pe când ne invita în casă.

Încăperea în care am fost poftiţi era mobilată cu trei laviţe, lipite de tot atâţia pereţi, o masă şi trei scaune de bucătărie.

— Vrem să stăm de vorbă cu el despre un accident la care a

fost martor – i-am răspuns într-o doară. Unde putem să-l găsim?

— Da' de unde să ştiu io ? a zis, săltând cu repetiţie din umeri, chiar în clipa în care a scârţiit uşa în spatele meu.

Întorcând capul, am văzut un bărbat între două vârste. Scund şi gras. Avea obrajii roşii, iar nasul îi era cuperozat.

Ne-a examinat a mirare, cu doi ochi tulburi, apoi i s-a adresat femeii:

— Cine-i ăştia?

— Veniră după Ionel, că îs de la poliţie…

— Aha ! a mormăit a resemnare, ducându-se spre scaunul ocupat de femeie, care i l-a eliberat fără nici cea mai mică ezitare.

Urmare a deplasării spre locul oferit cu atâta promptitudine, a lăsat în urma Iui un silaj încărcat din plin cu miasmă de băutură trezită.

— De când e plecat de acasă ? mi-am continuat dialogul cu femeia, în timp ce mă ridicam de pe scaunul meu şi o pofteam printr-un gest să se aşeze ea.

— De ieri dis-de-dimineaţă, când s-a dus la muncă – a răspuns ea, refuzându-mi invitaţia printr-o clătinare a capului.

— S-a mai întâmplat să lipsească de acasă fără să vă anunţe? Am întrebat-o, rămânând şi eu în picioare.

— Da, că nu prea ne zice iel ce face…

— Fă femeie, ce tot vorbeşti de nu ştii neam? a mustrat-o el. Când tu te-ai dus la ţaţa Leana, dup-un pumn de mălai, feciortu' a fost p'-acas.

— La ce oră? a întrebat Dan.

— Nu ştiu cât o fi fost ora, că n-am ceas. Da' ştiu că-o fost de două ori. Odat' la vremea când vine mereu de la centrală sămbuce, da' n-a stat… c-a plecat imediat. Asta a fost când te-ai dus tu după mălai, femeie! a ţinut el să-i mai amintească o dată.

— V-a spus de ce nu rămâne să mănânce? l-am întrebat.

— No. O luat numa' nişte boarfe şi s-o dus…

— Ce fel de „boarfe"? Vă rog să ne spuneţi cum arătau?— i-a cerut Dan.

— Da' io nu ştiu, că n-am stat după iel să mă uit… — a răspuns, făcând un gest de nepăsare.

— Parcă spuneaţi că a mai venit o dată acasă. Când anume? m-am interesat, pe când mă întrebăm ce ar fi putut să intervină, după ce a părăsit termocentrala, ca să-l determine să vină acasă pentru a-şi lua nişte lucruri… şi tălpăşiţa.

— Iera târziu, că mă hodineam de câteva ceasuri bune… Poate miezu' nopţii. M-am trezit din somn, c-am auzit porcu' guiţând şi m-am dus să văz dacă ni-i careva, vr'un hoţ… Atunci l-am văzut pe Ion, că tocma' intră-n ogradă… Da' numa' c-a intrat, c-o şi năvălit pă iel câţiva oameni ş-au început să-i care la pumni. Atunci m-am dus şi io acolo, ca să văd că ce-i… Da' cum venii mai aproape, unu' din oameni m-a şi pălit cu-n pumn… — a zis, pipăindu-şi bărbia. Până mă ridicai io de jos, oamenii ăia l-au legat pă Ion c-o funie și l-au dus pă uliţă, la maşina care-i aştepta. Apăi maşina a plecat şi a doua după ia… Că iera două maşini.

Aiurit, Dan a întors capul spre mine şi m-a consultat cu privirea. Deşi eram şi eu la fel de surprins de relatarea interlocutorului nostru, fără să mă exteriorizez, l-am întrebat:

— Cine erau persoanele care l-au luat în maşină pe fiul dumneavoastră?

— Păi dară cine să fie? erau poliţai a replicat cu simplitate.

— Şi de ce v-au lovit pe dumneavoastră? m-am mirat eu şi mai mult.

M-a asigurat printr-un gest că nu ştie şi a adăugat:

— Tot ce pot să vă zic, e că ăl de mă păli era brunet şi avea o mustaţă mare…

Dacă l-ar fi ridicat poliţia judeţeană, ar fi trebuit să ştiu şi cu. Şi cum nu era cazul, mi-am spus că, până voi cere confraţilor din Târgu-Jiu relaţii asupra celor povestite de interlocutor, n-ar fi rău dacă am profita de prezenţa noastră în casa suspectului.

— Dacă am înţeles bine, persoanele care au plecat cu Ion n-au intrat în casă. Aşa este?

— No. Neam – m-a asigurat el, clătinându-şi capul.

— Noi îl căutăm pe Ion, deoarece bănuim că ar fi cumpărat

de la cineva nişte lucruri de furat. Aţi fi de acord şi ne lăsaţi să ne uităm după ele prin casă? Pentru că nu este exclus ca hoţul pe care l-am arestat, şi care susţine că a vândut obiectele furate fiului dumneavoastră, să mintă – am turuit, fără să clipesc.

Tatăl lui Ion a privit întrebător spre nevasta lui, care, după ce-şi făcuse el apariţia, căpătase imobilitatea unei pietre de mormânt. Când femeia i-a răspuns printr-o înclinare a capului, ne-a anunţat că este de acord cu cercetarea pe care i-o propusesem.

Gospodăria fiind mică, după o jumătate de oră percheziţia domiciliară era terminată, iar în mijlocul încăperii se aflau adunate două carpete „celebre”: „Răpirea din Serai" şi „Cina cea de taină”. Cum astfel de capodopere nu se găsesc tocmai rar nu le-aş fi considerat în mod obligatoriu corpuri delicte, dacă nu dădeam şi peste o cucuvea împăiată. Ceea ce demonstra că, după toate probabilităţile, obiectele respective fac parte din lotul celor dispărute din locuinţa familiei Chiran.

— Le aveţi de multă vreme în casă? am întrebat, arătând spre lucrurile pe care le colectasem.

Femeia mi-a ocolit privirea, iar bărbatul el, arătându-se lezat, s-a grăbit să mă informeze pe un ton de imputare:

— Păi dară cum altfel? Le am încă de Ia mumă-mea !

Fără să comentez, i-am arătat lui Dan eticheta de pe dosul „Răpirii din Serai” care, în afara unei scrieri cu caractere arabe, consemna anul de fabricaţie: 1979.

— Când a plecat cu persoanele de care mi-aţi vorbit, FIUL DUMNEAVOASTRĂ AVEA VREUN BAGAJ ? am tatonat.

— N-am văz't nimica în mâinile lui… — a răspuns el, făcând eforturi să-şi ţină ochii deschişi.

Deoarece celelalte obiecte însuşite din locuinţa victimei nu apăruseră în timpul percheziţiei efectuate, iar urmăritul nu avusese nimic asupra lui în momentul arestării, rezulta că acestea fuseseră dosite în altă parte. Şi cum sarcina de a descoperi unde se ascundeau două casetofoane, o haină de piele şi o puşcă de vânătoare îmi revenea tot mie, l-am rugat să-mi indice care erau rudele şi cunoştinţele mai apropiate

fiului său.

— Am aflat că Ion a avut câteva zile de concediu. Ştiţi cumva în ce fel şi le-a petrecut? l-am întrebat, după ce Dan şi-a notat numele persoanelor la care era de presupus că s-ar putea găsi lucrurile care ne mai lipseau din inventar.

— Mi-a zis c-a fost la Timişoara – s-a decis femeia să intervină, remarcând că soţul ei începuse să picotească şi nu mai era capabil să participe la discuţie.

— Şi chiar l-aţi crezut? a zis Dan, ironic, fără să-şi ridice ochii de la procesul verbal pe care-l scria cu o aparentă sârguinţa.

— Dară cum, dac-a şi făcut târguieli p-acolo?

— Da?… Şi ce-a cumpărat de la Timişoara? m-am interesat, arătându-mă neîncrezător.

— Io ştiu… O haină de pele, un radio… Sau parcă două… Cam aşa ceva…

— Şi unde le-a pus? a întrebat-o Dan repede, cu vădita intenţie de a-şi întregi procesul verbal.

— Pă-i dacă nu-s, io zic că le-o fo luat cu iei… — a conchis ea cu o logică apreciabilă.

Întrucât nu vedeam ce relaţii să-i mai cer, m-am ridicat de pe scaun şi, în acompaniamentul sforăiturilor tatălui lui Pîrvuleţ, i-am înmânat o copie după procesul verbal de ridicare a corpurilor delicte…

...NU DAU NICI DOUĂ PARALE PE O ARESTARE CARE NU ESTE CONFIRMATA

— Domnule căpitan, ce-mi spuneţi dumneavoastră aduce a basm pentru adormit copiii – mi-a spus intrigat comandantul poliţiei judeţene. Păi, dacă îl arestam pe acest Pîrvuleţ, nu era firesc să vă anunţăm imediat? Ca să nu vă mai spun că în tot inspectoratul n-am nici un lucrător care să fie şi brunet şi să aibă şi mustaţă ! mi-a zâmbit el.

Am întors capul spre Dan şi l-am consultat cu privirea, cu speranţa că poate pricepe el ceva din anacronismul salatei pe care ne-o îndrugase tatăl bănuitului. Numai că el, în loc să mă ajute, s-a grăbit să sporească confuzia care mă domina:

— Întrucât ştiam că urmăritul domiciliază pe teritoriul judeţului Gorj, numai inspectoratului dumneavoastră i-am cerut să-l reţină pe suspect. Aşa că, putem exclude posibilitatea ca omul nostru să fi fost arestat de o formaţie de poliţie străină jurisdicţiei dumneavoastră – a adăugat Dan.

Comandantul, după ce l-a privit gânditor câteva clipe, i-a replicat:

— Chiar este imposibil ca el să fi fost arestat de o formaţiune de cercetare din alt judeţ, pentru cu totul alta infracţiune decât cea pentru care-l căutaţi dumneavoastră?

Subiectul fiind epuizat, deşi era departe de a fi fost şi clarificat, n-am mai avut nici un motiv pentru a zăbovi în biroul comandantului.

— Şefu' – a spus Dan, pe când ieşeam din inspectoratul judeţean, pentru că eşti mai vechi în meserie, aş vrea să te întreb ceva. Ai mai întâlnit vreodată un caz atât de straniu ea ăsta? Şi, fără să mai aştepte răspunsul meu, a continuat: Găsim o femeie ucisă… Şi, cu chiu cu vai, dibuim un suspect, dar când să punem mâna pe el, aflăm că l-au umflat nişte colegi inexistenţi… Oare absurdul n-are limite?

— Dacă ar avea, n-ar fi caracterizat ca atare. Cu observaţia că, în profesia noastră, nu se poate vorbi de un caz absurd, ci

numai de nişte aparenţe Ce, chiar îţi imaginezi că ciudăţeniile pe care le-am întâlnit în acest caz sunt rezultatul unui simplu joc al hazardului? Nu, Dane, au o logică! O logică pe care noi, din păcate, nu reuşim s-o sesizăm.

— Şi crezi că există niscaiva şanse să pricepem despre ce este vorba în această afacere afurisită?

— Nu prin discuţii pseudofilozofice vom rezolva cazul! i-am retezat-o, realizând că ne-am angrenat într-un dialog steril… Şi cum din impasul în care ne aflăm nu ne va putea scoate decât suspectul, trebuie să-l găsim cât mai repede posibil. De aceea, vom cere să ni se comunice care inspectorat îl reţine pe Pîrvuleţ. În paralel, folosindu-ne de lista pe care ne-a dat-o tatăl lui, ne vom ocupa de posibilitatea ca urmăritul să fi lăsat la rudele sau prietenii lui o parte din obiectele pe care le-a jefuit din locuinţa familiei Chiran! am decis.

— Dacă tot îl dăm în urmărire şi astfel vom fi rapid informaţi de locul unde se află reţinut, de ce să mai umblăm după potcoave de cai morţi? N-ar fi mai comod să-l întrebăm chiar pe domnul Pîrvuleţ de locurile prin care a împrăştiat obiectele însuşite?

— Ştii ceva? l-am întrerupt. Eu NU DAU NICI DOUA PARALE PE O ARESTARE CARE NU ESTE CONFIRMATĂ! Sau chiar trebuie să-ţi amintesc că nu cu prea multă vreme în urmă am anchetat un caz în care se afirmase că soţul unei infractoare se afla de patru ani în închisoare, dar în realitate tipul zăcea îngropat, cu capul zdrobit, în pivniţa propriei sale locuinţe?

Tresărind, Dan m-a privit câteva clipe întrebător, apoi s-a declarat de acord cu demersurile pe care le propusesem.

...ERA ŞI FIRESC SĂ NU-ŞI DOREASCĂ SĂ FIE VĂZUT

După ce am cerut să ni se indice locul unde s-ar afla reţinut Pîrvuleţ Ion, dispeceratul departamentului ne-a informat că respectivul nu se afla în cercetarea nici unui organ de poliţie. Iar cum concluzia se impunea de la sine, am rediscutat cu tatăl urmăritului. Dar, neclintit ca o piramidă egipteană, a continuat să susţină că fusese martor la arestarea fiului său. Acum devenise însă clar că povestea lui era pe de-a întregul inventată, aşa că ne-am pus pe căutatul suspectului, prin controlarea locuinţelor rudelor şi prietenilor săi.

Numai că, după mai bine de zece zile de verificări, sosise şi momentul să facem bilanţul acţiunii noastre de depistare. Un bilanţ care demonstra că, odată cu epuizarea listei relaţiilor lui Pîrvuleţ, ne aflam la fel de împotmoliţi ca la început.

— Fir-ar să fie! Parcă am urmări o fantomă... — a zis Dan, cu iritare, după care a continuat gânditor: Cred că această dispariţie s-ar putea explica numai într-un singur fel... Aflând că suntem pe urmele lui şi ştiind ce pedeapsă îl aşteaptă pentru omorul comis, a preferat să-şi lege un pietroi de gât şi să se arunce în vreun lac... Deci, până când nu va putrezi funia de care-i ancorat, pentru a i se ridica corpul la suprafaţa apei, n-avem nici o şansă să dăm de el.

— Şi dacă, în loc de funie, s-a folosit de un cablu metalic? şi-a dat cu presupusul şeful de post, în biroul căruia ne aflam.

— Vrei să spui că, temându-se de consecinţa faptei lui, s-a sinucis? l-am întrebat pe Dan.

— Ce, nu-i posibil? m-a contrat el.

— Nu. Este exclus! Cazuistica judiciară demonstrează că cei care ucid în mod deliberat, ca în cazul nostru, îşi preţuiesc propria viaţă mult prea mult pentru a avea curajul să şi-o ia singuri.

— Odată-i ca niciodată! mi-a replicat el, sceptic.

Am vrut să-l contrazic dar, reamintindu-mi la timp că zicala

pe care-o invocase nu poate fi neglijată, mai ales în meseria noastră, am renunţat.

— Mă rog… însă chiar dacă ai avea dreptate, tot trebuie să-l găsim. Viu sau mort !

— Domnule căpitan – a intervenit subofiţerul – în ceea ce mă priveşte, sunt convins că Pîrvuleţ nu se mai află prin împrejurimi. Am discutat cu toţi cetăţenii din satul nostru şi din cele învecinate şi, dacă de atâta timp nu l-a mai văzut nimeni, e clar că nu se mai află pe aceste meleaguri.

— Admiţând că totuşi nu s-a omorât, e de presupus că evită să se afişeze. Iar pentru a putea satisface un astfel de deziderat, ar trebui în mod obligatoriu ca, în afara unei bune ascunzători, să aibă asigurată şi o pensiune completă. Altfel, fiind obligat să-şi cumpere singur cele necesare traiului, nu se putea să scape neremarcat, de-a lungul a două săptămâni… — a remarcat Dan.

— Păi vedeţi, domnule locotenent… Tocmai asta spuneam şi eu – a zis subofiţerul. La noi în sat este o singură băcănie şi toţi sătenii se cunosc de când s-au născut. Dar, într-un oraş mare, unde poate târgui de fiecare dată din alt magazin…

Să zicem că ai dreptate în privinţa cumpărăturilor. Dar cine ar adăposti într-un oraş mare un străin? Şi încă pe o perioadă atât de lungă! a fost rândul meu să-l întrerup, pricepând unde bate şaua. În consecinţă, Pîrvuleţ se află ascuns tot la o relaţie de-a lui. Şi încă una care ar trebui să-i fie foarte apropiată, dacă şi-a putut asuma riscul de a găzdui o persoană urmărită!

— I-am verificat toate relaţiile – a ţinut Dan să-mi reamintească.

— Nu-i nimic! O vom lua de la început… — m-am pornit să spun cu iritare, pentru ca, brusc, să realizez că mai exista şi o altă posibilitate. Dane, oare tatăl lui Pîrvuleţ ne-o fi indicat chiar toate rudele şi prietenii suspectului?

— Ei! Dar asta e bună! a exclamat el, surprins. Ştii că ar fi o idee?

— Ştiu – am admis, întorcându-mă spre subofiţer şi arătându-i notesul în care consemnasem numele persoanelor cu care era în relaţii Pîrvuleţ. Te rog să verifici dacă, în afara

acestora, mai avea şi alte cunoştinţe apropiate.

A dat din cap pentru a mă asigura că a priceput ce-i cer şi a început să copieze lista.

— Domnule căpitan – a zis el, câteva minute mai târziu, pe când îmi restituia notesul – în orice caz, o omisiune am şi văzut…

— Care? s-a grăbit Dan să mi-o ia înainte.

— Nu apare bunicul lui Pîrvuleţ… Dar, cum nu este exclus să mai lipsească şi alţii, vă rog să-mi acordaţi un răgaz de două-trei ore…

— Unde locuieşte acest bunic? l-am întrerupt fără menajamente.

— La vreo trei kilometri de sat, lângă exploatarea forestieră. Îl cheamă tot Pîrvuleţ, dar i se spune Gheorghe Viezure şi este pădurar.

— O locuinţă situată lângă pădure şi în afara vetrei satului ar putea reprezenta un adăpost ideal – a remarcat cu satisfacţie colegul meu.

— Să ştiţi că am discutat cu muncitorii de la exploatare. Şi, dacă l-ar fi zărit careva, chiar şi numai prin gospodăria pădurarului, am fi ştiut şi noi – a ţinut subofiţerul să-l avertizeze pe Dan.

Deşi afirmaţia şefului de post a avut darul să diminueze chiar şi fărâma de optimism care încă nu avusese timp să mă încerce, m-am încurajat singur, apelând la o zicală care susţine că încercarea moarte n-are.

— Ştiindu-se căutat, ERA ŞI FIRESC SĂ NU-ŞI DOREASCĂ SĂ FIE VĂZUT. Iar faptul că tatăl urmăritului a omis să ne vorbească şi despre bunicul fiului său, constituie un motiv în plus pentru a verifica şi această pistă am spus, după ce i-am cerut subofiţerului să ne arate pe hartă unde se află locuinţa pădurarului.

Când am localizat gospodăria care începuse să ne intereseze, i-am reamintit că doresc să completeze cât mai repede lista relaţiilor suspectului.

…N-AU MAI GĂSIT CUI SĂ-I CEARĂ RELATII, DECÂT URMĂRITULUI !

Se spune că nu există ceva mai plăcut ca un picnic, la pădure, în zăpuşeala pe care luna iulie poate s-o ofere cu atâta generozitate. Mai cu seamă când o astfel de idilică destindere îţi este oferită în chip de obligaţie profesională. În ceea ce mă priveşte, sunt gata să afirm cu toată convingerea că o susţinere de felul acesta este departe de a fi adevărată. Despre ce relaxare poate fi vorba, când stai trei nopţi la rând, pitit după copaci şi te zgâieşti printr-un binoclu cu infraroşii? Nu numai că mă dureau ochii, ca şi cum ar fi fost lubrifiați cu nisip, dar îmi mai amorţiseră şi braţele, de parcă cele două kilograme ale binoclului se transformaseră în două chintale.

Una peste alta, mă săturasem până peste cap să mă mai joc de-a Buffalo Bill şi pieile roşii în Vestul sălbatic. Motiv pentru care mă şi hotărâsem că peste vreo două ore, când urma să se lumineze de ziuă, să las baltă pânda fără rost în care mă angrenasem din momentul în care mi-a trecut prin cap că sunt un tip cu teribil de mult fler.

Consolat de ideea că în curând voi putea abandona această supraveghere fără perspectivă şi, astfel, voi putea trece la verificarea persoanelor indicate de şeful de post ca fiind relaţii ale urmăritului, am săltat iar binoclul şi am scormonit cu privirea gospodăria bunicului acestuia. Gestul făcut mi-a permis să văd, pentru a nu ştiu câta suta oară, o magazie dărăpănată, un grajd care adăpostea o mârţoagă bătrână, o fântână abandonată şi locuinţa din cărămidă aparentă a pădurarului. Şi… atât ! Toată lumea dormea, mai puţin eu…

Chiar în clipa în care coboram binoclul, mi s-a părut că aud ceva care aducea a foşnet… Am privit din nou spre gospodărie… Însă nu mi-a reţinut nimic atenţia. Spunându-mi că mi s-a părut, m-am relaxat. Dar nu prea mult, pentru că zgomotul s-a repetat. Ascultând atent, mi-am dat seama că susurul venea din stânga mea. Ridicând din nou binoclul, am

măturat cu privirea zona respectivă. Prin pâcla subţire şi roşiatică oferită de instrumentul meu, am remarcat, printre trunchiurile copacilor, o siluetă care, străduindu-se să nu facă zgomot, se apropia de locul unde mă aflam eu.

Mai întâi m-am întrebat dacă n-am de-a face cu mistreţul care mă mai onorase cu câteva vizite de curtoazie, probabil pricepând, numai el ştie cum, că nu sunt un braconier venit cu intenţia de a-l transforma în caltaboşi. Apoi, încordându-mi privirea, mi-am dat seama că silueta aparţine unei fiinţe umane, deşi înainta curbată de la mijloc. Când a ajuns la vreo zece metri, am lăsat binoclul să-mi atârne pe piept, m-am pitit după copacul de lângă mine, mi-am pregătit lanterna şi am dus mâna dreaptă la subsuoară. Mai înainte de a-mi trage pistolul din toc, l-am recunoscut pe Dan, care, ajungând în imediata mea apropiere, şi-a ridicat capul şi a început să mă caute, după toate aparenţele, mirat că nu mă vede.

— Pst ! l-am şoptit, amintindu-mi la timp că nu ne aflam în pădure pentru a ne juca de-a v-aţi ascunselea.

— Ei! Credeam că te-ai pus pe tras aghioase… — mi-a replicat, venind lângă mine.

Gândind că era firesc ca şi lui să i se facă lehamite să tot vegheze ograda gospodăriei din partea care îmi era mie opusă, m-am grăbit să-i fac o bucurie:

— Bine că ai venit… Dacă de trei nopţi nu şi-a scos capul, e clar că nu aici se ascunde… Aşa că nu văd de ce-am mai sta încă două ore, mai înainte de a ne lăsa păgubaşi.

— Doamne-fereşte! Să abandonăm cursa tocmai acum, când l-am văzut? a spus contrariat

— Unde l-ai văzut, mă ? ! l-am întrebat, convins că mă ia peste picior, ca un apropo la „fructuosul” rezultat al iniţiativei pe care o avusesem.

— În curtea gospodăriei! A ieşit din grajd şi s-a dus în spatele magaziei, unde se află W. C.-ul. Apoi, după vreun sfert de oră, s-a întors de unde-a plecat…

— Şi de unde eşti atât de sigur că plimbăreţul pe care l-ai văzut era chiar Pîrvuleţ? Doar binoclul îţi permite să vezi numai silueta! Poate că era pădurarul sau… nevasta lui!

— Orice confuzie este exclusă, şefu'? Nu putea fi decât domnul Pîrvuleţ în persoană! mi-a replicat cu fermitate. Pentru că pădurarul este o namilă de aproape doi metri, iar nevastă-sa, o pirpirie care, nu ştiu din ce motive, îşi cam trage un picior. Ei bine, noctambulul de care îţi vorbesc era în afara semnalmentelor celor doi ! Aşa că!… a conchis el cu subînţeles.

Deşi de trei zile aşteptam o astfel de veste, acum când în sfârşit o primeam, parcă nu-mi venea să cred că am reuşit să-l depistăm pe suspect.

— Ce facem? Nu intrăm peste el? a zis Dan cu nerăbdare, văzând că am căzut pe gânduri.

— Acum?

— Bineînţeles!

— Chiar aşa? Dăm buzna în toiul nopţii, fără mandat?

— Dac-am pus mâna pe el, ce ne mai trebuie mandat? mi-a întors-o el.

— Şi dacă, totuşi, nu-i urmăritul nostru ?

— Cum să nu fie, dom'le?! a zis el cu o iritare progresivă.

— Admiţând că ai dreptate – şi vreau să sper că ai! –, de ce trebuie să-l arestăm acum, pe moment, şi nu la şapte dimineaţa, aşa cum prevede şi legea?

— Şi dacă între timp spală putina?

— Dacă n-a făcut-o în două săptămâni, am motive să cred că nu se va face nevăzut până dimineaţă. De altfel, până mă reped eu la procuratură, tu vei continua să te binoclezi în gospodărie.

*

Având în vedere relatarea lui Dan primul obiectiv al descinderii noastre l-a constituit grajdul. Când i-am păşit pragul, o gloabă amărâtă a întors capul spre noi şi, continuând să mestece dezgustată cele câteva paie smulse din iesle, ne-a privit cu o apatie ce demonstra că meniu-ul nu-i era deloc pe plac. Apoi, constatând că nu ne înghesuiam să-i oferim o baniţă cu ovăz, s-a resemnat şi şi-a întors din nou capul spre jgheab pentru a mai lua o gură de paie, care, deşi nu erau prea apetisante, puteau să-i potolească foamea în caz de

restrişte. În ceea ce mă priveşte, m-am grăbit să-i cercetez cu privirea „living-ul”. Dar, în afara locatarului, titular al ieslei şi al paielor aşternute pe podea, n-am remarcat nimic care să aducă cu ceea ce căutam. Ridicându-mi privirea, am văzut plafonul din bârne şi un chepeng care ducea spre podul cu fân. Cum acest gen de anexă putea reprezenta o ascunzătoare formidabilă, n-am avut motive de ezitare. Proptindu-mi un picior pe ieslă, m-am ridicat până la gura de acces şi, împingând capacul, m-am săltat în pod. După ce a ajuns şi Dan după mine, ne-am pus cu râvnă pe răscolitul fânului Dar foarte curând a trebuit să tragem concluzia că omul nostru s-ar fi putut afla oriunde, mai puţin în anexa de deasupra grajdului.

De îndată ce am revenit în curtea gospodăriei, ne-am continuat descinderea cu magazia şi W. C.-ul din spatele acesteia. Dar rezultatul pe care-l scontam se lăsa aşteptat, aşa că am trecut la o verificare temeinică a locuinţei şi a întregii ograde. Însă totul s-a dovedit în zadar. M-am uitat întrebător la Dan, care s-a dezvinovăţit fără cea mai mică ezitare:

— Şefu', te rog să mă crezi că l-am văzut!

— Zău? Şi unde e?

— Nu ştiu… Şi nici nu pot să înţeleg. Pentru că din momentul în care te-ai dus şi până te-ai întors de la Procuratură, eu n-am mai luat binoclul de la ochi. Deci se exclude posibilitatea ca Pîrvuleţ să fi fugit…!

— Aiurea ! am aruncat dispreţuitor. O astfel de afirmaţie se poate face numai dacă gospodăria este supravegheată în mod simultan din două direcţii opuse. Ori chiar trebuie să-ţi reamintesc că, în timp ce tu îl urmăreai cum se fâţâie prin curte, eu n-am văzut nimic?

— Mda… Probabil că totuşi o fi reuşit să-mi scape… — a admis el, făcând un rictus de regret.

Faţă de concluzia care se impunea, m-am întors spre pădurar, care ne secundase în controlul nostru de la o distanţă de doi-trei metri şi i-am cerut scuze pentru timpul pe care i-l răpisem.

El m-a asigurat că i-a făcut plăcere să ne cunoască şi că

niciodată nu a pregetat când a trebuit să ajute autorităţile. Cu sufletul greu de supărare, am mai adăugat câteva cuvinte încărcate de o banală amabilitate şi am pornit spre poartă. Dar, mai înainte de a ieşi din curte, privirea mi-a fost atrasă de un morman de pământ, îngrămădit lângă gard. M-am întors din drum şi m-am apropiat să-l privesc, fără să-mi dau seama cu ce scop. Moviliţa era formată din bulgări de pământ proaspăt răscolit. Încercând să stabilesc ce anume îmi atrăsese atenţia asupra ei, am întors capul şi m-am uitat de-a lungul şi de-a latul ogrăzii. Solul era ori bine bătătorit, ori acoperit cu buruieni şi iarbă.

— Cum au ajuns aici? M-am adresat pădurarului, arătând spre bulgării de pământ.

— …L-am adus eu, cu căruţa… Pentru că aveam nevoie de pământ, pentru un solariu de roşii…

Mai înainte de a-mi răspunde cu ezitare, l-am văzut tresărind, neplăcut surprins de întrebarea mea. Şi, deoarece intenţia lui de a-şi face un solariu era foarte lăudabilă, am avut toate motivele să doresc a afla de ce-i displăcuse faptul că proiectul lui îmi atrăsese atenţia. Drept care mi-am propus să-l rog să-mi spună de unde a adus pământul. Numai că, mai înainte de a da glas curiozităţii mele profesionale, am realizat că nasul meu este asaltat de o miasmă. Încercând să stabilesc sursa dezagreabilei emanaţii, ochii mi s-au oprit asupra grămezii de pământ de la picioarele mele, moment în care am stabilit şi că mirosul care mă îngreţoşase aducea cu cel de amoniac. Edificat fiind, am ridicat capul şi am măturat cu privirea gospodăria, în căutarea locului din care ar fi putut să provină duhoarea. Apoi, deoarece în timpul vizitei nu întâlnisem nici o cocină de porci, gândul mi-a zburat în mod firesc la mârţoaga ce nu se dădea în vânt după paie.

— Va trebui să mai controlăm încă o dată grajdul ! am decretat, pândind reacţia însoţitorului nostru.

A arborat o figură atât de mâhnită, încât, înlăturându-mi şi ultimele rezerve, i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

În timp ce stăteam în prag şi mă întrebam de unde ar trebui să încep, gloaba, plină de optimism, a întors iar capul spre

mine. Dar numai pentru câteva clipe deoarece, recunoscându-mă şi pricepând că nici de data asta n-a venit Moş Crăciunul cailor să-i aducă ovăzul râvnit, şi-o fi spus că nu merit atenţia ce mi-o acordase.

Fără să mă las afectat de afrontul ce mi-l făcuse, l-am rugat pe pădurar să scoată calul afară, în curte.

— Pentru ce? a protestat el, arătându-se foarte surprins de cererea mea. Stă bine unde stă! a adăugat cu fermitate.

Văzând că n-are rost să mai insist, i-am făcut semn lui Dan să evacueze calul din grajd. Numai că asistentul meu, mal mult la bine decât la greu, s-a făcut a nu pricepe. Amintindu-mi că şeful trebuie să fie un exemplu de curaj pentru subalterni, mi-am luat inima în dinţi şi m-am strecurat pe lângă gloabă. După ce i-am desfăcut căpăstrul, fără ca animalul să fi făcut vreo încercare de revoltă, l-am dus în curte şi l-am legat de primul pom pe care l-am întâlnit.

Când am revenit în grajd, Dan, care între timp înlăturase cu furca paiele de pe podea, mi-a arătat că aceasta era prevăzută cu un capac de scânduri, de circa un metru pătrat.

Aplecându-se, a apucat cu degetele marginile podeţului şi l-a ridicat, răsturnându-l lateral

Brusc, o scăfârlie şi-a făcut apariţia împreună cu ţeava dublă a unei puşti de vânătoare, care ţintea exact pieptul lui Dan. În următoarea clipă, piciorul meu sting a decolat peste groapă, şi a aterizat peste armă, culcând-o la pământ şi, aproape simultan m-am aplecat pentru a propti Waltherul meu de ceafa „franctirorului”. După cum am şi scontat, oţelul pistolului meu fiind rece, tipului i-a venit mintea la cap şi şi-a luat mâinile de pe puşcă pentru a le ridica repede în sus.

— Afară! i-am ordonat cu suficientă asprime pentru a-l ajuta să înţeleagă că nu ne aflam prin partea locului pentru a ne juca de-a hoţii şi vardiştii.

M-a înţeles foarte bine şi a ieşit din ascunzătoare.

Era de statură potrivită, slab, şaten, cu fata prelungă, iar ochii mici şi retraşi spre fundul orbitelor mă priveau tremurând. Probabil de frică, pentru că în grajd era o căldură înăbuşitoare.

— Cum te numeşti? l-am întrebat din formalism, pentru că era evident că aveam de-a face chiar cu persoana pe care mă săturasem s-o tot caut.

— Să trăiţi! Mă numesc Pîrvuleţ Ion – m-a informat el, adoptând o atitudine de soldat disciplinat.

În timp ce Dan îi proptea mâinile în cătuşe, eu am privit în ascunzătoare. Era adâncă de vreun metru şi jumătate, iar pe fundul ei se aflau câteva obiecte. După ce-am coborât şi le-am examinat, am constatat că erau: o haină de piele, două casetofoane cu câteva zeci de casete, un pumnal, o centură de cartuşe de vânătoare, mai multe conserve, o pâine începută şi un ciubăraş cu apă.

Am scos din groapă obiectele care-i ţinuseră companie în exilul lui de şobolan şi l-am anunţat că va trebui' să meargă cu noi…

Pe când ieşeam din grajd, bunica lui, care se apropiase de noi, fără ca eu să fi băgat de seamă, şi-a scos baticul cernit de pe cap şi, ascunzându-şi faţa în el, a izbucnit în plâns…

*

Ajungând la postul de poliţie, l-am poftit să ia loc pe scaun şi mi-am început interogatoriul:

— Ştii de ce te afli aici?

Mi-a răspuns printr-o clătinare din cap, cu un aer foarte nevinovat:

— Ai putea să-mi spui ce ai făcut în perioada 20 – 22 iulie? l-am întrebat.

— Nu, nu-mi amintesc… — m-a anunţat cu regret, după ce mai înainte ridicase gânditor privirea spre tavan, pentru a-şi etala bunăvoinţa. Ştiţi, s-a scurs atâta timp de atunci…

— Dacă ai uitat, am să te ajut eu – m-am oferit cu amabilitate. Mă refer la cele trei zile în care n-ai fost la serviciu. Şi cum un astfel de concediu nu se ia chiar în fiecare zi, eu cred că, dacă ai vrea, ai putea să ne spui cum şi unde ţi l-ai petrecut.

— Aaa! Dacă vă referiţi la zilele alea de recuperare, îmi amintesc – s-a arătat el bucuros de sprijinul pe care i-l oferisem. Am simţit nevoia să mă distrez un pic şi m-am dus la

Timişoara, pentru că este un oraş pe care îl îndrăgesc mult.

— Toate cele trei zile le-ai petrecut în Timişoara?

— Da. Când le-am terminat, m-am întors la termocentrală şi mi-am reluat munca…

— Unde ai locuit şi cum te-ai distrat pe acolo? am vrut să mai ştiu.

— Când am plecat de acasă, mă gândeam că voi lua o cameră la vreun hotel, dar n-a mai fost nevoie, pentru că am întâlnit în tren o timişoreancă, care m-a invitat să stau la ea… Şi acolo am şi rămas până mi s-au terminat zilele de recuperare…

— Cum o cheamă? l-a întrerupt Dan.

— Angela.

— Angela şi mai cum?

— Numai Angela, că ce mă interesa pe mine numele ei de familie? a explicat cu indiferenţă.

— Unde locuieşte? şi-a continuat Dan chestionarea, făcându-se că-l ia în serios.

— Nu ştiu cum se numea strada, pentru că eu nu cunosc prea bine oraşul – a răspuns, ridicând din umeri cu regret. Dar pot să vă spun că locuia într-un bloc nou şi avea un apartament cu două camere…

Cum basme de felul celui pe care se apucase să îndruge mai auzisem eu, l-am întrerupt:

— De unde ai casetofoanele şi haina de piele?

— Le-am cumpărat din Timişoara, de la talcioc… de la un străin, parcă iugoslav… Tot de la el am luat şi nişte carpete pe care le-am lăsat acasă.

— Şi puşca, tot din talcioc ai cumpărat-o? l-am întrebat cu seriozitate.

A dat din cap a confirmare apoi, dându-şi probabil seama că întinsese coarda prea tare, a început să-l clatine a negaţie:

— Nu, o am de câţiva ani, de la un vânător… Adică, de fapt, de la un braconier care pândea la mistreţi…

— Ţi-a dat-o cadou? l-am întrebat, zâmbindu-i cu înţelegere.

— A, nu! Am luat-o eu, după ce el a ascuns-o când l-a văzut pe bunicul făcând inspecţie prin pădure.

Întrucât scopul discuţiei introductive imi permisese să stabilesc că bănuitul era şi inventiv şi decis să nu-şi recunoască vinovăţia, admiţând că el ar fi fost autorul omorului, am apreciat că venise momentul să trec la elementele mai concrete ale afacerii.

— De ce te-ai ascuns şi de ce nu te-ai mai dus la lucru?

— Pentru că am aflat că mă urmăreşte poliţia şi nu voiam să ajung la închisoare.

— Cum de politie se tem numai cei ce încalcă legea, înseamnă că ai comis o infracţiune – am conchis eu, arătându-mă surprins de o astfel de eventualitate. Ia spune-ne şi nouă ceva despre ea.

— Eu n-am făcut nimica rău, numai că, fără să vreau, cred că m-am vârât într-un mare bucluc… — a zis cu tristeţe.

— Fii, te rog, mai explicit! l-am invitat eu.

— Mă tem că lucrurile pe care le-am cumpărat de la Timişoara erau de furat. Altfel nu pot să-mi explic cum de le-am luat atât de ieftin. Pe moment, gândindu-mă că am pus mâna pe un chilipir, m-am lacomit să le iau, dar când am văzut că mă caută poliţia, am înţeles că erau de furat şi că voi fi arestat şi eu, pentru complicitate – a explicat, dând din cap a mare amărăciune.

Salata pe care mi-o servise era atât de stupidă, încât n-am avut nici un motiv să vreau s-o comentez. Ceea ce nu m-a putut împiedica să vreau să aflu altceva:

— De unde ai ştiut că eşti urmărit de poliţie?

— A… Am aflat întâmplător... Eu mergeam grăbit cu bicicleta spre casă, pentru că în după-amiaza aceea trebuia să lucrez la centrală, când m-au oprit doi ofiţeri de poliţie, care se aflau într-o maşină şi m-au întrebat dacă ştiu unde locuieşte Pîrvuleţ Ion. Adică eu... Aşa că, dându-mi seama că mă caută pentru lucrurile cumpărate la Timişoara, le-am spus că nu sunt de prin partea locului. Iar după ce ei au plecat mai departe, eu m-am ascuns şi a doua zi am săpat groapa din grajdul bunicului meu, unde am stat pitit până m-aţi găsit dumneavoastră.

Ca să vezi, ce coincidenţă a dracului! Ofiţerii trimişi după

Pîrvuleţ. N-AU MAI GĂSIT CUI SĂ-I CEARA RELAŢII, DECÂT URMĂRITULUI! mi-am zis eu, amuzat de ghinionul colegilor mei de la inspectoratul Judeţean.

— Ai putea să ne explici, de ce tatăl tău ne-a spus că a asistat la arestarea ta? L-am întrebat, cu dorinţa de a mai lămuri o inadvertenţă evidenţi.

— Eu l-am învăţat să spună aşa... Pentru că m-am gândit că poliţiştii care vor veni să mă caute se vor lăsa păgubaşi când vor afla că fusesem deja arestat de alţii – a zâmbit el, mândru de stratagema pe care o inventase.

Ca să-i fac o plăcere, am dat din cap cu admiraţie pentru isteţimea lui şi, brusc, l-am întrerupt:

— O cunoşti pe Elena Chiran?

— Sigur. E soţia lui nea Anton, care mi-a fost şef pe când îmi făceam stagiul militar.

— Ai fost de multe ori în casa familiei Chiran?

— Da, cel puţin o dată pe săptămână, dar asta se întâmpla mai demult. Când eram în armată, nea Anton, care era şeful popotei, mă trimitea adesea la el acasă cu câte ceva de mâncare.

— Ai continuat să-l vezi şi după ce ţi-ai terminat stagiul militar?

— Numai o singură dată. Acum vreo două luni. Când tot m-am dus la nunta unui vâr, care locuieşte în Bucureşti.

— Eşti convins că n-ai intrat în casa fostului tău şef mai de curând? De exemplu, chiar luna trecută?

— Nuuu… Nici gând! Singurul drum pe care l-am făcut, aşa cum v-am zis, a fost la Timişoara – mi-a răspuns, cu o convingere care demonstra în egală măsură, ori că el este un bun actor, ori că eu mă aflam pe o pistă falsă.

— Este surprinzător ceea ce susţii, Pîrvuleţ! Deoarece există doi martori care afirmă că te-au văzut în locuinţa familiei Chiran, luna trecută – l-am avertizat, referindu-mă la declaraţiile lui Clucescu şi ale vecinei care suferea de astm.

— Se înşeală, domnule căpitan. Confruntaţi-i cu mine şi am să vă dovedesc că fac o confuzie – mi-a replicat cu un ton de superioritate.

Întrucât nu făcusem încă operaţiunea de recunoaştere din grup, n-aveam dreptul să-l contrazic. Dar asta nu m-a împiedicat să-mi arunc pe masă şi ultimul atu:

— Dacă n-ai mai fost în locuinţa fostului tău şef de două luni, cum îţi explici că toate obiectele pe care le-am găsit la tine, inclusiv cele două carpete ridicate din propria ta casă, au aparţinut familiei Chiran? Ba mai mult, ele au fost sustrase din apartamentul acestei familii în urmă cu vreo două săptămâni?

Pentru o clipă am avut impresia că l-am pus în încurcătură. Dar m-am înşelat, pentru că, după ce mai întâi a ridicat din umeri, mi-a spus:

— Nu văd decât o singură explicaţie… Probabil că datorită unei întâmplări nefericite, am cumpărat nişte lucruri care au fost furate chiar de la nea Anton.

Cum într-o afacere criminală coincidenţele nu apar prea întâmplător, l-am anunţat că ne va însoţi la Bucureşti, nu de alta, dar tot trebuia să i se ridice impresiunile digitale pentru a putea fi confruntate cu cele de la locul faptei.

...PÂNĂ MÂINE POATE CA-ŢI VINE MINTEA LA CAP

Era trecut de ora zece dimineaţa când am reuşit să termin confruntările ce trebuiau să-mi indice modul în care urma să-l invit pe bănuit la dans. Astfel că, de îndată ce ultimul martor a părăsit biroul, l-am şi luat în primire:

— După cum ai văzut, martorii au fost fermi. Subofiţerul te-a găsit duminică dimineaţa, la trei şi douăzeci, în faţa hotelului Athenee Palace, iar domnul Clucescu te-a întâlnit sâmbătă după-amiaza în locuinţa familiei Chiran.

— Ori greşesc, ori sunt rău intenţionaţi. Oare ce dovadă mai bună vă trebuie când femeia pe care aţi adus-o să mă vadă a spus că nu mă recunoaşte?

— Martora la care te referi te-a zărit numai din balconul apartamentului ei, adică de la distanţă, aşa că era şi firesc să nu-ţi poată recunoaşte chipul. Dar să lăsăm deocamdată depoziţiile martorilor şi să discutăm alte aspecte. Te informez că, în urma expertizei dactiloscopice a rezultat că amprentele ridicate din locuinţa familiei Chiran coincid cu ale tale. Ceea ce demonstrează că, în mod indubitabil, tu eşti autorul faptelor consumate în locuinţa fostului tău şef.

N-a spus nimic, dar în mod evident toată suficienţa pe care o arborase până în acel moment s-a transformat într-o atitudine de derută.

— Acum adaugă la această constatare şi pe aceea că asupra ta au fost găsite toate obiectele care au dispărut exact din aceeaşi locuinţă. În faţa acestor probe mai susţii că eşti străin de infracţiunea pe care o anchetăm?

Vădit dezorientat, şi-a îngropat bărbia în piept, scufundat într-o muţenie totală.

— De altfel ţin să-ţi aduc la cunoştinţă că datorită probelor de vinovăţie pe care le deţinem, vei fi trimis în judecată chiar dacă vei continua să respingi acuzaţia ce ţi se aduce! l-am avertizat.

— Bine. Vă spun totul – s-a decis el, ridicându-şi privirea spre mine. Dar să ştiţi că nu eu am ucis-o pe nevasta lui nea Anton! a fost rândul lui să mă avertizeze.

— Iau notă de afirmaţia ta şi te ascult – am răspuns cu satisfacţie deoarece, dând cauzei aspectul unei cercetări pentru o simplă spargere, până în acel moment nu se făcuse nici o referire la faptul că fusese ucisă vreo persoană.

— Nu eu am ucis-o! a repetat el.

— Perfect. Te rog să notezi şi această precizare – i-am cerut tui Dan, făcându-mă că-l iau în serios. Acum te rog să ne povesteşti cum au ajuns casetofoanele, puşca şi celelalte în posesia ta?

— V-am minţit. În timpul zilelor de recuperare n-am fost la Timişoara, cum v-am spus, ci la Bucureşti.

— Cunoaştem asta. Mai bine ne-ai spune motivul pentru care ai venit în Capitală.

— Şi pentru început cel mai bine ar fi dacă ai preciza unde se află în momentul de faţă Anton Chiran şi fiul său – l-a luat Dan în primire, cu o curiozitate de ofiţer stagiar.

În timp ce eu am întors capul pentru a-l mustra pentru pripeala lui, Pîrvuleţ ne-a examinat cu privirea, mai întâi surprins, apoi neîncrezător.

— Cum, nu ştiţi? şi-a exprimat el mirarea.

— Crezi că te întreb pentru a face conversaţie cu tine? l-a repezit Dan, fără să-i pese că-l poftisem, din ochi, să nu-l mai întrerupă pe bănuit.

— Locotenent Simionescu. Eu cred că cel mai bine ar fi dacă l-am lăsa să-şi facă relatarea aşa cum vrea el. Iar dacă vor apărea neclarităţi, le vom discuta la sfârşit! Am zis pe un ton care l-a făcut pe colegul meu să-şi vâre nasul în notes, dar nu mai înainte ca obrajii să-i devină stacojii. Te rog să-ţi continui povestirea, spunându-ne pentru ce ai venit la Bucureşti – m-am adresat lui Pîrvuleţ. Zâmbindu-i cu amiciţie, pentru a-l asigura că, spre deosebire de Dan, eu sunt un munte de bunătate.

— Am venit să-l caut pe nea Anton, pentru că ultima oară când am fost la Bucureşti, adică pe la începutul lunii mai, i-am

lăsat nouăzeci şi două de mii de lei, ca să-mi facă rost de o maşină Dacia.

— Nu înţeleg. Pentru ce i-ai dat lui banii şi nu te-ai înscris singur la CEC, cum se obişnuieşte?

— Fiindcă nea Anton mi-a spus că are nişte cunoştinţe care pot să-mi aranjeze să iau maşina peste rând, dacă le dau şi lor un ciubuc de vreo cincisprezece mii de lei…

— Şi te-a anunţat că poţi să vii s-o iei?

— Nu, păi tocmai asta e şi problema. Eu l-am căutat de câteva ori Ia telefon pentru a vedea ce-a făcut, dar n-am putut să dau de el niciodată. Atunci, profitând de recuperarea pe care o aveam, m-am decis să-i fac o vizită şi să-l întreb ce-a făcut cu banii mei.

— Acum am înţeles. Dar spune-mi, când te-ai dus la el acasă?

— Sâmbătă spre prânz, când eram sigur că-l voi găsi şi nu m-am înşelat, deoarece după vreo jumătate de oră a venit şi nea Anton acasă…

— Ce-ai făcut acolo?

— Cum era şi firesc, l-am întrebat ce se aude cu maşina mea, iar el mi-a spus că trebuie să mai am răbdare, deoarece n-a apucat încă să vorbească cu ăia care trebuiau s-o procure. Eu însă cred că mă ducea cu vorba ca să-mi ia banii…

— Cine mai era în casă?

— Când am venit, am găsit-o numai pe doamna Elena apoi, după cum v-am mai spus, a sosit şi nea Anton. Iar vreo oră mai târziu a sosit şi Valy împreună cu un prieten de-al lui, tot fotograf care, după ce au luat masa, au plecat.

Întrucât acest aspect coincidea cu relatarea făcută de martorul Aurel Clucescu, l-am rugat să-mi spună ce s-a întâmplat în continuare.

— Spre ora cinci după-amiaza, nea Anton mi-a spui că el nu s-a săturat nici pe măsea şi că îi e foame. Aşa că a luat din frigider vreo două kilograme de carne pentru fripturi şi am plecat să le mâncăm la restaurantul Aluniş, undeva prin apropiere, pe bulevardul Metalurgiei. Şi cred că era în jur de opt, când ne-am întors din nou acasă, unde doamna Elena ne-

a mai pus ceva de mâncare şi am început să ne uităm la televizor… — a zis, lăsând o pauză pentru a plescăi din gură şi mi-a cerut rugător:

— Dacă se poate, aş vrea un pic de apă…!

După ce Dan i-a adus un pahar pe care l-a golit dintr-o sorbitură, şi-a reluat povestirea fără nici un îndemn:

— La un moment dat am auzit pe cineva sunând la uşă. Nu ştiu cât putea fi ceasul, dar cred că trecuse cam vreo oră de la terminarea serialului. Doamna Elena s-a ridicat de pe scaun, spunând că trebuie să fie Valy, care, ca de obicei, îşi uitase cheile acasă. Dar nea Anton i-a zis să stea jos că este altcineva şi s-a dus el să deschidă. Curând după ce-a ieşit din cameră, l-am auzit discutând cu cineva în antreu. Dar n-am putut să-mi dau seama despre ce vorbeau, pentru că era o limbă pe care nu o înţelegeam. Câteva minute mai târziu, când s-a reîntors în sufragerie, doamna Elena l-a întrebat dacă a fost într-adevăr persoana pe care o aştepta. El a confirmat şi i-a spus că totul va merge conform planului stabilit. Când i-a auzit răspunsul doamna Elena a întors capul spre televizor şi puţin mai târziu am văzut că plângea. Când s-a terminat emisiunea nea Anton mi-a spus că în noaptea aceea va avea nevoie de mine şi s-a apucat să-şi strângă nişte lucruri. Tocmai închidea servieta în care a băgat şi câteva plicuri bine burduşite cu hârtii, când a intrat Valy în casă. Arătându-se mirat că îşi găseşte părinţii încă treji, tatăl său i-a comunicat că a venit momentul mult aşteptat. Valy s-a bucurat şi i-a răspuns că era şi cazul, pentru că era convins că i se luase urma şi că arestarea lui era o problemă numai de o zi sau cel mult două. Auzindu-i vorbind aşa, doamna Elena a izbucnit în plâns şi i-a întrebat că ea ce va face singură. Nea Anton a liniştit-o spunându-i că nu o paşte nici un pericol şi că, de altfel, în curând va veni şi ea după ei… — a încheiat Pîrvuleţ, plescăind iar din gură, cu subînţeles.

Dan, pricepând aluzia, a luat paharul şi a ieşit, iar eu, încercând să sistematizez declaraţia interlocutorului, făceam pronosticuri asupra unui deznodământ care se anunţa a fi total imprevizibil.

— După ce şi-a adus şi Valy o mapă cu fotografii din camera lui, nea Anton mi-a spus că va trebui să merg şi eu cu ei – a reînceput Pîrvuleţ să relateze, după ce a golit din nou paharul. Când l-am întrebat încotro, mi-a spus că-mi va explica în maşină. Înainte de a ieşi din casă, doamna Elena i-a îmbrăţişat pe amândoi şi le-a spus plângând că, până va reuşi să ajungă la ei, este convinsă că va înnebuni. Când ne-am suit în maşină…

— Cât era ora? l-am întrebat.

— Nu ştiu cu precizie, dar în orice caz era trecut de miezul nopţii... cam cu vreo oră.

— Ce ţi-a spus în maşină Anton Chiran? m-am interesat, omiţând că la începutul interogatoriului l-am luat pe Dan la refec tocmai pentru că n-a fost capabil să-şi stăpânească curiozitatea.

— Că în noaptea aia va pleca din ţară cu Valy, pentru că bănuia că l-a adulmecat siguranţa statului. Şi că, în ceea ce mă priveşte, am misiunea de a-i aduce maşina înapoi, la el acasă…

— N-am înţeles! l-am întrerupt, fără să mă ruşinez de ignoranţa mea. Ce aveau cu el organele de siguranţă î

— Cum, nu ştiţi? s-a arătat el neîncrezător.

Eu am clătinat din cap că nu şi chiar nu exageram, iar el, adoptând un aer de maximă importanţă, a catadicsit să-mi explice cu bunăvoinţa şi răbdarea cuvenite când vrei să te faci înţeles de un copil arierat:

— Nea Anton era şeful centrului de spionaj… El se ocupa de coordonarea activităţii tuturor spionilor din România.

— Un fost subofiţer, şef de popotă într-o unitate de instruire pifănească?! E posibil? m-a consolat Dan, siderat.

Deoarece întorsătura pe care o luase cazul mă făcuse paf şi pe mine, n-am avut ce să-i răspund.

— De aceea s-a şi angajat şef la popotă ! i s-a adresat Pîrvuleţ lui Dan, vădit satisfăcut că reuşise să ne lase pe amândoi cu gurile căscate. Cui să-i treacă prin cap că un om care stă pe un post atât de neînsemnat, poate da ordine la nu-ştiu-cine din Ministerul Apărării Naţionale?

— Făcea spionaj militar ? l-am întrebat

— Şi economic, dar mai puţin. Îmi spunea, în timp ce Valy conducea maşina, că reuşise să pună mâna atât pe situaţia înzestrării armatei, cât şi pe planul de mobilizare în caz de război. Şi cred că le avea chiar la el, pentru că atunci când îmi vorbea de ele, bătea cu palma pe servieta pe cârc o luase de acasă.

Ceea ce ne povestise era atât de fantastic, încât am simţit că mă ia cu ameţeală. Reuşind să mă stăpânesc, mi-am reluat interogatoriul:

— Unde v-aţi dus cu maşina?

— Exact nu pot să vă spun, pentru că era întuneric… Cred însă că ne-am oprit pe undeva pe lângă aeroportul Băneasa. În orice caz, nea Anton mi-a spus că mai întâi vor pleca cu un elicopter, care-i va duce într-un loc unde-i aştepta un avion…

— Te rog să ne povesteşti ce s-a petrecut când aţi ajuns la destinaţie.

— Mai înainte de a opri, Valy a semnalizat, de câteva ori cu faza mare şi, după ce i s-a răspuns la fel din nişte tufişuri întunecoase, s-a apropiat de altă maşină, mare şi roşie, care avea şi ea luminile stinse. După ce din ea au coborât trei bărbaţi, nea Anton s-a dat jos şi s-a dus să dea mâna cu ei Au schimbat numai câteva cuvinte, apoi nea Anton s-a întors, i-a spus lui Valy să-l urmeze şi mie să duc maşina înapoi, de unde plecasem. Ceea ce am şi făcut…

— De ce dorea să-i fie dusă maşina acasă? am încercat eu să pricep.

— Nea Anton mi-a explicat că dacă lasă maşina acolo, de unde ei vor pleca, siguranţa statului va cunoaşte locul şi acesta nu va mai putea fi folosit în viitor pentru introducerea şi scoaterea agenţilor din ţară.

— Te rog să continui – l-am îndemnat, cu o curiozitate ațâțată la maximum.

Aşa cum mi s-a cerut, am trecut la volan şi am întors, dar mai înainte de a demara, unul din cei trei bărbaţi mi-a făcut semn să opresc. S-a apropiat de mine şi mi-a spus că mă roagă să-l duc şi pe el în oraş. După ce s-a urcat lângă mine, mi-a

spus să-l las în faţa hotelului Athenee Palace, pentru că el locuia acolo. Când am ajuns la destinaţie şi el a coborât, n-am mai putut să pornesc, pentru că nu mai puteam să bag în viteză. În timp ce mă chinuiam să înţeleg ce s-a întâmplat, s-a apropiat de mine subofiţerul cu care m-aţi confruntat. Acesta, închipuindu-şi că am furat maşina, m-a legitimat şi a vrut să mă ia cu el… Dar, spre norocul meu, un paznic de noapte mi-a luat apărarea, spunând că l-a văzut pe însoţitorul meu coborând puţin mai înainte şi îndepărtându-se cu un bidon în mână. Subofiţerul a crezut acum ce-i povestisem, şi anume că proprietarul maşinii s-a dus să facă rost de benzină, drept care m-a lăsat în pace. De fapt persoana pe care o adusesem cu mine avea în mână o servietă diplomat, dar, datorită întunericului, paznicul a luat-o drept un bidon… — a zis el, amuzat.

— Şi până Ia urmă cum ai înlăturat pana?

— Care pană? a întrebat el, înveselit. După ce am căscat ochii, am văzut că nu puteam debreia din cauza covorului de cauciuc, care, îndoindu-se sub pedală, mă împiedica să apăs ambreiajul până la podea.

— Apoi? l-am strunit eu.

— Ajungând în apropierea locuinţei lui nea Anton, am parcat maşina unde am nimerit şi m-am dus să-i spun doamnei Elena că fiul şi soţul ei au plecat.

— Cât era ceasul?

— Cred că în jur de patru dimineaţa, pentru că începuse să se lumineze de ziuă. Şi cum vă spuneam, am urcat până în faţa apartamentului lui nea Anton şi tocmai când mă pregăteam să sun, un negru a deschis uşa. Întâi m-a privit speriat, deoarece nu cred că se aştepta să mă vadă acolo, apoi şi-a scos repede un pistol şi mi l-a pus în stomac, în timp ce cu cealaltă mână m-a tras în casă… — a zis el, emoţionat de parcă retrăia scena de care vorbea.

— Mai vrei puţină apă?

A dat din cap cu recunoştinţă şi Dan care cumula în egală măsură funcţiile de stenograf şi de sacagiu cu înaltă calificare, a şi ieşit cu paharul.

— Când am intrat în sufragerie – şi-a reluat Pîrvuleţ povestirea, după ce şi-a făcut iar plinul cu apă – am văzut-o pe doamna Elena aşezată pe un scaun, iar lângă ea stăteau doi bărbaţi în picioare. Unul din ei, pe care eu îl cunoşteam din vedere, i-a zis ceva celui care mă întâmpinase la uşă… N-am înţeles ce anume, fiindcă vorbea într-o limbă necunoscută, dar cred că-l întrebase de ce mă adusese acolo. După ce individul care mă ameninţa cu pistolul i-a răspuns, i-a făcut semn să plece şi i-a şoptit ceva celuilalt, iar acesta m-a luat de mână şi m-a dus în dormitorul lui Valy şi, scoţându-şi şi el un pistol, mi-a arătat că trebuie să mă culc pe pat, cu faţa în jos. După ce i-am făcut pe plac, mi-a legat mâinile la spate cu o sfoară şi mi-a vârât în gură un căluş din nişte cârpe rupte. Apoi l-am auzit când a ieşit şi a închis uşa după el. Am stat atât de mult aşa, încât mi s-a făcut somn şi am adormit. Tot ce-mi amintesc este că am fost trezit de un strigăt al doamnei Elena… Şi nu mult după aceea, am auzit trântindu-se uşa de la intrare… Aveam mâinile atât de amorţite de sfoara cu care eram legat, încât, deşi mi-era frică, m-am revoltat şi am început să-mi forţez legăturile. Astfel sfoara a început să cedeze şi curând, am reuşit să mă eliberez. După ce mi-am scos şi căluşul, mi-am lipit urechea de uşă şi am început să ascult… Dar nu se auzea nimic… Atunci mi-am luat inima în dinţi şi am crăpat puţin uşa. Cum tot nu se auzea nimic, m-am strecurat afară, cu intenţia să fug… Trecând însă prin sufragerie şi nevăzând pe nimeni, mi-am recăpătat curajul şi m-am dus s-o caut pe doamna Elena… Am găsit-o în celălalt dormitor, zăcând în pat, plină de sânge… — a zis, ascunzându-şi îngrozit faţa în palme.

— Deci, după ce ai reuşit să te eliberezi, în apartament nu se mai afla nimeni, iar pe doamna Chiran ai găsit-o ucisă. Ce ai făcut din acel moment? l-am întrebat, după ce l-am lăsat să se reculeagă.

— Mai întâi am vrut să telefonez la poliţie, dar am renunţat. Pentru că ar fi trebuit să spun şi că l-am ajutat pe nea Anton să fugă din tară. Şi ştiam că astfel voi fi şi eu condamnat la închisoare pentru complicitate. După aceea m-am gândit să las

totul baltă şi să plec, dar fiind ziuă afara, m-am temut că am să fiu văzut. Drept care m-am hotărât să mai aştept până se înserează…

— Cam cât putea fi ora când ai reuşit să-ţi desfaci legăturile şi să te eliberezi? l-am întrebat.

— Cred ca era în jur de şase după-amiaza… În orice caz, eu am plecat de acolo pe la opt seara…

— Ce-ai făcut până atunci? Am vrut să aflu. Spunându-mi că momentul uciderii victimei coincide cu cel indicat de medicul legist.

— Păi să vedeţi… Tot stând şi aşteptând să se întunece, mi-a trecut spaima prin care trecusem şi mi-am adus aminte de banii pe care-i dădusem lui nea Anton pentru maşină. Încă înainte de a fi ajuns la locul de unde urmau să plece, nea Anton îmi spusese că cei nouăzeci şi două de mii de lei îi lăsase soţiei sale, ca să se ocupe ea de procurarea maşinii, pentru că ştia la fel de bine ca şi el cu cine trebuia discutat. Iar acum, când nea Anton fugise din ţară, iar nevastă-sa era omorâtă, eu ce mă făceam? Când mai puteam eu să strâng atâta bănet?… Şi tot gândindu-mă la situaţia în care mă aflam, mi-a venit ideea să-mi caut banii şi să-i iau înapoi.

— Şi i-ai luat? M-am interesat, dând din cap cu înţelegere pentru raţionamentul ce-l făcuse.

— Da' de unde! Deşi am răscolit prin toată casa, n-am găsit decât vreo două mii de lei! Probabil că banii fuseseră luaţi de cei care o omorâseră pe doamna Elena, deoarece, când m-am apucat eu să caut, am observat că prin apartament fusese deja răscolit. În final, ajungând la concluzia că avutul meu s-a dus pe apa sâmbetei, m-am decis să mai reduc din pagubă… Şi am luat obiectele pe care le-aţi găsit la mine… — a spus, făcând cu umerii un gest care sugera că nu mai vede ce-ar putea adăuga explicaţiilor pe care le dăduse.

Numai că eu mai aveam nevoie de niscaiva lămuriri şi nu m-am sfiit să i le cer.

— Din câte ne-ai povestit, rezultă că indivizii pe care i-ai găsit în casă cu Elena Chiran te-au izolat într-o cameră de cum ai venit, iar tu te-ai eliberat singur, spre ora şase după-amiaza.

Aşa este?

— Da, aşa e – m-a aprobat el.

— Cum tu ai intrat în casă la patru dimineaţa, ar însemna că ai stat legat cam paisprezece ore…

— Aşa e! s-a grăbit el să-mi dea dreptate. Norocul meu a fost că în tot acest timp am dormit !

— Chiar atât de mult? l-am întrebat, considerând că acest aspect al relatării lui pare destul de curios.

— Da, pentru că eu obişnuiesc să dorm foarte mult. Mai ales că nu mă mai culcasem de două zile… Deoarece, mai înainte cu o noapte venisem cu trenul spre Bucureşti, iar în noaptea în care s-a-ntâmplat nenorocirea, de asemenea n-am avut când să închid ochii…

— Parcă spuneai că pe una din cele trei persoane găsite în cameră o cunoșteai. De unde? am continuat eu să-l chestionez.

— Într-o zi, pe când mai eram militar în termen, nea Anton mi-a spus că are o coadă, adică se ţine cineva după el, şi mi-a cerut să-i depistez urmăritorul Astfel, după ce nea Anton a plecat de la unitate, m-am luat şi eu după el, mergând la vreo sută de metri în spate. Curând mi-am dat seama că a avut dreptate, pentru că am văzut pe cineva în plasa lui. Iar tipul respectiv era una şi aceeaşi persoană cu cea care stătea în picioare lângă doamna Elena.

— Cum a reacţionat Anton Chiran după ce i-ai confirmat că era într-adevăr urmărit?

— M-a pus să i-l descriu, iar după ce i-am spus cum arăta necunoscutul, a început să râdă. Pe urmă mi-a spus că îl cunoaşte şi că face parte din serviciul de informaţii al unei alte puteri care se străduia de mult să pună mâna pe organizaţia condusă de nea Anton. Şi a mai adăugat că n-o să reuşească niciodată, pentru că filiera este atât de ermetic organizată, încât n-are cum să se infiltreze în ea.

— Pîrvuleţ, deşi te-am ascultat cu atenţie, n-am putut înţelege anumite lucruri. De exemplu, pentru ce a fost ucisă Elena Chiran? Ai putea să-mi dai vreo explicaţie?

A ridicat din umeri, ca şi cum o astfel de întrebare î1 frământă şi pe el, apoi mi-a răspuns cu şovăială:

— Eu cred că ei au intrat în casă crezând că pun mâna pe nea Anton dar, cum între timp noi plecaserăm, au trebuit să se mulţumească cu ce au găsit. Adică numai cu doamna Elena… Apoi, văzând că nu reuşesc să scoată de la ea ce-i interesa au început să caute prin casă documentele după care veniseră. Iar în final or fi ucis-o pentru a se asigura că nu-i va putea descrie ulterior…

— Şi pe tine de ce te-au lăsat în viaţă?

— Pentru că ori s-au gândit că eu, văzându-i numai câteva clipe, nu reprezint un pericol serios pentru ei, ori poate că au fost nevoiţi să plece atât de repede, încât pur şi simplu au uitat de prezenţa mea – mi-a răspuns el suficient de repede pentru ca să nu-l pot bănui că prevăzuse întrebarea mea. Şi apoi nu este exclus ca ei să fi ştiut că n-am nici un amestec în treburile lor de spionaj.

— Tocmai asta este şi problema! Din tot ce ne-ai povestit, rezultă că tu nu eşti de loc străin de acţiunea de culegere de informaţii de pe teritoriul ţării noastre. Aşa că te rog să ne vorbeşti de rolul pe care l-ai jucat tu personal – i-am cerut.

— A, nu! a protestat el. Eu n-am nici un amestec în chestia asta! Tot ce-am făcut, a fost o urmare a ordinelor pe care le primeam de la şeful meu direct, adică de la nea Anton. Şi era firesc să trebuiască să mă conformez, de îndată ce eu am fost învăţat încă din prima zi de armată că ordinele nu se discută, ci se execută! Şi aşa am făcut! mi-a trântit-o el cu aplomb.

— Mă rog – m-am arătat eu aproape convins. Însă pentru a putea stabili că ai dreptate, trebuie să-mi spui în ce au constat misiunile pe care le-ai primit.

— Numai din aceea că am făcut-o pe curierul. Adică duceam plicuri cu hârtii la persoanele pe care mi le indica nea Anton sau îi aduceam altele de la alte persoane. Altceva n-am făcut niciodată!

— Vreau să ştiu cine sunt şi unde pot fi găsiţi cei cu care ai avut de-a face! I-am cerut, profitând de faptul că atinsesem miezul problemei.

— Păi de unde să ştiu eu? a ridicat el din umeri cu nevinovăţie. Nea Anton îmi spunea să mă duc pe strada

cutare, la intersecţia cutare, unde, în faţa magazinului sau cinematografului cutare, voi vedea un bărbat sau o femeie care trebuiau să fie îmbrăcate nu-ştiu-cum şi ţineau în mână nu-ştiu-ce. De cele mai multe ori aveau asupra lor reviste străine. Dacă descrierea corespundea, mă apropiam şi, după cum era ordinul primit, predam sau preluam un plic.

— Şi ce discutai cu ei?

– Absolut nimic. După cum v-am spus, luam sau dădeam un plic. De altfel, cum după figuri erau cu toţii străini, nici nu cred că ştiau să vorbească româneşte.

— Dar ei cum te recunoşteau?

— Asta ei ştiau ! Însă conform dispoziţiilor primite de la nea Anton, trebuia să mă prezint la întâlnire în uniformă militară şi să ţin în mâna stângă o servietă albastră, care, vă daţi seama, bate imediat la ochi.

— Să ştii că nu este suficient să invoci că activitatea ta ilegală a fost o consecinţă a ordinelor primite de la superior. De altfel o astfel de atitudine au avut şi hitleriştii, când a venit ziua socotelilor. Oare trebuie să-ţi mai spun că, deşi au apelat şi ei la o astfel de motivare, au suportat pe de-a întregul consecinţele fărădelegilor comise?

— Aveţi dreptate şi-mi pare rău… Da' acum ce să mai fac, când faptele sunt deja consumate…? — a zis el, lăsându-şi spăşit privirea spre duşumea.

— Dacă vrei să beneficiezi de circumstanţe favorabile, trebuie să ne ajuţi să-i identificăm pe spionii de care ne-ai vorbit.

— Aş vrea, dar cum? Că nu-i cunosc…

— Pe cei trei bărbaţi pe care i-ai văzut la locul unde te-ai despărţit de Anton Chiran şi de fiul lui, i-ai mai întâlnit până atunci? am încercat să-l ajut.

— Numai pe unul din ei, care era negru…

— Parcă negru era cel care ţi-a pus pistolul în stomac, când ai revenit la locuinţa familiei Chiran – a remarcat Dan.

— Sigur! Dar ăsta era un alt negru – a replicat Pîrvuleţ.

— E în regulă – am intervenit cu. În ce împrejurări l-ai mai întâlnit pe negrul de care vorbeai?

— El a fost unul din cei căruia i-am dat cel mai des plicurile lui nea Anton. Însă n-am stat niciodată de vorbă. Îi dădeam ce era de dat şi plecam.

— Te rog să ni-l descrii – i-am cerut.

— Era înalt, slab, cu fata rotundă şi, când zâmbea, i se vedeau dinţii albi. Ultima oară când l-am văzut era îmbrăcat cu un costum albastru, foarte frumos.

— Cum arăta cel pe care l-ai lăsat în fata hotelului Athenee?

— Era scund, cu părul şi ochii negri, iar faţa mai închisă la culoare. Când mi-a cerut să-l iau în oraş, mi-am dat seama că vorbea foarte prost româneşte. După cum arăta sunt sigur că era arab…

— Şi cel de-al treilea?

— Asta era tot scund, dar gras. Avea părul blond, ochii verzi şi pistrui pe fată. După părerea mea… Era neamţ…

— Cum era îmbrăcat? l-am întrebat, constatând că are un spirit de observaţie mai mult decât remarcabil.

— Cu un costum în carouri, maron pe fond bej – a precizat, fără să se gândească prea mult.

— Şi ceilalţi trei, găsiţi în apartamentul familiei Chiran? l-a luat Dan în primire, pricepând probabil din modul în care începusem să-mi examinez mâinile, că sunt preocupat şi chiar că mă frământa ceva! Dar, în ciuda eforturilor la care îmi supuneam meningele, nu reuşeam să-mi definesc cauza anxietăţii care mă încerca. Când m-am văzut nevoit să admit că bat câmpii degeaba, l-am auzit pe Pîrvuleţ, care tocmai terminase cu descrierea celorlalţi trei indivizi, conchizând:

— …Asta era galben.

— Cum adică galben? Suferea de hepatită? l-a întrebat Dan.

— Nuuu! Era chinez sau japonez…

— Luam o pauză – am decis, privind-mi ceasul şi constatând că interogatoriul dura de patru orc.

— E fantastic! a apreciat Dan, după ce Pîrvuleţ a plecat spre arestul preventiv, între doi subofiţeri. Dacă declaraţia lui n-ar fi susţinută de dispariţia celor doi Chirani, nici nu mi-ar veni să cred că este adevărat.

— Să lăsăm considerentele personale! Ţinând seama de

caracterul pe care s-ar părea că-l ia această afacere, suntem obligaţi să informăm organele de contra informaţii… Du-te şi mănâncă până mă întorc! i-am propus, părăsind scaunul.

*

— Ce-au spus S. R. I.-ul? m-a întrebat Dan, o oră mai târziu, de îndată ce am deschis uşa.

— Că data viitoare, când îmi mai cade în mână vreo nouă carte cu James Bond, mai bine să le-o împrumut, decât să-mi pierd timpul cu povestirea ei… – i-am răspuns, zâmbind strâmb.

— Adică n-au vrut să creadă că avem de-a face cu o vastă acţiune de spionaj? s-a arătat el contrariat.

— Chiar deloc. Ba mai mult, când le-am explicat că scopul reţelei a fost obţinerea planului de mobilizare, au izbucnit în râs şi m-au asigurat că un banc atât de bun n-au mai auzit de mult. A fost al dracului de penibil… — am spus acru de silă.

— Bine, da'…

— Ajunge! l-am întrerupt, iritat. Dacă nu ne lăsăm duşi de nas de importanţa mizei invocate de Pîrvuleţ, ar fi trebuit să ne dăm seama de faptul că el s-a dovedit deosebit de inventiv şi când ne-a îndrugat modul în care a obţinut puşca de vânătoare… „De la un braconier care a ascuns-o", ce coincidenţă, tocmai sub ochii lui ! Adaugă la asta şi povestea cu „arestarea" lui, tot o consecinţă a imaginaţiei sale…!

— Stai şefu'. Să n-o luăm chiar aşa de uşor – a protestat Dan. Deosebit de faptul că afirmaţiile lui sunt susţinute de dispariţia lui Anton şi Valentin Chiran, îţi reamintesc că Pîrvuleţ este ultima persoană care a condus maşina lor. Ei bine, faţă de aceste două clemente foarte concrete, se poate totuşi admite că el este străin de fuga Chiranilor din ţară?

— M-am folosit şi eu de acest argument. Numai că şi ofiţerii de la contrainformaţii au avut unul, mult mai convingător. Anume că România, la fel ca toate ţările lumii, îşi supraveghează bine spaţiul aerian, prin radar, 24 de ore din 24 ! Deci, dacă în noaptea aceea s-ar fi ridicat vreun aparat de zbor neautorizat de la sol, el ar fi fost semnalat şi interceptat. Şi, cum nu s-a raportat vreun astfel de eveniment, se exclude

posibilitatea ca cei doi Chirani să fi părăsit ţara pe calea aerului.

— Şi regulile admit excepţii ! mi-a replicat Dan, pufăind din nas a dispreţ. Oare dispariţia Chiranilor nu pledează tocmai pentru o astfel de eventualitate? Şi apoi, de ce n-am admite că povestea zborului cu elicopterul şi avionul a fost inventată de Anton Chiran, cu intenţia expresă de a-l intoxica pe Pîrvuleţ? Aşa cum fac spionii întotdeauna! Ca o măsură suplimentară de siguranţă, pentru cazul în care un colaborator ar cădea în mâinile autorităţilor… Ceea ce i s-a şi întâmplat domnului Pîrvuleţ !

Ascultându-l, a trebuit să admit că raţionamentul lui era corect. Dar cum eu n-aveam motive să dau dreptate tuturor interlocutorilor cu care aveam de-a face, m-am decis să apelez la sfânta şi concreta metodă a rutinei poliţieneşti:

— Dane, dacă facem abstracţie de dispariţia Chiranilor, ai putea să-mi arăţi ce elemente palpabile argumentează că ar exista reţeaua de spionaj de care ne-a vorbit Pîrvuleţ?

— Dacă faci abstracţie tocmai de placa turnantă a întregii afaceri, ce pot să-ţi mai răspund? mi-a întors-o, dispreţuitor.

Apreciind că am bătut destul apa în piuă, m-am hotărât să apelez la autoritatea mea de şef:

— Deşi povestea pe care ne-a îndrugat-o Pîrvuleţ este frumoasă, eu consider că nu are nici cea mai mică urmă de suport! În schimb, noi deţinem probe concrete asupra vinovăţiei lui în uciderea Elenei Chiran ! În această situaţie, te întreb: Cu cine votăm? Cu nişte afirmaţii neverosimile sau cu dovezile care-l indică în mod evident ca autor al omorului?

Văzând că se uită la mine cu scepticism, m-am ridicat de pe scaun şi i-am făcut semn să-mi urmeze exemplul, adăugând:

— Deoarece din declaraţia lui rezultă şi nişte aspecte verificabile, hai să le examinăm !

*

Primul lucru pe care l-am făcut, odată intraţi în apartamentul familiei Chiran, a fost să-l conduc pe Dan la dormitorul tinerilor. L-am poftit să ia loc pe pat şi am ieşit, închizând uşa după mine. Apoi, ducându-mă în camera în care

găsisem victima, am imitat strigătele care puteau fi atribuite femeii.

După ce-am apreciat că mi-am făcut bine numărul, m-am dus în vestibul şi am deschis de câteva ori uşa de la intrare, închizând-o prin trântire.

— Ce-ai auzit? l-am întrebat pe Dan, revenind în camera unde-l lăsasem.

— Numai glasurile copiilor care se joacă pe stradă.

— Chiar nimic care să aducă a gemete de durere sau a trântire de uşă? am insistat, pentru a fi cu conştiinţa curată.

— Nimic ! Ba mai mult, stând aici şi aşteptând să faci experimentul, mi-am spus că agresorii ar fi trebuit, în mod firesc, să facă tot posibilul pentru a nu risca să atragă atenţia vecinilor. Iar trântitul unei uşi n-ar fi rimat cu discreţia impusă de situaţie.

— Corect – l-am aprobat. Numai că noi am venit în întâmpinarea lui, admiţând că datorită unui ghinion, uşa ar fi fost trântita de curent în acest moment ştim însă că şi această posibilitate poate fi exclusă, aşa că mai verificăm ceva… — am propus, începând un control atent al camerei, inclusiv al spaţiului de sub pat.

Curând am ajuns la concluzia că este aberant să cauţi ceva care nu există…

*

— Pîrvuleţ – l-am luat în primire de cum s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului meu – am să te rog să-mi mai răspunzi la câteva întrebări…

— Cu plăcere – s-a oferit el, plin de bunăvoinţă.

— Dacă am pleca cu maşina noastră, crezi că ai putea să ne arăţi locul în care i-ai lăsat pe Anton Chiran şi pe fiul său?

— Nu, nu cred… Nu cunosc Bucureştiul – mi-a replicat cu o părere de rău mult prea sugestivă pentru a putea fi şi convingătoare, în ciuda strădaniilor sale.

— Bine, dar la înapoiere, tu ai condus maşina… — m-am arătat eu intrigat.

— Dacă aţi ştii pe câte străzi m-am rătăcit până am reuşit să ajung pe bulevardul Metalurgiei… Nu de puţine ori m-am

trezit că revin pe o stradă pe unde mai trecusem o dată… — mi-a explicat, agrementându-şi regretul şi cu o săltare din umeri.

— Pîrvuleţ, deşi nu eşti bucureştean, eu cred că ar trebui să cunoşti locul în care aţi fost cu maşina… Doar ai făcut armata în Bucureşti.

— Aşa, în linii mari, ştiu. Însă locul exact nu pot să vi-l arăt – s-a decis el să cedeze puţin, probabil pentru a-şi arăta bunăvoinţa.

— Bravo! Ai văzut că dacă vrei, poţi să ne ajuţi? Am apreciat, arborând un zâmbet care se voia de satisfacţie. Ştii unde este Piaţa Romană?

— Sigur!

— Perfect! Acum te rog să ne spui, pornind din acest punct, care a fost direcţia luată de maşină?

— Am făcut la dreapta şi apoi am intrat pe calea Dorobanţilor – a zis el, ducându-şi o palmă la frunte şi încruntându-se, probabil din dorinţa de a-şi stimula ochii minţii. De acolo am virat la dreapta pe strada Beller, până am ajuns în calea Floreasca… Am făcut la stânga, dar mai departe, chiar că nu mai ştiu – m-a anunţat, luându-şi palma de la frunte, pentru a-mi demonstra că, în pofida bunelor sale intenţii, transa la care apelase refuză să-l mai ajute.

— Nu se poate, Pîrvuleţ I Eu cred că tu nu vrei să colaborezi cu noi ! m-am arătat eu supărat.

— Zău că vreau… — s-a milogit el.

— Nu te cred! Cum poţi să-mi spui că nu ştii pe unde a circulat maşina, când ţi-ai făcut stagiul militar chiar în zona de care vorbim?

— Nu ştiu, zău… Afară era întuneric…— a zis, după ce mi-a lăsat impresia că remarca mea nu i-a produs nici o bucurie. N-aş vrea să vorbesc cu păcat, dar cred că la un moment dat, am intrat pe şoseaua unde se află o fabrică de mobilă… În orice caz, vă rog să mă credeţi că mai departe nu ştiu pe unde am fost !

Dându-mi seama că orice insistenţă ar fi zadarnică, mi-am spus că a venit momentul să păşesc pe un teren mai uşor

controlabil:

— Spuneai că după ce ai fost dus în cel de-al doilea dormitor, te-au legat de mâini şi ţi-au pus un căluş în gură. Nu-i aşa?

A dat din cap a confirmare.

— Atunci cum explici faptul că n-am găsit sfoara cu care ai fost imobilizat? l-am întrebat, convins că l-am prins în offside.

— Cum s-o găsiţi, când am folosit-o pentru a lega cele două covoraşe? s-a interesat el, cu promptitudine.

— Dar cârpele cu care ţi s-a pus căluşul? i-am întors-o eu, tot atât de repede.

După o scurtă ezitare, şi-a recăpătat cumpătul şi mi-a explicat pe un ton de scuză:

— Sfoara fiind insuficientă, am fost nevoit să folosesc şi şuviţele de cârpă la legatul lucrurilor pe care le-am luat.

Deşi scorul era în favoarea lui, nu m-am lăsat descurajat şi m-am menţinut în atac:

— Ne-ai spus că, legat fiind, ai auzit-o pe Elena Chiran strigând şi apoi zgomotul făcut de trântitura uşii de la intrare. Am dreptate?

— Aşa este !

— Din experimentul pe care l-am făcut, a rezultat că din camera în care te aflai nu puteai să auzi nimic din ceea ce susţii.

— Nu ştiu despre ce experiment vorbiţi, dar eu ştiu că am auzit tot ce v-am spus… Ce, credeţi că dacă n-auzeam închizându-se uşa de la intrare, aş fi avut curaj să ies din cameră? m-a întrebat cu candoare.

Cum nu se putea exclude posibilitatea ca bănuitul să fie vreun fenomen, capabil să perceapă sunetele cu atâta acuitate încât să umple de invidie întreaga tagmă iepurească, mi-am spus că, întrucât numai un medic orelist poate stabili sau infirma calitatea pe care şi-o atribuia, pot trece divergenţa noastră în beneficiul de inventar, deocamdată. În consecinţă, m-am decis să-i atac poarta prin şuturi imparabile:

— Ai putea să mă ajuţi să înţeleg cum ai reuşit să vezi că maşina care vă aştepta avea culoarea roşie, deşi afară era

întuneric?

Descumpănit, a făcut ochii mari, şi a început să înghită în sec.

— Aveţi dreptate – a zis, după ce s-a scurs un timp apreciabil. Nu puteam să văd… probabil că aşa mi-am închipuit…

— Dar faptul că unul din cei trei necunoscuţi avea părul blond, ochii verzi şi pistrui pe faţă, ce-a mai fost ? Tot o închipuire? l-am luat repede, ridicând tonul pentru a-i aduce la cunoştinţă că sunt teribil de iritat.

Dintr-o dată năucit, şi-a lăsat să-i cadă capul cu bărbia înfiptă în piept.

— Prin urmare, este evident. Ne-ai minţit! Pentru ce? Mi-am menţinut asprimea, constatând că nu se prea înghesuia să-şi ridice privirea spre mine.

— V-am spus adevărul…— a scâncit, continuând să privească cu obstinaţie covorul ros şi prăfuit de pe podea. Nu eu, ci spionii au omorât-o pe doamna Elena…

— Care spioni, mă? ne-ai îndrugat un basm în care ai inclus o liotă de spioni de toate neamurile şi rasele pământului! l-am repezit.

— V-am spus numai adevărul…— a îngăimat, ridicându-şi capul numai atât cât să mă poată privi pe sub arcade.

— Dacă există un singur dram de adevăr în afirmaţiile tale, dă-mi date concrete! Nu poveşti absurde!

— Da' eu nu-i cunosc…!

— Lasă balivernele! Te informez că din acest moment eşti anchetat pentru uciderea Elenei Chiran!

— Nu-i adevărat! a protestat el. Nu eu am omorât-o…

— Pîrvuleţ – l-am întrerupt, adoptând un ton sfătos – aş dori să înţelegi că noi luăm în considerare numai fapte, nu şi basme pentru copii. Şi sub acest aspect, lucrurile sunt mai mult decât clare – am spus, începând să număr: unu, prin martori şi probe am stabilit că te-ai aflat în locuinţa victimei atunci când aceasta a fost ucisă! Doi, asupra ta s-au găsit toate obiectele care au dispărut din această locuinţă! În consecinţă, dacă lăsăm de-o parte născocirea ta referitoare la acţiunea

unor spioni fantomă, devine limpede că tu, şi numai tu! ai ucis-o şi jefuit-o pe Elena Chiran! Şi pentru aceste fapte vei răspunde în faţa justiţiei!

— Nu-i adevărat ! N-am ucis-o eu ! s-a împotrivit el din nou, ridicând capul şi înfruntându-mă cu încăpățânare.

— Dacă vrei să-ţi uşurezi situaţia, mărturiseşte din proprie iniţiativă cum şi de ce ai ucis victima…

— Niciodată n-am să recunosc o faptă pe care nu am comis-o! m-a avertizat el, cu îndărătnicie.

— Bine. Te întorci la arest şi PÂNĂ MÂINE POATE CĂ-ŢI VINE MINTEA LA CAP – i-am sugerat, pornind de la ideea că noaptea este un bun sfetnic, poate chiar şi pentru mine…

DAR ASTA ÎNCĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ AM REZOLVAT PROBLEMA…

— Pîrvuleţ a cerut să iasă la raport – m-a anunţat Dan, după ce am păşit în birou. Probabil că a mai scornit o legendă…

— N-ar fi nici o catastrofă, deoarece cu cât vorbeşte mai mult, cu atât ne este mai uşor să-l prindem cu minciuna. Să-l aducă sus I

— Dacă la prima oră a dimineţii este aşa de zăpuşeală, mă întreb cum va fi către prânz — a zis Dan cu lehamite, pe când punea receptorul la loc în furcă şi îşi scotea batista pentru a-şi tampona fruntea.

— Iţi spun eu. Va fi şi mai cald – am glumit, fără nici un chef, în timp ce-mi agăţam sacoul în cuier.

Nu mult după ce m-am aşezat pe scaunul dindărătul biroului meu, şi-a făcut apariţia şi bănuitul. Probabil că somnul îi priise, pentru că avea o mină mai puţin încrâncenată ca la ultima noastră discuţie.

— Mi s-a comunicat că ai cerut să mă vezi. Te ascult – l-am invitat, indicându-i cu degetul scaunul din faţa mea.

— Vreau să vă întreb ceva…— a zis, privindu-mă cu timiditate.

– Poftim – l-am încurajat.

— Admiţând că aş recunoaşte că am… că eu am omorât-o pe nevasta lui nea Anton…— a zis poticnindu-se. Credeţi că aş putea fi condamnat la mai mult de cinci ani de închisoare?

Deşi cota la care evaluase acţiunea sa era mult sub baremul codului penal, prevalându-mă de faptul că nu eram cu nimic legat de etica agenţilor de bursă, nu m-am simţit obligat să-i spulber aşteptările.

— De stabilirea pedepselor se ocupă justiţia, nu noi.

M-a examinat gânditor, de parcă ar fi vrut să aprecieze câte kilograme am.

— Eu am omorât-o pe doamna Elena – m-a anunţat el, intempestiv, mândru de curajul lui.

Deşi mi-a lăsat impresia că aştepta să primească o decoraţie pentru „bravura” lui, m-am rezumat numai la a-i pune o singură întrebare, pe cât de laconică, pe atât de esenţială:

— Cum?

— Am omorât-o lovind-o în cap cu ţeava puştii de vânătoare…

— Cu ţeava?… l-a întrerupt Dan, neîncrezător. Poate cu patul armei…

— Adu puşca, să ne arate cum a procedat – i-am cerut cu indiferenţă colegului meu, ceea ce nu însemna că sunt mai puţin intrigat decât el.

După ce Dan a scos arma din spatele unui dulap de oţel şi i-a pus-o în braţe, l-am îndemnat să-şi demonstreze afirmaţia.

L-am urmărit cum s-a ridicat de pe scaun şi, din trei mişcări rapide, a demontat-o. Apoi, aşezând pe covor patul şi garnitura de lemn a închizătorului, a apucat cu mâna dreaptă extremitatea ţevii şi a lovit de câteva ori în palma mâinii stingi cu partea în care se afla culata.

Pentru a mă edifica mai bine, m-am apropiat de el şi, luându-i-o din mână, am repetat gesturile făcute de el. Avea dreptate. Ţeava, fiind uşoară la capătul unde se afla cătarea, şi mult mai grea la partea dinapoi, putea avea ca efect nişte lovituri la fel de puternice ca cele de buzdugan. Aşa se explica de ce craniul victimei a fost spart de parcă ar fi fost o coajă de ou.

Cu intenţia de a mai face o verificare, am examinat cu atenţie cele două orificii în care se introduc cartuşele. Şi n-am avut nevoie de un microscop pentru a vedea că şanţul de fixare pentru armătura metalică a cartuşelor era mânjit cu o substanţă maronie. Întrucât această constatare venea în susţinerea declaraţiei inculpatului, mi-am reluat interogatoriul:

— De ce ai ucis-o, Pîrvuleţ?

— Pentru că n-a vrut să-mi dea înapoi cele nouăzeci şi nouă de mii de lei, pe care-i dădusem pentru maşină…

— Parcă spuneai că banii i-ai dai lui Anton Chiran.

— Întocmai! Numai că, atunci când ne-am despărţit, nea

Anton mi-a spus că, întrucât el este obligat să fugă, nu se mai poate ocupa de procurarea maşinii mele şi să-i cer soţiei sale să-mi dea banii înapoi…

— Şi victima n-a vrut să ţi-i restituie?

— Exact ! s-a grăbit el să confirme. A susţinut că ea nu ştie nimic despre banii mei.

— Poate că nu ştia – am tatonat eu.

— Cum să nu ştie? Doar a fost de faţă când nea Anton mi-a luat banii.

— Şi atunci de ce te-a refuzat?

— De ce?… a repetat el, dispreţuitor. Pentru că era hoaţă şi voia să se bucure de banii mei! Şi vă rog să mă credeţi că m-am rugat de ea ore întregi… Am stat şi în genunchi… Dar degeaba. A afirmat tot timpul că nu ştie nimic şi că s-o las în pace. Cred că până la urmă m-aş fi lăsat păgubaş, dacă nu m-ar fi înfuriat… Aţi putea să-mi daţi puţină apă? s-a rugat el, înghiţind în sec.

— Cum te-a înfuriat? l-am întrebat, câteva minute mai târziu, după ce-a golit paharul adus de Dan.

— Mi-a spus că nu-mi dă nimic dacă nu-mi convine, n-am decât să mă duc după nea Anton şi s-o reclam. Abia atunci m-am decis s-o omor şi să-mi caut banii…

— La ce oră ai ucis-o?

— După cinci… Cam cinci şi un sfert, cinci şi jumătate. Şi vă rog să reţineţi câtă răbdare am avut cu ea, mai bine de treisprezece ore, deoarece am implorat-o să nu se bucure de banii mei… — m-a luat el drept martor al stoicului său pacifism.

— Cum ai ucis-o?

— La un moment dat s-a ridicat de la televizor şi a plecat spre dormitor… M-am luat şi eu după ea… Când am intrat în cameră, ea căuta ceva în garderob. Cum stătea cu spatele la mine, am lovit-o cu ţeava armei în cap…

- De câte ori ?

— Nu ştiu… Eram cuprins de furie. Tot ce ştiu este că a căzut de la prima lovitură…

— Unde a căzut?

— În mijlocul camerei, pe covor…
— Şi cum a ajuns în pat?
— Am pus-o eu.
— Pentru ce?
Fiindcă după ce am lovit-o şi s-a prăbuşit pe covor, a început să dea din picioare… Atunci, de teamă să n-audă vecinii de dedesubt, am aruncat-o în pat… — mi-a explicat cu naturaleţe.
Văzând cu ochii minţii spasmele victimei, am simţit că mă ia cu frig, deşi în birou era o căldură toridă. Grăbindu-mă să mă detaşez de îngrozitoarea imagine, mi-am reluat interogatoriul :
— Cum se face că aveai ţeava armei pregătită pentru omor?
— Am găsit puşca în vestibul, mult înainte… Şi, stând la televizor, de enervare, am tot montat-o şi demontat-o... Iar ea a plecat sprne dormitor, chiar atunci când aveam ţeava în mână.
— Ce-ai făcut din momentul în care ai revenit în locuinţa victimei şi până ai ucis-o ? Evident, în afară de faptul că te-ai rugat de ea să-ţi dea banii înapoi.
— Eu ştiu ?... a ridicat el din umeri. Am stat de vorbă… Ne-am uitat la televizor… A pus masa şi am mâncat de vreo două ori.: Cam aşa ceva…
— În intervalul de timp în care te-ai aflat în casă, a mai venit cineva?
— Nu, nimeni.
Intenţionând să-i verific spusele, am vrut să-l trimit la arest dar, în ultima clipă, m-am decis să profit de accesul lui de sinceritate, pentru a mai lămuri ceva:
- Noi ştim că, după ce ţi-ai terminat armata, tu ai pătruns într-o noapte în incinta unităţii în care ai fost instruit. Pentru ce ?

Mai întâi şi-a săltat ochii spre tavan, apoi mi-a răspuns:
— Da, aşa e… Acum îmi amintesc. M-am dus să iau nişte deşeuri din masă plastică, care erau aruncate lângă spălătoria militarilor în termen.
— La ce-ţi trebuiau?

— Ca să fac nişte brelocuri pentru chei.

— Pentru ce aveai nevoie de brelocuri? Le vindeai?

— Nu, le făceam cadou… Pe la prieteni…

— Şi pentru asta ai riscat să fii împuşcat de santinele? am încercat să-l înţeleg.

— Aş! a aruncat dispreţuitor. Cum să mă împuşte, când eu cunoşteam unitatea ca pe propriile mele buzunare?

M-am uitat la Dan, pentru a mă asigura că auzise şi el explicaţia. După privirea neîncrezătoare cu care mi-a răspuns am ştiut că era la fel de aiurit ca şi mine.

Era atât de multă insanitate în motivaţia ce-o dăduse faptei lui, încât n-am mai avut ce comenta şi l-am expediat la arest.

*

— Olimp, aş vrea să ştiu dacă aceasta este arma crimei – i-am spus medicului legist Dobrescu, de îndată ce am intrat în cabinetul său şi ne-am strâns mâinile.

— Să ne uităm…— a zis, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre un dulap cu sertare, după ce, în prealabil, a privit câteva clipe ţeava de puşcă pe care i-o arătasem.

Revenind cu un plic din care a scos câteva fotografii la scară naturală, a început să compare rănile de pe craniul victimei cu profilul ţevii de puşcă.

— Da, asta e arma! m-a anunţat el, câteva clipe mai târziu. Nu există nici un dubiu.

— În această situaţie, mai am o rugăminte…— am zis, luându-i ţeava din mână şi arătându-i substanţa ancrasată în lăcaşul cartuşelor. Vreau să ştiu dacă este sânge uman. În caz pozitiv, din ce grupă.

— Când îţi trebuie?

— Acum.

— Bine. Ia loc şi aşteaptă-mă!...

După nici zece minute a revenit în birou şi a confirmat că partea dinapoi a puştii era mânjită cu sânge uman.

— Ce grupă?

— Pentru ca întrebarea ta să fie formulată corect, ar trebui să foloseşti pluralul – mi-a replicat, zâmbind misterios.

— Nu înţeleg – l-am informat, mai sincer ca oricând.

— S-au decelat două grupe sanguine: AB şi O.

— Sigur? am zis neîncrezător.

— Chiar iţi imaginezi că în laboratorul nostru analizele se fac prin dare în bobi? s-a interesat cu ironie.

— Victima ce grupă avea?

— AB.

— Mai am o rugăminte, Olimp. Aş dori ca laboratorul să încerce să stabilească dacă nu cumva cele două urme de sânge au o vechime diferită – i-am cerut, cu intenţia de a şti mai bine ce am de făcut.

— Ca toţi medicii legişti, fiind şi eu criminalist, am fost curios să aflu exact ce vrei şi tu să ştii – mi-a surâs cu simpatie. Ei bine, află că vechimea celor două grupe de sânge este aceeaşi.

— E în regulă! am decretat, deşi situaţia era contrară afirmaţiei pe care o făceam.

— Un moment! m-a strigat doctorul Dobrescu, când am pus mâna pe clanţa uşii.

— Lăsând aprecierile pe seama ta, mai am o precizare de făcut – a zis, când m-am întors să-l privesc. Grupa AB se suprapune celeilalte.

— Nici nu se putea altfel! l-am asigurat, mai înainte de a ieşi din cabinet

*

— Extraordinar ! a exclamat Dan, buimăcit, după ce i-am relatat discuţia avută cu doctorul Dobrescu.

— Pentru a nu exista confuzii, trebuie să aflăm ce grupă sanguină au soţul şi fiul victimei.

— Nici o problemă! a zis el, ridicându-se în picioare. Trebuie să fie consemnată în livretele militare, pe care le-am zărit în timpul percheziţiei făcute la locuinţa familiei Chiran.

Am extras dintr-un sertar al biroului meu cheile apartamentului respectiv şi am pornit spre uşă…

*

De îndată ce ne-am întors la inspectorat, am telefonat la, arest pentru a cere să ni-l trimită pe inculpat.

— Ai avut dreptate, Pîrvuleţ! l-am luat cu binişorul de îndată

ce a fost introdus în birou. Medicul legist a examinat ţeava puştii de vânătoare şi a confirmat că Elena Chiran a fost ucisă cu ea.

— Vedeţi? a zis el satisfăcut că şi-a putut demonstra onestitatea.

— Bravo! Mă bucur că te-ai decis să ne spui adevărul – am apreciat Acum, pentru că tot ne-ai dovedit că te-ai hotărât să fii sincer, aş dori să mai lămurim câteva aspecte…

— Ordonaţi, domnule căpitan! s-a oferit el, zâmbindu-mi îmbietor.

— Dacă am înţeles bine, mărturisind că ai ucis-o pe Elena Chiran, implicit ai recunoscut că povestea cu spionii pe care i-ai întâlnit în locuinţa victimei era o invenţie. Aşa este?

— Aşa este, domnule căpitan! E adevărat că la început am încercat să scap de răspundere pentru fapta mea, aruncând vina pe umerii unor persoane fictive… Acum însă nu mai are nici un rost să întind pelteaua…— a declarat el, mândru de fair-play-ul pe care ni-l demonstra.

— Foarte bine! m-am grăbit să-l aprob, străduindu-mă să-mi compun o atitudine admirativă, deşi, în realitate, nu merita decât o silă dispreţuitoare. În această situaţie sunt convins că vei recunoaşte şi că ceilalţi trei spioni au fost o invenţie…

— Care spioni? m-a întrerupt, devenind dintr-o dată circumspect.

— Aceia cu care ne-ai spus că s-au întâlnit Anton şi Valentin Chiran.

— A, nu! Aia au fost adevăraţi! a protestat el. De altfel, ideea de a vă vorbi de spionii întâlniţi în casa lui nea Anton s-a datorat tocmai faptului că-i văzusem pe, cei adevăraţi mai înainte.

— Iar nu eşti cinstit – l-am mustrat eu. Doar am lămurit deja faptul că întunericul nu-ţi putea permite să-i vezi şi să ni-i descrii aşa cum ai făcut-o…

— Totuşi i-am văzut! m-a anunţat el, cu aplomb. Pentru că deşi era întuneric beznă, când am întors maşina ca să mă înapoiez în oraş, i-am luminat cu farurile…

Fiind evident că explicaţia, aparent plauzibilă, pe care o

dădea de data asta era un rezultat al meditaţiei lui din arest, am insistat:

— Noi nu suntem copii, Pîrvuleţ! Când întorci o maşină, mai ales pe întuneric, eşti atent la manevrele pe care le faci. Aşa că n-ai avut posibilitatea şi nici timpul necesar pentru a le putea vedea culoarea ochilor şi a părului. Ba, după cum ai afirmat, chiar şi pistruii de pe obrajii unuia dintre ei!

— Ce dovadă mai bună vreţi pentru a mă crede, când vi-i i-am şi descris? şi-a menţinut el poziţia.

Cum s-au mai văzut persoane dotate cu simţuri deosebit de dezvoltate, de ce n-aş admite că şi interlocutorul meu era capabil să înregistreze imaginile într-o fracţiune de secundă, ca un obiectiv de polaroid ? Desigur, nu era tocmai verosimil să fie chiar el fenomenul care se pretindea a fi, mai cu seamă după ce mai încercase o dată să mă ducă, pretinzând că ar avea un auz supranatural ! Dar, cum tot n-aveam mijloace suficiente pentru a-l face să admită că minte, am preferat să-mi continui interogatoriul:

— Parcă spuneai că Anton şi Valentin Chiran au părăsit ţara cu un elicopter…

— Nu, cu un avion – m-a întrerupt el, ridicând un deget în sus, pentru a mă atenţiona că fac o greşeală. Elicopterul era utilizat numai ca mijloc de legătură cu aerodromul pe care-i aştepta avionul !

— Mă rog… — am zis, făcând o pauză pentru a da mai multă greutate întrebării următoare. Am verificat ambele ipoteze. Şi ştii ce-a rezultat?

A dat din cap că nu ştie.

— În noaptea în care pretinzi că cei doi Chirani au fugit din ţară, n-a zburat în spaţiul aerian al ţării nici un avion şi nici un elicopter! Ce părere ai de asta?

Pentru o clipă s-a arătat surprins, apoi, făcând un gest de indiferenţă, mi-a plasat o explicaţie la care se gândise şi Dan:

— Asta înseamnă că, din nu ştiu ce motive, or fi preferat să plece altfel… Poate cu trenu', poate cu o maşină… Cine poate şti?

Deoarece mă obişnuisem deja cu şiretenia lui, n-am mai avut

motive să mă mir de capacitatea sa de a furniza explicaţii aparent logice. Ceea ce nu m-a împiedicat să apelez cu rapiditate la piesa de rezistenţă a interogatoriului:

— Medicul legist a examinat ţeava puştii de vânătoare şi a găsit pe ea urme de sânge din grupa victimei, adică AB.

— Şi de ce vă miraţi? Doar v-am spus că eu am omorât-o! a ţinut el să-mi reamintească, probabil pentru a-şi dovedi consecvenţa.

— Nedumerirea mea n-a constat în faptul că pe arma crimei se afla sânge din grupa victimei… Doar era şi normal să fie aşa, din moment ce cu ea ai omorât-o pe Elena Chiran. În schimb, m-a mirat foarte mult când am aflat că pe culata ţevii de puşcă se afla şi sânge din grupa 0!

— Nu înţeleg…— a zis el, cu o sinceră candoare.

— Mă surprinde că nu înţelegi. E doar foarte simplu. Cea de-a doua grupă de sânge aparţinea atât lui Anton Chiran cât şi fiului său. Pe care tu pretinzi că i-ai ajutat să fugă din ţară…

— Adică vreţi să spuneţi că nu i-am condus la elicopter? m-a întrerupt el, jignit.

— Da' de unde! Nici nu mă interesează acest aspect! am aruncat cu dispreţ. În schimb, tare mult aş dori să ne spui de ce i-ai ucis?

— Cuuum…?! Cum puteţi să spuneţi una ca asta?! a zis, arătându-se sufocat de indignare.

— N-o spun eu, ci faptele! i-am replicat.

— Nu este adevărat! Ce mă luaţi pe mine cu grupa de sânge? Sângele e sânge! a decretat el, cu o fermitate care-mi spunea că într-adevăr ignoră existenţa celor patru grupe sanguine.

— Aş vrea să fii convins că nu-ţi aduc acuzaţii gratuite – l-am asigurat. Existenţa urmelor de sânge de pe ţeava de puşcă indică în mod riguros că aceasta a fost utilizată şi pentru uciderea celorlalţi Chireni. Ai înţeles ?

— Ce să înţeleg? Că vreţi să-mi puneţi în cârcă moartea lui nea Anton şi a lui fii-su? Nu ştiu nimic despre asta! s-a îndârjit el, deşi era evident că acum era înspăimântat.

— Deci eşti de acord că nu mai trăiesc? a intervenit Dan în discuţie.

— Nu sunt de acord cu nimic şi n-am ucis pe nimeni ! a replicat cu ochii scânteind de furie.

— Nici pe Elena Chiran? m-am interesat, glumind.

— Nici! s-a repezit el, pentru ca imediat să se calmeze şi să continue: Ba pe ea am omorât-o! Ce, n-am recunoscut?

— Bine. Te întorci la arest… Şi mai meditează la discuţia noastră – i-am recomandat, în timp ce Dan punea mâna pe telefon.

— Sângele de care mi-aţi spus că s-a găsit pe ţeava armei, nu putea fi mai de demult? Şi chiar aşa şi este ! a început el să argumenteze, după ce Dan a închis aparatul. Acum îmi amintesc că nea Anton chiar mi-a spus că s-a tăiat la un deget, pe când scotea cu vârful cuţitului un cartuş înţepenit pe ţeavă…

— Când i s-a întâmplat asta? m-am făcut că-l iau în serios, tocmai când intrau în birou subofiţerii de la arest.

— Mi-a spus că în urmă cu vreo zece zile…

— Şi când ai avut această discuţie cu el?

— În ziua în care i-am condus la elicopter – s-a grăbit el, convins că prin explicaţia lui de ultim moment a reuşit să iasă basma curată.

— Nu ţine. Urmele de sânge din grupa 0 aveau o vechime mai mică de douăzeci şi patru de ore, faţă de cele din grupa Elenei Chiran. Aşa că, mai gândeşte-te…! — am spus, făcând semn subofiţerilor că pot să-l ia.

— Şefu' şi totuşi există o contradicţie – şi-a exprimat Dan dubiile după ce-am rămas singuri.

— Ce vrei să spui?

— Iniţial a susţinut că unul din cei trei spioni l-ar fi rugat să-i ia cu maşina. Şi că l-a dus până în faţa hotelului Athenee.

— Şi? l-am zorit, apreciind că se lălâie prea mult.

— Dacă-ţi mai aminteşti, subofiţerul care l-a legitimat ne-a spus că paznicul de noapte de la berăria din apropiere ar fi văzut un tip împingând maşina şi apoi îndepărtându-se…

— Pîrvuleţ este cel care nu şi-a amintit acest argument, nu eu ! Şi dacă n-a apelat la el, înseamnă că, minciună fiind, a şi uitat de inventarea tipului respectiv ! m-am stârnit pentru o

clipă, după care am continuat meditaţia: După cum ai văzut, cedează numai poziţiile pe care le-am cucerit în mod categoric… Dacă nu reuşim să descoperim cadavrele celor doi dispăruţi, nu vom putea scoate nimic de la el…

— Numai de n-am trage o concluzie pripită – a zis el, clătinându-şi capul a şovăială.

— Nu, Dane. Sunt convins că Anton şi Valentin Chiran au fost ucişi. Şi dacă ai să examinezi câteva elemente, deja bine stabilite, ai să vezi că am dreptate. De exemplu, eşti de acord că toată afacerea de spionaj cu care s-a străduit să ne intoxice era pe de-a întregul o cacialma?

— Mda… Ai dreptate. Nu există altă explicaţie…— m-a aprobat el.

— În această situaţie, apare o înlănţuire logică: primo, dacă excludem spionajul, Chiranii n-aveau cum să fie implicaţi într-o combinaţie fantomatică, inexistentă; secondo, admiţând în consecinţă că n-avea de ce să le fie teamă, dispare motivaţia unei fugi atât de precipitate; terţo, adaugă la primele două puncte constatarea laboratorului în legătură cu urmele de sânge de pe arma crimei, şi varianta uciderii celor doi Chirani devine evidentă! Nu crezi că am dreptate ? l-am consultat cu intenţia de a-rai verifica raţionamentul.

— Punând problema aşa, e clar că nu mai poate exista o altă explicaţie a dispariţiei Chiranilor – a admis el. Ceea ce însă nu mă împiedică să mai am o nelămurire…

— Care anume? l-am încurajat eu.

— Pe arma crimei s-a pus în evidentă atât existenţa urmelor de sânge din grupa AB, care a aparţinut Elenei Chiran, cât şi a celor din grupa 0, care este comună soţului şi fiului ei…

— Am înţeles! l-am întrerupt. Simpla prezenţă a sângelui din grupa 0, nu ne dă certitudinea uciderii ambilor dispăruţi. Pentru că, într-adevăr, la fel de bine putea fi ucis numai unul din ei. Dar, în această ipoteză, ar fi trebuit să admit că ori tatăl, ori fiul s-au ucis unul pe celălalt. Şi este adevărat, s-au văzut şi astfel de cazuri. Numai că, în situaţia noastră, când l-am descoperit deja pe ucigaşul uneia dintre victime, mai avem noi voie să credem că avem de-a face şi cu o astfel de

grozăvie?

— Poate că ai dreptate – a consimţit Dan.

— Poate că da, poate că nu – a fost rândul meu să mă arăt rezervat. Fiindcă atâta vreme cât nu i-am găsit, mergem numai pe prezumţii.

— Te-ai gândit de unde trebuie să începem căutarea celor două presupuse cadavre?

— Sigur. Dar asta nu înseamnă că am fost capabil să găsesc şi răspunsul. Oricum, mai înainte de a ne apuca să facem pronosticuri asupra locului unde ar putea să zacă victimele, vreau să verific ceva…— i-am spus, ridicându-mă de pe scaun.

*

— Eugene, am nevoie de tine – l-am înştiinţat pe căpitanul Maier, intrând în laboratorul de criminalistică.

— Iară? s-a încruntat el pe sub ramele ochelarilor.

— Iară! am admis, amuzat de aerul lui de severitate, care nu mă mai impresiona de mult. Ia, te rog, cheile maşinii găsite pe bulevardul Metalurgiei şi hai s-o mai privim o dată!

M-a examinat câteva clipe apoi, arborând un aer de plictisită resemnare, a tras dintr-un sertar un breloc de care atârnau trei cheiţe.

— Ce te interesează? m-a întrebat, câteva minute mal târziu, după ce-am ajuns în garajul inspectoratului şi a deschis portiera din dreptul volanului

Fără să-i răspund, am întins mâna după memoratorul consumului de combustibil şi am început să-l examinez.

— Chestiile astea sunt utilizate numai când sunt noi, apoi au soarta jucăriilor învechite… îşi pierd hazul şi nu se mai uită nimeni la ele – a zis căpitanul Maier, dispreţuitor.

— S-ar părea că jucăria asta este destul de nouă pentru proprietarul maşinii – am spus, arătându-i pe rând indicatorul de kilometraj al memoratorului şi pe cel de la bordul maşinii. Primul arăta 8215, cel de-al doilea 8240.

— Mda… Cum maşina a mai parcurs încă vreo patru kilometri de la locul în care am găsit-o şi până aici, poate că ai dreptate – s-a decis el să mă aprobe. Dar, admiţând că această prezumţie este corectă, ce speri să obţii?

— Rezolvarea cazului, bineînţeles…— i-am răspuns, salutându-l printr-o fluturare a palmei, după care apucându-l pe Dan de braţ, am pornit spre ieşirea garajului.

*

— Prin urmare, se poate admite că drumul pe care l-a făcut învinuitul cu cei doi Chirani nu a putut fi mai lung ca jumătate din douăzeci de kilometri. Dar pe ce direcţie ? a zis Dan, când am revenit în biroul nostru.

— Cred că am putea lua drept bună afirmaţia lui Pîrvuleţ că ar fi fost pe undeva prin Băneasa. Şi asta din două motive: unu, pentru că poziţia în care l-a găsit subofiţerul care l-a legitimat susţine acest lucru şi doi, pentru că Pîrvuleţ fiind provincial, nu s-ar fi putut descurca decât în zona în care şi-a făcut armata. Deci în zona Pipera-Băneasa. În consecinţă, hai să încercăm să stabilim până unde putea să ajungă!

O jumătate de oră mai târziu, când am terminat de măsurat o bucată de aţă care, funcţie de scara planului municipiului Bucureşti, trebuia să reprezinte o distanţă de circa zece kilometri şi am aşezat-o cu bolduri pe traseul străzilor pe care ne-am închipuit că a circulat maşina, am constatat că extremitatea firului ne indică un punct al şoselei Pipera-Tunari, situat la circa doi kilometri după intersecţia acesteia cu calea Floreasca.

— Prin urmare… Cam pe aici pe undeva… — a conchis Dan învăluind printr-o mişcare de rotaţie a degetului punctul în care se afla capătul aţei.

— Da, dar numai cu condiţia ca el să fi mers pe drumul cel mai scurt. Ceea ce nu se poate admite, pentru că nu cunoştea oraşul. Şi că aşa s-au petrecut lucrurile rezultă din însuşi faptul că, pe drumul de înapoiere spre bulevardul Metalurgiei, s-a rătăcit pe lângă hotelul Athenee. În această situaţie cred că ar trebui să considerăm că drumul real pe care l-a străbătut a fost ceva mai scurt.

— Atunci, să ne concentrăm atenţia asupra platformei Pipera – a comentat el.

– Un argument în plus că am localizat aria cea mai corectă este şi acela că ea coincide cu zona în care Pîrvuleţ şi-a făcut

stagiul militar şi pe care în mod firesc ar fi trebuit s-o cunoască mai bine decât pe oricare alta.

— Şefu' până aici e în regulă! DAR ASTA ÎNCĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ AM REZOLVAT PROBLEMA…— mi-a spus Dan cu scepticism. Întrucât punctuleţul ăsta de pe planul municipiului reprezintă în realitate o suprafaţă de peste un kilometru pătrat, cum vom demara cercetările? Luăm casă cu casă?

— S-ar putea să ajungem şi la soluţia asta, dat numai după ce vom termina de cercetat terenurile extravilane care abundă în respectiva zonă. Şi în legătură cu acestea, atenţia va trebui concentrată asupra fântânilor părăsite şi mai ales a fostelor gropi cu var. Singurele susceptibile să ascundă prezenţa unor cadavre expuse unei călduri toride, de aproape trei săptămâni…

— Ai omis lacurile Tei şi Florească. Un pietroi bine legat de gât ar putea de asemenea să furnizeze o bună explicaţie pentru dispariţia unor persoane.

— Făcând abstracţie de faptul că mi-ai mai servit o dată această ipoteză, şi atunci când ne străduiam să-l găsim pe Pîrvuleţ, iţi amintesc că, fiind în plin sezon estival, se înoată vârtos prin cele două lacuri. În consecinţă, dacă ar fi existat ceea ce căutăm, probabil că ar fi trebuit să aflăm până acum. Aşa că, mai bine spune-mi, în arondismentul cărei secţii de poliţie intră zona care ne interesează?

— A doua.

— În regulă. Hai să-i facem o vizită comandantului şi să-i spunem ce bucurie îl aşteaptă…

CE-OR FI CĂUTAT CHIRANII ÎN TOIUL NOPŢII LA DRACU-N PRAZNIC?

Cu fiecare oră care a început să se scurgă după ce-am declanşat acţiunea de scotocire în zona susceptibilă să ascundă două presupuse cadavre, certitudinea că ştiu ce caut a început să se degradeze în progresie geometrică.

Străduindu-mă să-mi menţin moralul la o cotă acceptabilă, l-am mai audiat, pe Pîrvuleţ de două ori. A fost însă zadarnic. N-a vrut să se clintească nici cu un micron de la ultima lui versiune. Susţinea cu dârzenie că habar n-are ce li s-a întâmplat celor doi Chirani din momentul în care i-a lăsat într-un loc pe care nu-i capabil să-l indice.

Cum el şi-a menţinut cu hotărâre poziţia, în timp ce prezumţiile mele refuzau să se confirme, începusem să mă întreb dacă n-ar trebui să-l cred şi să pun capăt afacerii, prin trimiterea lui în judecată pentru uciderea Elenei Chiran.

Descurajarea mea coborâse atât de jos, încât sunt convins că, dacă Dan nu şi-ar fi stabilit cartierul general la sediul secţiei a doua, l-aş fi pus să întocmească actele de punere sub acuzaţie.

Deoarece ideea abandonării pistei pe care ne aflam devenise dominantă, mi-am privit ceasul. Era zece fără câteva minute, ceea ce însemna că până la sfârşitul zilei mai erau încă vreo unsprezece ore de lumină bună. Deci, suficient timp pentru a putea primi confirmarea că mă aflam pe o cale bună. În caz contrar, îl anunţam pe Dan că întrucât ipoteza pe care am fabricat-o nu se verifica, îl poftesc să revină la sediul inspectoratului iar odată ajuns la această decizie, cum era şi firesc, am început să mă întreb dacă mai era cazul să-mi pierd timpul aşteptând până se înserează. În definitiv, până ajungea Pîrvuleţ în faţa judecăţii pentru uciderea Elenei Chiran, mai treceau vreo două-trei luni. Aşa că, dacă între timp apăreau cadavrele celor doi, n-aveam decât să completez actul de acuzare. Convins fiind că am găsit cea mai bună soluţie, am întins mâna spre telefon. Numai că, mai înainte de a apuca să

ridic receptorul, aparatul s-a pornit să sune din proprie iniţiativă.

— Alo? Şefu'? s-a interesat vocea lui Dan, de la celălalt capăt al firului.

— Asta da telepatie! am apreciat, bucuros că mă scuteşte să-l mai caut eu.

— Crezi în telepatie? s-a mirat el.

— Bineînţeles. Când îmi convine. Tocmai voiam să te sun şi să-ţi spun s-o laşi baltă…

— Ce-ţi veni? a exclamat contrariat. Renunţăm tocmai acum?! Când s-a găsit în zonă un cadavru?

— Al cui este? am îngăimat, surprins să aflu că mi se confirmă supoziţia pe care tocmai mă pregăteam s-o abandonez.

— Nu ştiu. Mi s-a raportat numai că aparţine unui bărbat. Şi mai înainte de a mă deplasa la faţa locului, voiam să-ţi anunţ vestea…

— E adevărat ori te ţii de bancuri? l-am întrerupt, neîncrezător.

Dan s-a grăbit să mă asigure de contrariu, iar eu, după ce am aflat unde trebuia să vin, n-am mai avut nici un motiv să zăbovesc cu receptorul în mână…

*

Maşina s-a lansat pe calea Florească. Când am ajuns la vreo sută de metri de podul care desparte lacurile Tei şi Florească, Vartunian a virat la dreaptă pe o stradă îngustă, pavată cu pietre de râu şi mărginită de case scunde şi modeste. La capătul a vreo trei sute de metri de hurducăială pe un traseu plin de meandre, drumul s-a sfârşit într-altul perpendicular.

— Asta este strada Glucozei, domnule căpitan – m-a anunţat Vartunian, oprind în intersecţie. La ce număr ?

Cum nici Dan n-a putut să-mi furnizeze acest reper, m-am dat jos din maşină şi am privit în jurul meu. N-am prea înţeles cum se poate boteza drept stradă o uliţă de tară, fără trotuare. Pe partea dreaptă era mărginită de liziera unui parc cu copaci neîngrijiţi, iar în stânga de o împrejmuire din plasă de sârmă, în spatele căreia sa zărea un teren în paragină. La senzaţia că

mă aflu pe un drumeag rural a contribuit din plin şi faptul că singurele fiinţe vii care se părea că sălăşluiesc prin partea locului erau numai păsărelele care ciripeau printre copaci.

Întrebându-mă dacă Dan nu mi-a făcut totuşi o farsă, am privit spre partea stângă a străzii Glucoza. La câţiva zeci de metri mai departe, accesul era închis de podul de pe calea Floreasca. În schimb, în partea opusă drumul se pierdea printre arbori. Cum nu puteam face decât o singură alegere, i-am făcut semn lui Vartunian să vină după mine şi am pornit spre partea deschisă a străzii.

Nu cred că am mers mai mult de vre-o sută de metri şi am zărit, în spatele unor arbuşti, un ARO cu însemnele poliţiei. Părea abandonat, lângă o spărtură a împrejmuirii din plasă de sârmă. După ce m-am strecurat în spatele aşa zisului gard, l-am şi zărit pe Dan. Se găsea împreună cu doi subofiţeri, pe un mic mamelon, situat în apropierea gardului.

Când m-am apropiat de grup, exalaţia unui miros fetid mi-a pătruns în nări cu violenţă. Miasma era atât de caracteristică, încât puteam deja să-mi imaginez ce urma să văd.

Şi l-am zărit… Zăcea la picioarele unor arbuşti, pe iarbă, cu faţa în jos şi braţele înainte.

— A fost identificat ? am întrebat, cu ochii la cadavru.

— Nu. N-am vrut să-l ating până nu vei fi şi tu de faţă – mi-a răspuns Dan.

Mi-am acoperit nasul cu o batistă şl am străbătut cei cinci-şase metri care mă mai despărţeau de victimă. M-am lăsat într-un genunchi şi l-am examinat După toate aparenţele moartea i se datora unor multiple fracturi craniene. Fără să-l mişc, mi-am strecurat mâna în buzunarul interior al hainei din stofă subţire, albastră, dar era gol. Le-am controlat apoi şi pe celelalte. Într-unul din ele am găsit câteva monede şi o legătură cu chei. Când am vrut să mă ridic, am zărit, prins de încheietura mâinii stângi, un ceas cu brăţară metalică. Cum victima îl purta întors spre interior, l-am răsucit uşor şi l-am privit. Avea geamul spart şi indicatoarele se opriseră la ora două şi patruzeci şi unu de minute.

— Cine l-a descoperit? am întrebat, revenind spre grup.

— Eu. Mi-a atras atenţia mirosul – a răspuns unul dintre subofiţeri.

— Până anunţ prin staţie Procuratura şi medicul legist, organizează o cercetare atentă a terenului – i-am spus lui Dan, arătând cu un gest circular spre cei doi subofiţeri care-l asistau.

*

Unicul bilanţ al cercetării terenului s-a rezumat la găsirea unui portofel, zvârlit în apropierea gardului din plasă de sârmă. Nu conţinea decât nişte acte, pe numele lui Valentin Chiran.

Întrucât starea avansată de descompunere a cadavrului nu permitea o identificare certă, m-am deplasat la locuinţa familiei Chiran şi am încercat în broaştele uşilor cheile găsite asupra victimei. Rezultatul obţinut fiind pozitiv, am tras concluzia că victima descoperită pe strada Glucozei era fiul mai mic al Elenei Chiran.

*

— Unde-o fi cel de-al doilea Chiran? m-am întrebat cu glas tare, când am intrat în birou, spre seară.

— După ce l-am găsit pe Valentin, omorât, putem fi siguri că şi tatăl lui a avut aceeaşi soartă…

— Aşa-i! Dar unde este cadavrul său? am repetat. Firesc ar fi fost să-l găsim în apropiere de cel al fiului său… Fiindcă nu văd de ce l-ar fi ucis pe Anton în altă parte…— am continuat să raţionez.

— Poate că tot pe acolo se află, dar îngropat – mi-a sugerat Dan.

— Dacă nu l-a îngropat pe fiu, de ce l-ar fi îngropat pe tată? De altfel, cred că nici n-a avut timpul material necesar pentru această operaţiune. Iar cea mai bună dovadă că lucrurile stau aşa, rezultă din însuşi modul în care a circulat maşina în noaptea care ne interesează. Ţinând seama de ora în care s-a plecat din bulevardul Metalurgici, este de presupus că au ajuns în strada Glucozei pe la două dimineaţa. Mai ştim că Valentin a fost ucis la trei fără douăzeci. Iar în ceea ce-l priveşte pe Anton, acesta trebuie să fi fost omorât înainte sau

la foarte scurt timp după fiul lui, pentru că altfel Pîrvuleţ n-ar mai fi avut când să ajungă cu maşina în faţa hotelului Athenee la ora trei şi douăzeci, când a fost legitimat. Ba aş merge şi mai departe! am continuat cu senzaţia că vorbind, mă edific. Ţinând seama de timpul care i-a trebuit pentru a străbate distanţa dintre strada Glucozei şi hotelul Athenee, precum şi de împrejurarea că, necunoscând drumurile de acces spre oraş, s-a rătăcit, sunt convins că Anton Chiran a fost ucis înaintea lui Valentin. Altfel dacă ora comiterii omorurilor ar fi fost inversă, Pîrvuleţ n-ar fi putut sa se afle atât de curând în fata hotelului. Unde, de asemenea, n-ar fi avut ce să caute dacă ar fi cunoscut oraşul! am conchis, convins de corectitudinea raţionamentului făcut.

Dan m-a urmărit, dând aprobator din cap, apoi, când am terminat, a zis oftând:

— Modul în care ai expus succesiunea faptelor pare logic… Dar de unde luăm cel de-al doilea cadavru?

— Ţi-am mai spus! Tot pe acolo trebuie să-l căutăm…!

— N-ar fi cazul să cerem nişte câini de serviciu?

— Nu, ar fi zadarnic. Ce le dai să adulmece, după trei săptămâni? Un alt cadavru?

— Practic, ce propui?

— Ca să cercetăm terenul aşa cum trebuie, palmă cu palmă, avem nevoie de oameni… De mulţi oameni!

— Ştiu, dar de unde să-i luăm?

— Să cerem ajutorul unităţii în care a lucrat Anton Chiran. Nu văd altă soluţie…

— E o idee… Barem să ştim dacă-i albă sau neagră – s-a decis Dan să mă aprobe.

— Tare-aş vrea să aflu… CE-OR FI CĂUTAT CHIRANII ÎN TOIUL NOPŢII LA DRACU-N PRAZNIC ? m-am întrebat, ridicându-mă de pe scaun.

FIR-AR SĂ FIE! ASTA-MI MAI LIPSEA…

Zona care trebuie cercetată era cuprinsă între malul drept al lacului Tei, podul de pe calea Floreasca şi strada Glucozei. Din păcate, urmare a unei ploi torenţiale, ieri n-am putut să mă folosesc de cei o sută de ostaşi ce-mi fuseseră puşi la dispoziţie de comandantul unităţii militare din apropiere.

Astăzi însă, deşi era numai şapte dimineaţa, cerul era senin şi soarele începuse să dogorească. În consecinţă, plin de nerăbdare, am cerut soldaţilor să pornească simultan dinspre calea Floreasca, iar eu şi cu Dan ne-am instalat pe podul de beton care domina zona şi i-am privit înaintând ca un lanţ viu, cot la cot.

După vreo două ore, când s-au îndepărtat mai bine de patru sute de metri, am apelat la serviciile unui binoclu de câmp. Dar curând mi-am amorţit braţele şi l-am lăsat să atârne de curea, pe piept.

— De ce nu vrei să-l chestionăm pe Pîrvuleţ în legătură cu uciderea lui Valentin Chiran? m-a întrebat Dan, la un moment dat.

— Pentru că, dacă nu-i punem tot tacâmul pe masă, nu numai că ne pierdem vremea, dar îi mai şi furnizăm nişte idei cu ajutorul cărora ne mai zăpăceşte cu nu-ştiu-ce elucubraţii. Ai văzut doar că nu de inventivitate duce lipsă!

— Şi ne vom menţine această poziţie, chiar dacă nu găsim şi celălalt cadavru?

— Nu ştiu… — am recunoscut, fără să mă ruşinez. Să aplicăm tactica: văzând şi făcând! De altfel, tot n-o să-l putem urni dacă nu avem raportul medico-legal… Dar ce naiba se întâmplă acolo? am zis, văzând că lanţul ostaşilor se curbează spre capătul din dreapta, foarte aproape de locul în care am găsit cadavrul lui Valentin Chiran.

Am ridicat din nou binoclul şi am privit în direcţia respectivă. Un grup de ostaşi, ajungând la marginea unei bălţi, s-au oprit, au privit-o şi, firesc, au ocolit-o pe la margini.

Dan mi-a cerut binoclul şi, după ce-a urmărit şi el manevra, a comentat:

— Au făcut foarte bine… Ce, Anton ar fi putut să fie atât de candriu, încât să intre în noroi până la genunchi?

Nu i-am acordat prea multă atenţie, deoarece îngrijorarea mea tindea să atingă cota maximă. Dacă nici pe ultimii zeci de metri nu apărea cadavrul, însemna că raţionamentul meu era greşit. Situaţia care mă obliga să iau în considerare varianta că Anton, ca urmare a unui conflict de familie, nu era străin de uciderea propriului său fiu. Şi, în consecinţă, Pîrvuleţ avea dreptate când susţinea că cei doi Chirani erau în viaţă când s-a despărţit de ei.

Cum între timp ostaşii ajunseseră la capătul parcelei şi se întorceau spre pod, am pornit şi eu spre ei pentru a Ie mulţumi pentru ajutorul ce ni-l dăduseră.

— Asta este tot ce-am găsit – m-a înştiinţat un caporal, când m-am apropiat de ei, înmânându-mi un portofel.

— Unde a fost găsit? am întrebat, după ce, controlându-l, i-am văzut conţinutul.

— Acolo…— mi-a arătat ostaşul un punct situat la vreo cincisprezece metri de locul în care fusese descoperit cadavrul lui Valentin.

În timp ce ostaşii ne salutau şi se îndepărtau, i-am întins lui Dan portofelul.

— Încep să înţeleg din ce în ce mai puţin… — a mărturisit el. Faptul că am găsit actele lui Anton în aceleaşi împrejurări ca şi pe cele ale lui Valentin, impune concluzia că şi el a împărtăşit soarta fiului său… Dar, dacă este aşa, unde-i este cadavrul ?

— Pe undeva pe aici ar trebui să fie… Şi totuşi, nu-i! I-am răspuns cu amărăciune, pe când continuam să ne apropiem de mamelonul unde-l găsisem pe Valentin.

— Că un tată îşi ucide fiul şi apoi dispare… treacă-meargă, că doar s-au mai văzut şi de-astea. Dar de ce şi-a aruncat actele? a comentat Dan, exact atunci când am nimerit cu piciorul într-o groapă plină cu apă.

— FIR-AR SA FIE ! ASTA-MI MAI LIPSEA… — am zis

enervat, în timp ce dădeam cu piciorul în pământ pentru a îndepărta noroiul care-mi ajunsese până la gleznă.

Dan m-a privit amuzat, dar văzând că sunt în toane proaste, s-a grăbit să abordeze, un aer de compătimire, deşi era evident că abia sc mai stăpânea să nu izbucnească în râs.

Înfuriat, am vrut să-l reped, dar n-am mai avut când pentru că o idee mi-a fulgerat brusc mintea.

— Dane, ieri a plouat potop !

— Da, aşa e…— a confirmat, privind cu subînţeles spre pantoful meu plin de noroi, imaginându-şi probabil că am găsit o scuză pentru neplăcutul meu accident.

— Vino cu mine! i-am cerut, ducându-l spre băltoaca pe care o ocoliseră soldaţii.

— Da… S-ar putea să ai dreptate – a admis el, pricepând ce-mi trecea prin cap. Dacă victima ar fi zăcut în această adâncitură de teren, ploaia de ieri putea să-l acopere. Stratul de apă are peste jumătate de metru…

— Du-te după ostaşi şi adu-i înapoi! i-am cerut.

Două ore mai târziu, când apa s-a scurs printr-un şanţ săpat de soldaţi, am văzut şi cadavrul căutat. Era la mai puţin de douăzeci de metri de locul în care-l găsisem pe Valentin. Zăcea cu faţa în jos şi cu mâinile aruncate lateral, în cruce. Deşi era plin de noroi, mi-am dat seama că fusese ucis ca şi fiul său. Partea dinapoi a cutiei craniene era sfărâmată. La câţiva metri de victimă am găsit o lopată de tip militar, cu minerul scurt şi amovibil.

După plecarea ostaşilor, i-am spus lui Dan să se ducă la maşină şi să cheme la faţa locului procurorul, medicul legist şi pe căpitanul Maier, de la criminalistică…

ASTA-I TREABA LUI !

— În sfârşit! Medicul legist s-a decis să ne trimită raportul şi arma crimei – m-a anunţat Dan, când am intrat în birou.

— Deci supoziţia noastră s-a confirmat – am conchis eu cu satisfacţie, după ce-am citit filele raportului şi am privit fotografiile ataşate. Acum, fiindcă tot avem o bază de discuţie, ia pofteşte-l pe acuzat la interogatoriu.

— Urâtă treabă! a apreciat Dan, după ce a telefonat la arest.

Mai întâi l-am aprobat, apoi am ridicat din umeri într-un gest de resemnare:

— Aşa e… Dar ce putem face? Volens-nolens, asta ne e meseria…— am zis, ducându-mă să privesc pe fereastră forfota străzii cu speranţa că mă scap de sila care mă cuprinsese după citirea raportului făcut de doctorul Dobrescu.

Când am simţit că se face curent, m-am întors cu faţa şi l-am văzut pe Pîrvuleţ avansând spre biroul meu, în timp ce unul din subofiţerii care îl escortaseră până la mine, închidea uşa.

— Te-ai mai gândit la ce-am discutat? l-am întrebat, indicându-i scaunul pe care să se aşeze.

— La ce să mă gândesc? la faptul că dumneavoastră doriţi să vă spun că eu i-am omorât pe nea Anton şi pe Valy? mi-a aruncat el, dispreţuitor.

— Te informez că i-am găsit Oare trebuie să-ţi mai spun că ambii au fost ucişi?

— Ucişi? s-a mirat el, de parcă n-ar fi priceput sensul noţiunii respective.

— Exact!

— Doamne fereşte! s-a arătat el speriat, începând să se închine repede, apoi, apreciind că şi-a făcut bine numărul, a continuat cu o candidă uimire: Da' de ce i-o fi omorât ăia…?

— Nu înţeleg ce spui – a fost rândul meu să fac pe neştiutorul. Cine sunt "ăia" de care vorbeşti?

– Cum cine? mi-a întors-o, arătându-se uimit de monumentala mea ignoranţă. Spionii cu care s-au întâlnit…

— A, nu! Ăsta iar ne pune placa cu spionii fantomă! a exclamat Dan, ridicându-şi exasperat ochii de pe notesul în care stenografia interogatoriul.

— Adică domnul locotenent vrea să spună că mint? m-a consultat Pîrvuleţ, arătându-se sufocat de jignirea ce i se aducea.

— Tu chiar îţi imaginezi că noi n-avem altă treabă decât să credem toate balivernele pe care ni le-ai îndrugat? i-am reproşat, cu dorinţa de a-l convinge să devină mai realist.

— Cum, nici dumneavoastră nu mă credeţi? Eu vă dau informaţii atât de importante despre spionii care mişună prin ţara noastră, iar dumneavoastră spuneţi că nu-i adevărat? mi s-a adresat adoptând o atitudine constituită din părţi egale de revoltă şi de indignare.

Deşi îşi interpreta rolul cu multă pricepere actoricească, n-am mai avut răbdare să-l las să-şi repete la nesfârşit absurdul monolog.

— Ajunge, Pîrvuleţ! l-am întrerupt cu bruschețe. Vreau să ştiu de ce i-ai ucis pe Anton şi Valentin Chiran !

— Nu eu, ci spionii i-au ucis…

— Ai văzut tu când au fost ucişi? l-am întrerupt, arătându-mă interesat de afirmaţia lui.

— Nu, dar dacă i-aţi găsit omorâţi, înseamnă că asta se putea întâmpla numai după ce am plecat cu maşina de acolo.

— Aha! m-am făcut eu că vin de acasă. Deci tu aveai misiunea s-o omori pe Elena Chiran şi ei pe Anton şi Valentin.

Pentru o fracţiune de secundă am avut impresia că ideea pe care i-o plasasem i-a surâs, apoi s-a răzgândit şi a clătinat din cap:

— Eu n-am avut nici o legătură cu ei!… m-a anunţat circumspect. Este adevărat că am omorât-o pe nevasta lui nea Anton şi v-am spus şi pentru ce… În ce priveşte omorârea lui nea Anton şi a lui fii-su, asta-i treaba spionilor şi pe ei să-i întrebaţi de ce au făcut-o.

— Domnule locotenent – m-am adresat în mod demonstrativ lui Dan, te rog să consemnezi că Anton şi Valentin Chiran au fost ucişi după ce inculpatul a plecat cu maşina acestora de la

fapta locului. Aşa este, Pîrvuleţ? i-am sondat opinia.

— Da. Acesta este adevărul – a confirmat grăbit.

— Ia spune-mi tu cu ce misiune te ocupai în cadrul grupului de spionaj? l-am întrebat, adoptând o atitudine de complicitate.

— Eu? Bine, dar v-am spus că n-am avut nici o legătură cu ei! s-a mirat el, ofensat.

— Are dreptate! Consemnează şi această declaraţie, domnule locotenent! i-am cerut lui Dan cu toată principialitatea cuvenită, apoi m-am adresat din nou inculpatului: Aş vrea să-mi mai spui ceva, Pîrvuleţ… Dar aş vrea să fii sincer. Se poate? m-am interesat apelând la cel mai suav glas existent în inventarul fonotecii mele portabile.

— Sigur. Şi până acum am fost sincer. Vă ascult - s-a simţit el obligat să mă încurajeze, făcându-i-se probabil milă de aerul de neajutorare pe care-l arborasem.

— Te-ai mai văzut cu spionii întâlniţi în noaptea în care i-ai condus pe Anton şi Valentin Chiran?

— Nu. Din momentul în care am plecat cu maşina de acolo, nu i-am mai văzut niciodată – m-a asigurat el cu toată fermitatea.

— Eşti sigur că nu i-ai mai întâlnit? am insistat, arătându-mă neconvins, deşi ştiam că ar fi fost absurd să nu-l cred.

— Da! Sunt foarte sigur! a afirmat din nou răspicat, pe când îşi ducea o mână în dreptul inimii, ca să-şi sublinieze spusele.

— Bravo, Pîrvuleţ! Să ştii că-ţi apreciez sinceritatea şi să fii la fel şi în continuare – l-am aprobat, compunându-mi un zâmbet de simpatie la adresa lui. Plecând cu această speranţă, aş dori să ştiu dacă, atunci când ai plecat să-i conduci pe Anton Şi Valentin Chiran, ai luat puşca de vânătoare cu tine.

După cum s-a încruntat, am avut motive să cred că întrebarea pe care o formulasem l-a luat prin surprindere.

— Cum s-o iau? Ce, era a mea? mi-a răspuns din nou închistat. Eu am dat de ea în vestibul, întâmplător, când m-am întors de la locul unde-i lăsasem pe nea Anton şi pe fii-su. Şi mai bine n-o găseam… Că nici nu ştiţi ce rău îmi pare că i-am luat viaţa doamnei Elena – s-a simţit el obligat să-şi exprime

regretul

— Ei, păi asta este şi problema…— m-am arătat eu nedumerit. Dacă n-aţi luat puşca cu voi, cum se face totuşi că noi am găsit pe ţeava ei urme de sânge din grupa care a aparţinut lui Anton şi Valentin Chiran ?

— Nu v-am spus că nea Anton s-a tăiat mai demult cu un cuţit, pe când scotea un cartuş înţepenit de pe ţeavă? mi-a testat el memoria, bucuros că-mi poate servi un argument pertinent.

— Da, da. Ne-ai spus. De altfel am şi consemnat asta – s-a grăbit Dan să confirme, pricepându-mi jocul.

— Ei, atunci lucrurile sunt clare! m-am declarat eu satisfăcut, pentru ca în clipa următoare s-o fac pe şovăielnicul; Şi totuşi parcă nu pricep ceva…

— Ce anume? s-a oferit Pîrvuleţ să mă ajute, cu o bunăvoinţă pentru care l-ar fi putut invidia chiar şi cel mai inimos samaritean biblic.

— Vezi… Nu sunt capabil să înţeleg cum a fost posibil ca Anton şi Valentin să fie ucişi cu aceeaşi armă cu care tu i-ai luat viaţa Elenei Chiran – i-am zis dintr-o suflare. Şi apoi, constatând că reuşisem să-l buimăcesc, am apreciat că pot să mai pun niscaiva paie pe foc: Evident, dacă spionii ar fi venit să-ţi aducă arma, după ce i-au ucis pe Anton şi Valentin, lucrurile ar fi fost clare… Cum însă tu ne-ai spus că nu i-ai mai revăzut…— am conchis, ridicând cu subînţeles din umeri.

— Nu… Nu înţeleg ce spuneţi…— s-a străduit el să se dezmeticească şi să iasă din cursa în care îl vârâsem. Despre ce armă vorbiţi?

— Ridică-te şi apropie-te! i-am cerut, iar când s-a conformat, i-am arătat ţeava de puşcă şi fotografiile craniene primite de la medicul legist. Ce părere ai cât de bine se suprapune partea dinapoi a ţevii în fracturile suferite de cele trei victime? În această situaţie – am continuat, văzând că el priveşte îndobitocit ba fotografiile, ba arma crimei – nu poate exista decât o singură explicaţie. Puşca s-a aflat asupra ta şi când i-ai condus pe Valentin şi Anton Chiran. Situaţie care indică, fără nici cel mai mic echivoc, că tu i-ai ucis şi pe aceştia!

— Nu! Nu e adevărat! a strigat el când, îngrozit, a realizat că fusese demascat. Nu! Nu eu!… Spionii i-au omorât!…

— Cum? Cu o armă care s-a aflat la tine în exclusivitate, aşa cum ai afirmat? am ridicat şi eu tonul, pentru a nu-i rămâne dator.

Intimidat, şi-a lăsat capul în jos şi a început să vorbească cu ezitări:

— Am să vă spun adevărul… I-am revăzut pe cei trei spioni… Au venit după mine în casa lui nea Anton. Pe la vreo cinci după-amiaza au sunat la uşă… Când m-am dus să deschid, mi-au spus că i-au omorât pe nea Anton şi pe fii-su, fiindcă erau trădători…

— Aşa, aşa…— l-am încurajat eu, arătându-mă interesat de povestea pe care începuse s-o improvizeze cu avânt. Şi în acest timp, unde se afla Elena Chiran?

— În baie… Cred că spăla ceva…

— Şi ce ţi-au mai spus spionii?

— Că au venit s-o ucidă şi pe doamna Elena, pentru că ştia prea multe… Eu am încercat să mă opun dar aşa cum v-am mai spus, ei m-au legat şi m-au izolat în dormitorul cel mic…

— Opreşte-te, că iar mă zăpăceşti! am zis, luându-mi în mod demonstrativ capul în palme. Chestia asta ne-ai mai relatat-o, dar se referea la celălalt grup de spioni, pe care i-ai găsit în casă când ai venit cu maşina. Şi de care, până la urmă, ne-ai spus că nici nu au existat ! Sau ai de gând s-o iei de la început? M-am răstit la el, făcând-o pe nerăbdătorul

— Dar eu nu vă vorbesc despre ăia – a îndrugat, pus pe moment în încurcătură. Ci de ăilalţi trei spioni, pe care i-am întâlnit la Băneasa… Şi de care v-am spus tot timpul că au existat…

— Pîrvuleţ, nu mai avem ce discuta! i-am întrerupt opintelile, deoarece nu mai aveam chef să-l las să-mi pună din nou placa inconsecventelor lui baliverne. Îţi aduc la cunoştinţă că, din acest moment eşti acuzat de uciderea lui Anton, Valentin şi Elena Chiran !

— Nu-i adevărat!

Nu mă întrerupe! Acum vorbesc eu ! l-am chemat la ordine,

cu inflexibilitate. Să ştii că în pofida minciunilor puerile cu care te străduieşti să ne impui capul, vei fi trimis în judecată pentru comiterea unui triplu asasinat! Şi, indiferent de faptul că-ţi vei recunoaşte sau nu faptele, noi avem suficiente probe pentru a susţine învinuirea pe care ţi-am adus-o! E clar?

— Nu… Nu! Nu eu… Spionii i-au omorât. Sunt nişte spioni foarte periculoşi!… Foarte periculoşi pentru ţara noastră! a început să repete ca o placă de patefon stricată, sub imperiul freneziei care-l cuprinsese.

— Scoate-l afară. Dane! am cerut, exasperat.

— Brr… Ăsta-i nebun de legat – a comentat Dan, înfiorându-se de repulsie, când am rămas singuri.

— Nuu… Nici gând – am spus cu dispreţ. Încearcă să scape de răspundere, simulând demenţa. Atât i-a mai rămas, după ce s-a convins că scorneala în care implicase nişte spioni fantomă nu-i poate asigura impunitatea în care spera.

— Există totuşi două aspecte pe care nu pot să le înţeleg…

— Care?

— Mai întâi, de ce s-au dus Anton şi fiul lui pe un teren pustiu în miez de noapte.

— Este evident că l-au însoţit pe infractor. Însă sub ce legendă anume a reuşit să-i atragă în cursă pe cei doi Chirani, nu ştiu. Dar este evident că scopul pe care l-a urmărit a fost acela al uciderii victimelor. Şi că acesta i-a fost ţelul o demonstrează cu prisosinţă faptul că i-a condus pe un teren atât de izolat, încât, dacă nu reuşeam să circumscriem şi să efectuăm scotocirea zonei respective, ar mai fi trecut mult timp până se descopereau cadavrele. Dar numai cu totul întâmplător!

– Mai am o problemă – şi-a amintit Dan, după ce m-a ascultat dând aprobator din cap. Pentru a suprima viaţa a trei fiinţe umane e nevoie de un mobil. Un mobil temeinic! Pentru că una este să ucizi sub imperiul unei stări emotive şi alta e s-o faci în mod deliberat, asasinând trei oameni de-a lungul a douăsprezece ore.

— Şi chiar crezi că există un mobil capabil să justifice uciderea a trei oameni? l-am consultat, cu o ironică

amărăciune.

— Din punctul lui de vedere, Pîrvuleţ trebuie să-şi fi justificat într-un fel acţiunea.

— Posibil…— am admis. Numai că eu n-am cum să mă transpun în situaţia lui pentru a putea coborî până la nivelul minţii sale. Deci n-am cum să-ţi spun care a fost propria lui legitimitate… Însă din punct de vedere strict juridic, scopul urmărit este fără echivoc. Tâlhăria! Şi această calificare este evidentă dacă ţii seama de faptul că a scos banii din portofelele victimelor ucise la Pipera. Ca să nu mai vorbesc de lucrurile pe care şi le-a însuşit după ce-a ucis-o şi pe Elena Chiran.

— Dar dacă totuşi se încăpăţinează în respingerea acuzaţiei, ce facem?

— ASTA-I TREABA LUI! am aruncat dispreţuitor. În ceea ce ne priveşte, n-avem ce să mai aşteptăm. Aşa că, apucă-te de întocmirea concluziilor de punere sub acuzaţie ! i-am cerut tot atât de decis ca şi Alexandru Macedon, când a purces la tăierea nodului gordian, deşi nici prin gând nu-mi trecea intenţia de a ajunge stăpânul Asiei…

TOT AŞA-MI SPUNEAM ŞI EU…

Cauza fiind între timp preluată de Procuratură, şeful Direcţiei, prompt ca întotdeauna, m-a şi potcovit cu un nou caz.

Tocmai răsfoiam dosarul primit pentru a pricepe cam ce m-ar putea aştepta, când arestul m-a anunţat că Pîrvuleţ Ion a cerut să-mi vorbească.

— Abia aştept să aflu ce nouă poveste cu spioni vrea să ne plaseze – a zis Dan, înveselit, după ce m-am declarat de acord cu demersul inculpatului.

Cum eu mă străduiam să stabilesc modul în care va trebui să declanşez investigaţiile pentru elucidarea noii afaceri, nu m-am simţit obligat să-i comentez afirmaţia.

Eram atât de absorbit de conţinutul dosarului, încât n-am luat cunoştinţă de sosirea lui decât după ce i-am auzit glasul.

— Să trăiţi, domnule căpitan! mi-a urat cl.

Am ridicat capul şi l-am privit. Rămăsese în mijlocul încăperii, în poziţie de drepţi şi se uita la mine smerit

— Ai cerut să ieşi la raport. Cu ce scop? l-am chestionat pe un ton neutru.

— Voiam să vă întreb ceva…— a şoptit cu timiditate.

— Te ascult.

— Admiţând că aş recunoaşte că tot eu i-am omorât pe nea Anton şi pe fii-su, credeţi că aş putea să primesc o pedeapsă mai mare de zece ani?

Dacă nu mi-ar fi pus o întrebare asemănătoare şi când s-a decis să recunoască uciderea Elenei Chiran, aş fi avut tot dreptul să cred că se ţine de bancuri. Acum însă ştiam că a vorbit cu toată seriozitatea.

— N-am cum să răspund la întrebarea ta, deoarece poliţia se ocupă numai cu descoperirea şi capturarea infractorilor, iar aplicarea pedepselor este o problemă a justiţiei – i-am explicat, circumspect. În orice caz, judecătorii ţin seama întotdeauna de sinceritatea acuzatului.

— De altfel există şi o vorbă românească: „Greşeala recunoscută e pe jumătate iertată” – i-a cântat Dan în strună, fără să mai adauge că, faţă de periculozitatea socială a faptelor omise, era absurd să mai spere în efectul unor circumstanţe favorabile.

— Tocmai. Aşa m-am gândit şi eu. Aşa că vreau să fiu sincer şi să vă spun tot ce s-a întâmplat – ne-a informat el, mândru de atitudinea pe care o adopta.

— Să te auzim – l-am îndemnat, invitându-l cu un gest să ia loc pe scaunul din faţa biroului meu.

— Eu i-am ucis pe toţi trei…

— Asta nu-i o noutate. Dar, dacă tot te-ai hotărât să-ţi recunoşti „isprava”, hai s-o luăm metodic. Mai întâi, vreau să ştiu de ce i-ai omorât.

— Pentru a-mi recupera cei nouăzeci şi două de mii de lei pe care-i dădusem lui nea Anton, ca să-mi facă rost de o maşină.

— Când i-ai dat aceşti bani?

— În luna mai. Iar când am văzut că mă tot amină, am venit la Bucureşti ca să-i cer să-mi dea paralele înapoi.

— Ai avut această discuție în ziua în care l-ai omorât?

— Da.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Că să mai aştept, pentru că o Dacie nouă nu se cumpără aşa cum ai bate din palme. Apoi, când a văzut că insist, mi-a spus că nu-i are la el, dar că o să mi-i dea… Când oi mai trece prin Bucureşti… Atunci am înţeles că, dacă nu mi-i iau singur înapoi, n-am să mai văd niciodată culoarea bănuţilor mei.

— Cine mai ştia că i-ai dat aceşti bani?

— Soţia lui… Fiindcă a fost de faţă şi a văzut când i-a luat…

— Deci, ajungând la concluzia că Anton Chiran vrea să-şi însuşească suma pe care i-ai dat-o, te-ai hotărât să ţi-o recuperezi. În ce mod? l-am întrebat, readucându-l pe direcţia principală a mărturisirii lui.

— Nu puteam decât într-un singur fel…— a spus, făcând un gest care trebuia să mă asigure că n-a avut altă cale. Să-i omor şi apoi să-mi caut banii…

— Şi cum ai procedat?

— I-am spus lui nea Anton că, pe vremea când îmi făceam stagiul militar, am ascuns într-un loc părăsit doi bani de aur… Iar el a reacţionat aşa cum mă aşteptam, adică s-a grăbit să mă întrebe dacă nu vreau să-i vând lui…

— Şi nu te-a întrebat de unde ai tu astfel de monezi?

— Ba da, dar eu prevăzusem o astfel de întrebare şi i-am spus că le-am luat de la un alt ostaş din buzunar şi că, deşi păgubaşul nu m-a reclamat de frică să n-aibă de-a face cu politia, eu am preferat să le îngrop undeva şi să le iau mai târziu.

— Bravo. Pîrvuleţ! Dar eşti foarte ingenios – am apreciat, făcându-mă că îl admir pentru isteţimea lui, cu intenţia de a-i stimula vanitatea. Şi ce s-a întâmplat după ce te-ai oferit să-i vinzi monezile de aur?

— M-a întrebat dacă aş putea să-l duc la locul în care le-am ascuns.

— Tu de unde cunoşteai terenul în care i-ai atras pe Anton şi Valentin Chiran?

— Cum să nu-l cunosc, când pe acolo făceam dragoste cu fetele pe care le agăţam, pe vremea stagiului militar? Şi mai ales ştiam că pe acolo nu trece nici ţipenie de om— m-a asigurat el atotştiutor.

— Ce s-a întâmplat după ce ai discutat cu Anton Chiran despre cele două monezi de aur?

— Nea Anton mi-a propus să mergem să le luăm chiar în noaptea aceea, de îndată ce se înapoia Valy acasă.

— Şi pe tine nu te încurca faptul că venea şi fiul său cu voi?

— Nu, din contră. Când i-am vorbit lui nea Anton de banii de aur, am ştiut că va trebui să-l iau şi pe Valy, pentru că numai el avea permis de conducere. Iar mie îmi convenea să-i omor acolo pe amândoi, fiindcă astfel mi-ar fi fost mai uşor să-i fac felul şi doamnei Elena…

— Înţeleg – am zis, aprobativ, pentru a-l încuraja să-şi continue mărturisirea, deşi, în realitate, eram departe de a putea pricepe cum a fost posibil ca o fiinţă omenească să condamne atât de diabolic trei oameni la moarte. Aş dori să ne povesteşti ce s-a întâmplat din momentul în care Valentin

Chiran s-a înapoiat acasă.

— Păi ce să se întâmple?... Nea Anton a luat lanterna şi o lopată scurtă pe care le pregătise dinainte şi i-a spus lui Valy că avem de făcut un drum. Fii-su nu voia să meargă nicăieri, pentru că era mort de oboseală, dar nea Anton a strigat la el că este un puturos şi până la urmă l-a convins să vină cu noi… Când am ajuns la destinaţie…

— Nu mi-ai vorbit nimic despre puşcă – i-am amintit, în timp ce-mi spuneam că acum am aflat şi rolul lopeţii găsite lângă cadavrul lui Anton. La cine se afla ?

— La mine. Deoarece, înainte de a pleca de acasă, i-am spus lui nea Anton că am putea fi atacaţi de ţiganii care locuiesc prin partea locului şi că n-ar strica dacă am lua şi puşca cu noi, pentru a ne putea apăra la nevoie. El mi-a răspuns că, dacă am chef s-o car după mine n-am decât s-o iau. Şi am luat-o…

— Rezultă că te-ai gândit la toate, măi Pîrvuleţ – am apreciat, adoptând din nou un ton care urmărea să-i satisfacă amorul propriu.

— Da' cum altfel? mi-a replicat, flatat de ceea ce el considera a fi un compliment la adresa inteligenţei sale. Că doar nu era să-i omor cu mâinile goale, nu?

— Bineînţeles – l-am aprobat. Acum te rog să ne spui ce s-a întâmplat după ce aţi ajuns la destinaţie.

— Eu şi nea Anton am plecat să căutăm bănuţii de aur, iar Valy a rămas să ne aştepte în maşină. După ce ne-am strecurat printr-o spărtură a gardului şi am ajuns la o distantă de unde nu puteam fi auziţi, cu am rămas mai în urmă şi am demontat ţeava de la puşcă. Apoi m-am apropiat de nea Anton şi l-am pălit în cap, pe la spate. A căzut imediat, dar i-am mai dat câteva lovituri pentru a fi sigur că l-am omorât. După aceea l-am căutat în portofel, însă n-am găsit decât o hârtie de cincizeci de lei.

— Cu portofelul ce-ai făcut ? l-a întrebat Dan, pentru a-i verifica sinceritatea.

— Ce era să fac cu el? După ce-am scos banii din el, l-am aruncat undeva, prin apropiere.

— Cu Valy cum ai procedat?

— M-am dus la el şi i-am spus că nea Anton îl roagă să vină şi să ne ţină lanterna, în timp ce noi săpăm pământul. L-am condus pe acelaşi drum şi, când am ajuns în apropiere de locul în care-l omorâsem pe taică-su, l-am lăsat să meargă înaintea mea. Am demontat din nou ţeava de puşcă şi l-am lovit pe la spate, tot în cap. După ce-a căzut i-am mai tras şi lui câteva şi apoi l-am căutat de bani. Am găsit cheile de la maşină şi trei sute şi ceva de lei…

— Avea acte la el? l-a tatonat Dan.

— Da. Avea un portofel cu acte. Cum n-aveam ce face cu el, l-am aruncat lângă spărtura gardului când am plecat spre maşină – a răspuns el, indicând chiar locul unde găsisem obiectul respectiv.

— Te rog să ne arăţi şi modul în care ai omorât-o pe Elena Chiran – i-am cerut, cu acelaşi scop ca şi Dan.

Fără nici o ezitare ne-a descris felul în care a acţionat pentru a lua şi viaţa ultimei victime. Apreciind că relatarea lui corespunde cu cea făcută anterior, mi-am spus că a venit momentul să mai clarific şi alte aspecte.

— Pîrvuleţ, din ce ne-ai declarat tu reiese că ai revenit în casa victimei dis-de-dimineaţă, în jurul orei patru şi că ai ucis-o abia după cinci după-amiaza. De ce ţi-a trebuit atât timp pentru a o ataca ?

— V-am spus doar… Am omorât-o numai după ce m-am convins că nu vrea să-mi înapoieze banii de bunăvoie. Mai bine de douăsprezece ore am rugat-o şi am insistat în toate felurile… Dar a fost în zadar… — m-a asigurat el, subliniindu-şi afirmaţia printr-un gest care invoca fatalitatea.

— Tu nu vrei să ne spui adevărul, Pîrvuleţ – am zis, mustrător.

— Vai, da' se poate? s-a arătat el ofensat de aprecierea mea.

— Vrei să cred că ai fi cruţat viaţa victimei, dacă îţi dădea banii pe care-i, pretindeai?

— Sigur! Mă şi jur că ăsta e adevărul !— a insistat, făcându-şi semnul crucii de mai multe ori.

— Chiar vrei să cred că mai puteai s-o laşi în viaţă, după ce

i-ai ucis fiul şi soţul?

— De ce nu? m-a întrebat el, fără prea multă curiozitate.

— Simplu. Pentru că în momentul în care Elena Chiran ar fi ajuns la concluzia că absenţa lui Anton şi a lui Valentin nu mai poate fi explicată, ar fi anunţat poliţia, indicând că nu i-a mai văzut din clipa în care au plecat cu tine. Situaţie în care tu ai fi avut de dat nişte explicaţii. Nişte explicaţii pe care ştii prea bine că nu aveai de unde să le scoţi.

— Dacă ar fi cum ziceţi dumneavoastră, ar fi trebuit s-o omor de cum am intrat pe uşă – m-a contrat el.

Am ezitat pentru a-l face să creadă că argumentul pe care mi l-a plasat a fost convingător, apoi, ridicând din umeri într-un mod care trebuia să-l asigure că am abandonat subiectul, l-am întrebat:

— Cum te-ai înapoiat la tine acasă?

— M-am urcat într-un taximetru pe care l-am găsit pe bulevardul Metalurgiei şi m-am dus cu el până la gară… De acolo am luat trenul spre Târgul Jiu şi…

— La ce oră a plecat trenul? l-am întrerupt.

— Cam la vreo jumătate de oră după ce am ajuns la gară. Cred că pe la nouă şi un sfert…

Dan, care între timp se apucase să răsfoiască un mers al trenurilor, s-a apropiat de mine şi mi l-a pus pe birou. Mi-am aruncat ochii pe tabela pe care mi-a indicat-o cu vârful degetului şi apoi am privit spre inculpat:

— Iar ne ascunzi adevărul, Pîrvuleţ! l-am dojenit fără asprime. Tu n-ai ucis-o mai devreme pe Elena Chiran din cu totul alt motiv decât cel pe care l-ai susţinut. De ce să te fi grăbit, când tot n-aveai până spre seară nici un tren cu care să te întorci acasă. Aşa e?

Cum răspunsul lui s-a materializat numai printr-o coborâre a ochilor spre covor, am remarcat persuasiv:

— Când ai cerut să ne vorbeşti, am înţeles că te-ai hotărât să fii sincer. Din păcate, trebuie să constat că tu continui să te ascunzi după degete…

— Este evident că nici acum, în ceasul al doisprezecelea nu vrea să fie sincer! Deşi este în interesul lui! mi s-a adresat

Dan, teribil de revoltat de atitudinea inculpatului. Domnule căpitan, vă propun să-l trimitem înapoi la arest ! mi-a mai cerut el, închizându-şi în mod demonstrativ notesul în care stenografia interogatoriul.

— Ai dreptate, locotenent. Cheamă, te rog, subofiţerii care l-au adus – i-am răspuns pentru a-i susţine cacialmaua.

Rezultatul jocului iniţiat de Dan nu s-a lăsat aşteptat.

— Domnule căpitan, nu mă trimiteţi la arest încă! Vă promit că din acest moment voi spune numai adevărul – s-a precipitat Pîrvuleţ, rugător. Şi n-o să vă mai ascund nimic, fiindcă îmi dau seama că este în interesul meu să se ştie la judecată că mi-am recunoscut vina şi că am regretat sincer faptele pe care le-am comis…

— Bine. Dar să ştii că dacă te mai prind cu vreo minciună, am terminat discuţia – l-am avertizat, cedând implorării lui. Aşa că, aştept să ne spui pentru ce ai ucis-o pe Elena Chiran atât de târziu.

— E aşa cum aţi spus dumneavoastră… Din cauza orei la care pleca trenul meu – s-a grăbit el să-mi confirme supoziţia. N-avea nici un rost s-o omor mai devreme şi apoi să mă plimb prin Bucureşti, ţinând în braţe lucrurile pe care i le luasem… Deoarece exista riscul să mă oprească un agent de poliţie şi să mă întrebe de unde le-am luat…

— Bravo! Dacă vrei, vezi că poţi să spui adevărul! l-am lăudat cu intenţia de a-l menţine pe linia mărturisirilor fără ascunzişuri. Ia spune-mi, Elena Chiran n-a început să fie îngrijorată când a văzut că nu-i mai vin acasă soţul şi fiul ?

— La început, nu. Dar mai târziu, adică spre ora douăsprezece, după ce a vorbit la telefon cu un bărbat, a început să fie îngrijorată într-adevăr.

— Cine a telefonat, ea?

— Nu, bărbatul acela a sunat-o.

— Şi ce au discutat?

— Din câte am înţeles, el s-a interesat unde este Valy, pentru că ea l-a răspuns că fiul ei este plecat eu maşina lui taică-su, pentru a-i face o revizie.

— Sub ce formă şi-a manifestat Elena Chiran îngrijorarea ?

am vrut să ştiu când am înţeles că necunoscutul de la telefon fusese tipul care Ii împrumutase Skoda lui Valentin.

— A devenit nervoasă şi m-a întrebat de câteva ori dacă ştiu de ce întârzie… Iar eu i-am repetat de fiecare dată că Valy s-a dus cu maşina la un service şi că nea Anton a plecat la nişte cunoscuţi de-ai lui să le arate bănuţii pe care îi dezgropasem…

— Cât ai stat cu victima, a mai vorbit cineva cu ea ?

— Da. În jurul orei când a sunat-o fina ei.

— Despre ce au discutat ? am vrut să verific.

— Din câte am înţeles, despre faptul că din cauza ploii n-au mai putut merge la ştrand în ziua aceea.

— Şi altceva ?

— Cam atât... Ah, da ! îmi mai amintesc că la un moment dat am auzit când i-a spus că Valy tocmai o anunţase că se afla cu maşina la un service, iar că nea Anton a plecat la nişte prieteni, unde în mod sigur se va încurca la băutură…

Cum venise momentul să lămuresc un element care m-a derutat la începutul anchetei, m-am grăbit să-l întreb:

— Pentru ce i-ai spus că Valentin tocmai o anunţase că se află la service, când în realitate fiul ei era dispărut de mai multe ore ?

— Mie mi-a convenit această afirmaţie, deşi n-am înţeles de ce-a făcut-o – mi-a spus cu sinceritate, ridicând din umeri. Acum însă, dacă stau şi mă gândesc, cred că a spus aşa pentru că se temea că fina ei ar putea să se invite la ea şi n-o fi avut chef de musafiri… Mai cu seamă că devenise foarte nervoasă din cauza întârzierii lui nea Anton. Probabil şi datorită faptului că începuse să-i fie frică că poliţia l-ar fi putut prinde pe bărba-su cu cei doi bani de aur… Aţi putea să-mi daţi puţină apă? a cerut, plescăind din gură cu semnificaţie.

— Pîrvuleţ, pentru ce te-a prezentat Anton Chiran martorului Clucescu drept nepotul său? l-am întrebat după ce l-am lăsat să golească paharul adus de Dan.

— Pentru că mă îndrăgea foarte mult şi m-a recomandat adesea aşa. De altfel, încă de pe vremea când îi eram subordonat îmi spunea că eu îi sunt mai apropiat ca proprii lui

fii. Acesta era şi motivul pentru care mă invita atât de des la ei acasă… şi am continuat şi ulterior să trag la el, când se întâmpla să vin în Bucureşti… — m-a informat el, mândru de aprecierea de care s-a bucurat.

— Îl vizitai des în perioada în care îţi satisfăceai stagiul militar?

— Da, aproape zilnic. Pentru că la terminarea programului în unitate mă chema la el acasă pentru a mânca împreună. De aceea eu chiar îmi şi ţineam acolo un costum de haine, ca să-mi pot schimba uniforma.

— Se purta frumos cu tine?

— Da, era un om foarte bun… Aproape întotdeauna când îmi schimbam uniforma, găseam într-un buzunar al costumului o hârtie de cincizeci de lei…— a zis el surâzându-mi cu satisfacţie.

Spunându-mi că felul în care fusese tratat de victimă aducea teribil de mult cu povestea viperei care a fost încălzită la sân, i-am pus întrebarea următoare:

— Cum ţi-a venit ideea să ne spui că Anton Chiran şi fiul său au fugit din ţară?

Pentru o clipă ochii lui m-au fixat cu ironie, apoi, reluându-şi aerul de pocăinţă, care rima mai bine cu atitudinea ce trebuia s-o exteriorizeze un individ care regretă comiterea unor fapte nu tocmai lăudabile, mi-a explicat, arătând cu vârful bărbiei spre Dan:

— Când după ce am fost arestat, domnul locotenent m-a întrebat unde sunt nea Anton şi Valy, mi-am dat seama că nu fuseseră încă găsiţi. Şi cum descoperirea lor putea să mai dureze suficient de mult, pentru ca ei să putrezească şi să nu mai ştiţi niciodată cu cine aveaţi de-a face, am inventat povestea aia cu spionii.

M-am uitat cu reproş la Dan pentru a mă convinge că a priceput ce se întâmpla când un anchetator vorbeşte mai mult decât trebuie. După gestul de regret cu care mi-a răspuns, puteam spera că va ştii să-şi ţină gura pe viitor.

— Cine a fost persoana care te-a ajutat să împingi autoturismul când ai rămas în pană în faţa hotelului Athenee

Palace?! l-am chestionat în continuare.

— Habar n-am! m-a asigurat, după ce şi-a disimulat din nou un zâmbet încărcat de sarcasm. Trecea pe stradă şi, văzându-mă că mă chinuiesc să pornesc maşina, a început să mă împingă… Ulterior, când am început să vă spun povestea cu spionii, mi-am amintit că paznicul îi spusese subofiţerului care m-a legitimat că mai fusese cineva cu mine. Drept care, pentru a face şi mai credibilă povestea mea, v-am spus că necunoscutul era unul din cei trei spioni care l-au aşteptat pe nea Anton şi pe Valy.

Am fost nevoit să admit că isteţimea lui nativă reuşise să-mi stârnească admiraţia. Dacă, în loc să ucidă oameni, s-ar fi apucat să scrie romane de spionaj, ar fi avut toate şansele să-i lase de căruţă chiar şi pe Jan Fleming, creatorul lui 007.

— Pîrvuleţ, vreau să mai lămurim o problemă – l-am anunţat, considerând că am ajuns la capătul discuţiei. Mai precis, vreau să ştiu de unde ai avut tu banii pe care susţii că i-ai dat lui Anton Chiran, pentru procurarea unui autoturism?

A ridicat o mână şi a început să numere pe degete:

— Douăzeci de mii mi i-a dat tata… Cincisprezece mii mi i-au dat bunicii…

— Care bunici? Aceia în al căror grajd te-am arestat?

El a dat din cap a confirmare şi eu i-am cerut să justifice şi restul de cincizeci şi şapte de mii de lei.

— Sunt bani pe care i-am economisit din salariul pe care l-am primit de la termocentrală.

— Aş dori să mai ştiu ceva – am zis, ridicându-mă de pe scaun pentru a-i face cunoscut că am ajuns la sfârşitul interogatoriului. Ce făceai dacă între timp venea acasă şi celălalt fiu al victimei ?

— Nu… a ezitat el, pentru ca imediat să continue afişând un rânjet cinic. Mersesem prea departe pentru a-l mai putea cruţa…

— TOT AŞA-MI SPUNEAM ŞI EU…— am admis, zâmbindu-i, deşi simţeam că mă ia cu frig.

— Vă rog să treceţi în acte că am fost sincer în tot timpul anchetei…— m-a mai rugat el o dată, pe când ieşea din birou,

între cei doi subofiţeri care îl adunaseră.

I-am promis că voi ţine seama de dorinţa lui, deşi, în sinea mea îmi spuneam că circumstanţele favorabile pe care sconta să le invoce în timpul judecăţii, îi vor fi tot atât de utile cât o reprezentaţie de pantomimă unui orb…

PREDĂ-L ARESTULUI !...

La cinci zile după ultima discuţie avută cu inculpatul, Dan, revenind din misiunea pe care i-o dădusem, s-a pornit să-mi raporteze rezultatul cercetărilor pe care le făcuse. L-am ascultat cu atenţie şi mai ales cu multă neîncredere, dar, în final, când a început să-mi vâre sub nas nişte chestii care în branşa noastră poartă denumirea de probe materiale, a trebuit să-i dau dreptate. Situaţie în care m-am simţit pe dată invadat de imperioasa dorinţă de a mai conversa o mică „discuţie" cu domnul Pîrvuleţ. Cum sunt o fire slabă, n-am putut rezista imboldului ce m-a cuprins şi am dispus aducerea inculpatului la interogatoriu.

Când şi-a făcut apariţia în birou, m-a salutat reverenţios şi mi-a surâs de parcă am fi jucat rugbi în aceeaşi echipă. În timp ce eu, ingratul, nu numai că nu m-am învrednicit să-l poftesc pe scaun, da l-am luat şi repede la refec:

— Pîrvuleţ, în ciuda angajamentului pe care l-ai luat, s-a dovedit din nou că ai fost nesincer!

— Nu… Nu înţeleg… La ce vă referiţi? a bâiguit el, surprins de severitatea pe care o exteriorizam.

— Ştii bine! La cei nouăzeci şi două de mii de lei, pe care ai susţinut că i-ai încredinţat lui Anton Chiran!

— Acum n-o să spuneţi că nu i-am dat aceşti bani ! a protestat el, încruntându-se ofensat.

— Ba exact asta şi spun !

— Da' de unde ştiţi aşa de bine? Aţi discutat cu nea Anton? m-a contrat el sarcastic.

— Unui om pe care l-ai ucis cu propria ta mână nu-i mai spui nea Anton, ci victima Anton Chiran ! Ai înţeles? A fost rândul meu să ridic tonul şi să mă încrunt pentru ca imediat să continui pe un ton neutru: Ştim că n-ai putut să-i dai banii pe care-i invoci… pentru simplul motiv că n-ai avut niciodată o astfel de sumă.

— Cum puteţi spune aşa ceva, când eu v-am explicat deja

cum am strâns banii pentru maşină…— a început el să argumenteze, neliniştit.

— Am să-ţi reamintesc eu ce mi-ai „explicat”! i-am retezat macaroana. Unu, că ţi-a împrumutat douăzeci de mii tatăl tău! S-a verificat această posibilitate şi a rezultat că acesta n-a avut în viaţa lui o bancnotă întreagă de o sută de lei mai mult de o oră. Adică exact timpul de care avea nevoie pentru a se duce s-o bea la cârciumă din sat! Doi, ne-ai spus că ai luat cincisprezece mii de lei de la bunicii tăi. Trebuie să-ţi spun că s-a discutat cu ei şi că au declarat că în viaţa lor nu ţi-au dat o astfel de sumă?

— Nu-i adevărat! Să ştiţi că mint! s-a dezlănţuit cu furie. Au minţit pentru că s-au temut să nu-i întrebaţi de unde au avut banii pe care mi i-au dat, deoarece astfel aţi fi putut afla că fac afaceri cu lemnele din pădurea stalului…

— Bine! Fie! l-am întrerupt. Dar în ceea ce-l priveşte pe tatăl tău, şi el a minţit?

— Sigur! Pentru că el primise banii tot de la bunicii mei, care sunt părinţii lui… Şi dacă recunoştea că mi i-a dat mie, trebuia să spună şi de unde-i avea şi atunci îl băga pe taică-su la puşcărie, pentru că a vândut pădurea…— a început el să-mi explice cu însufleţire.

— Ajunge ! i-am tăiat avântul. Hai să admitem că ai dreptate şi că datorită unor motive personale rudele tale nu şi-au putut permite să recunoască sume de treizeci şi cinci de mii de lei pe care ţi-au dat-o. Eşti mulţumit?

Satisfăcut că şi-a putut impune punctul de vedere, a dat din cap şi a completat:

— Bineînţeles. Doar ăsta e adevărul.

— Mă rog…- am cedat. Acum te rog să-mi spui, de unde ai avut diferenţa de cincizeci şi şapte de mii de lei ?

Mi-a zâmbit cu îngăduinţă:

— Au fost economisiţi din salariul meu.

— Zău ? m-am făcut eu că sunt luat prin surprindere. Atunci să facem o mică socoteală…— am propus, scoţând din sertarul biroului situaţia câştigului mediu pe care o adusese Dan de la locul lui de muncă. Tu ai fost lăsat la vatră anul trecut, la

sfârşitul lunii iulie, iar banii pentru maşină i-ai dat lui Anton Chiran anul acesta, în luna mai. Greşesc cu ceva?

Urmărindu-mă cu atenţie, a făcut un gest de negaţie.

— Atunci calculul e simplu. Zece luni ori două mii şi trei sute de lei, fac douăzeci şi trei de mii de lei. Deci aceasta era suma pe care ai fi putut s-o strângi, admiţând, prin absurd, că n-ai fi cheltuit nici un leu din leafă. Aşa că te rog să ne spui, de unde ai avut restul de treizeci şi patru de mii de lei.

După o clipă de evidentă dezorientare a arborat un zâmbet de superioritate şi a răspuns cu nonşalanţă:

— Din banii pe care i-am economisii din leafa mea până când am plecat în armată.

M-am rezemat de spătarul scaunului şi i-am mărturisit:

— De mai bine de cincisprezece ani, de când îmi fac meseria, încă n-am întâlnit un mincinos atât de marc ca tine!

— Cum puteţi spune aşa ceva? m-a întrebat el arătându-se adânc rănit în amorul său propriu. După ce v-am mărturisit totul, ca la un frate?

— Cunoşti asta? l-am întrerupt cu o iritare pe care nu mai reuşisem să mi-o stăpânesc, în timp ce scoteam din sertar un registru cu copertă verde.

A făcut ochii mari şi şi-a muşcat buzele.

— Este jurnalul tău personal, pe care l-am găsit la tine acasă, ascuns în pod. Mai ţii minte ce-ai notat anul trecut, în ziua de 11 august, adică după ce reîncepuseşi să lucrezi la termocentrală?

Cum el continua să se uite la mine cu un aer tâmp, m-am simţit obligat să continui:

— Am să-ţi reamintesc eu! Ai scris textual: „Ce mult aş vrea să-mi cumpăr şi eu o maşină Dacia ! Dar cum, dacă n-am nici un ban?”.

— Acum ce mai ai de spus? a vrut să-l stimuleze Dan, apreciind că înlemnirea ce îl cuprinsese s-ar fi putut prelungi până la calendele greceşti.

— Am să-ţi răspund eu, Dane – am zis, văzând că Pîrvuleţ şi-a pierdut graiul. Obsedat de ideea că trebuie să aibă un autoturism, s-a hotărât să-l obţină. Chiar dacă pentru a-şi

putea satisface această dorinţă urma să treacă peste cadavre. Şi asta a şi făcut! În ceea ce priveşte pe victime, Anton Chiran a făcut greşeala să-l trateze ca pe un copil şi să-l cheme adesea la el acasă, pentru a-i oferi căldura unui cămin. Cu ocazia acestor vizite el a ajuns la concluzia că banii pe care-i va găsi în locuinţă familiei Chiran îi vor da posibilitatea să-şi realizeze dezideratul. Iar ceea ce a urmat, ştim! Într-un interval de cincisprezece ore a ucis cu sânge rece trei oameni şi n-ar fi ezitat să decimeze întreaga familie, dacă cel de-al doilea fiu al victimelor ar fi avut ghinionul să vină acasă cu o zi mai devreme !

Am ridicat ochii spre Pîrvuleţ. Stătea în mijlocul camerei imobil ca o piatră de mormânt şi mă privea ca printr-un geam, fără să mă vadă. În sfârşit, reuşisem să-l pun în situaţia în care chiar şi formidabila lui inventivitate l-a abandonat.

Uitându-mă la el simţindu-mă invadat de o greaţa irezistibilă, am aruncat cu mânie printre dinţi:

— Dane, nu mai vreau să-l văd pe descreieratul ăsta ! PREDĂ-L ARESTULUI…!

EPILOG :

Tribunalul municipiului Bucureşti, prin sentinţa din 19 noiembrie 1983, l-a condamnat la moarte pe inculpatul Pîrvuleţ Ion. Cererile de graţiere şi recursul fiind respinse, sentinţa a fost executată!

SFÂRŞIT

CUPRINS :

APROPO! UNDE NAIBII OR FI SOŢUL ŞI FIUL VICTIMEI? 2
DIN PĂCATE, NU PROBLEMA FLORILOR TREBUIA CLARIFICATA… 23
…AR AVEA TOATE MOTIVELE SĂ SE IA LA PALME PENTRU AVANSAREA PE CARE A PIERDUT-O 36
FIUL DUMNEAVOASTRĂ AVEA VREUN BAGAJ ? 46
…NU DAU NICI DOUĂ PARALE PE O ARESTARE CARE NU ESTE CONFIRMATA 51
…ERA Şl FIRESC SĂ NU-ŞI DOREASCĂ SĂ FIE VĂZUT 52
…N-AU MAI GĂSIT CUI SĂ-I CEARĂ RELATII, DECÂT URMĂRITULUI ! 54
…PÂNĂ MÂINE POATE CA-ŢI VINE MINTEA LA CAP 61
DAR ASTA ÎNCĂ NU ÎNSEAMNĂ CĂ AM REZOLVAT PROBLEMA… 74
CE-OR FI CĂUTAT CHIRANII ÎN TOIUL NOPŢII LA DRACU-N PRAZNIC? 83
FIR-AR SĂ FIE! ASTA-MI MAI LIPSEA… 87
ASTA-I TREABA LUI ! 89
TOT AŞA-MI SPUNEAM Şl EU... 93
PREDĂ-L ARESTULUI !... 100
EPILOG : 103